

Giới thiệu Cô Nàng Hám Tiền Phiền Phức

Truyện Cô Nàng Hám Tiền Phiền Phức, đối với thời nay tiền là tất cả, không có tiền thì xã hội sẽ chà đạp lên nhân cách và nhân phẩm của chúng ta bởi vậy tiền đối với tôi là tất cả, có tiền thì sẽ có tất cả mọi thứ.

Muốn lấy được một cô vợ tốt ít nhất phải có tiền nhiều trong tay thì mới đủ can đảm tự tin mà lo cho tương lai. Còn đối với anh, người phụ nữ anh yêu còn hơn chính bản thân mình vậy mà bây giờ cô ấy chỉ biết có tiền thì mới lấy anh. Chẳng lẽ mấy năm nay nhưng cực khổ của anh lo cho gia đình là không đáng sao.

Cô lại muốn cùng một tên đàn ông có tiền kết hôn. Chỉ vì đồng tiền trong cô ấy quá lớn, hơn cả tình thân. Anh quyết định đầu tư cổ phiếu, anh phải thắng phải có thật nhiều tiền thì mới có thể lấy vợ về được.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Hám Tiền Phiền Phức* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Người nghèo khó không có quyền vui vẻ. Từ nhỏ Ưông Mỹ Lệ đã biết được điều này.

Năm 6 tuổi, ba mẹ mang cô từ nhà bà ngoại về Đài Bắc, một nhà ba người cùng sống với nhau tại một ngôi nhà nhỏ trong thôn.

Được một khoảng thời gian, cô vẫn không thể thích ứng sự thay đổi này.

“Tại sao lại muốn chuyển đến Đài Bắc này?” Ưông Mỹ Lệ thường hỏi mẹ, cô rất nhớ bà ngoại ở núi Vụ.

Đối diện nhà bà là vườn hoa nhà bác Lâm, hằng ngày cô và anh, chị họ chơi ở đó. Biệt thự của nhà bà ngoại rất rộng, không giống với nơi này chỉ có một căn phòng, đến cả WC cũng không có, chỉ có thể đến nhà vệ sinh công cộng, khi tắm còn phải ở phòng bếp đun nước nóng. Quan trọng nhất là, cô không biết quốc ngữ, mà người ở trong thôn này đều nói quốc ngữ. Nói chuyện giọng địa phương rất nặng thật là khó hiểu!

Mẹ vội làm hàng thủ công, không có thời gian để ý đến cô, bị hỏi nhiều liền dứt khoát rống với cô một câu :

“Nơi này mới là nhà của con! Đi đi đi, đừng quấy rầy mẹ làm việc”.

Mẹ rất bận, lúc này là người ngoài Ưông Mỹ Lệ ra cũng không thích nơi này.

Cô không hiểu vì sao ba có thể mỗi ngày đánh bạc, uống rượu, nhưng mẹ lại làm việc cả ngày? Nhiều buổi tối, cô đi uống nước, nhìn thấy mẹ còn ngồi xồm trên đất bận bịu làm việc, ánh nến yếu ớt chiếu rọi ra bóng lưng thoát nhìn thật đáng thương. Nhưng cô lại không dám đi qua, bởi vì mẹ sẽ lại mắng chửi người, chỉ cần trong nhà không có tiền, mẹ sẽ tức giận.

Mẹ thêu búp bê Noel, khi cô giúp mẹ giao hàng ở công xưởng có xem qua, trong cửa kính, trên đỉnh cây thông Noel còn có một con búp bê có thể sáng lên. Mẹ nói đó là thiên sứ, muốn làm được thiên sứ phải cần có súng bắn keo.

Có lần chủ nhà đến thu tiền, mẹ không có tiền để đóng, bà chủ nhà mắng mẹ rất nhiều. Khi chủ nhà đi rồi mẹ vừa làm vừa khóc. Ưông Mỹ Lệ ở bên cạnh phụ giúp một tay, nước mắt của mẹ mờ hồ trước mắt, không ngờ keo dán lại chảy nhỏ giọt nóng hổi trên tay cô, thật là nóng !

Mẹ chạy nhanh đến cầm tay cô ngâm vào trong nước, chờ keo nguội lại mới lấy xuống. Mẹ khóc càng thương tâm hơn, nước mắt từng giọt, từng giọt rơi xuống tay cô. Ưông Mỹ Lệ không dám khóc, tuy rằng thật sự rất đau.

Trang phục trên người thiên sứ đòi hỏi là màu cao cấp, phải dùng shin-na điều hòa pha loãng. Hương vị của shin-na rất hôi, ngửi nhiều có thể choáng váng đầu óc. Thường là mẹ ngồi làm một bên, Ưông Mỹ Lệ bất tỉnh ở bên cạnh. Nếu như có mùi vị khó ngửi nhất đó chính là mùi của shin-na. Cô thầm nghĩ.

“Sao không đi ra ngoài chơi?” Có khi mẹ lại hỏi như thế.

“Không muốn! Bọn họ nói gì con nghe không hiểu”. Ưông Mỹ Lệ bĩu môi nói.

“Như vậy không được, con cũng sắp vào tiểu học, làm sao có thể không nói quốc ngữ, mẹ sẽ mời con trai của nhà bác Mạnh sát vách sang dạy cho con thật tốt.”

Cứ như vậy Ưông Mỹ Lệ biết được Mạnh Dật Phi. Năm đó cô bảy tuổi, anh tám tuổi .

Mạnh Dật Phi lớn hơn Ưông Mỹ Lệ một lớp. Mẹ cô về sau lại bận chăm sóc em trai mới sinh, cho nên bình thường anh lôi kéo Ưông Mỹ Lệ học tập tốt

xấu. Mạnh Dật Phi đối với cô rất tốt, bạn bè trong thôn đều ngại Uông Mỹ Lệ khó tính nên không chơi với cô, chỉ có anh biết cô là vì nghe không hiểu quốc ngữ mới không để ý tới mọi người.

“Như thế nào?” Mạnh Dật Phi tiếp nhận túi xách của Uông Mỹ Lệ, “Vì sao lại tức giận?”

Mỗi ngày sau khi tan học, Mạnh Dật Phi luôn chờ Uông Mỹ Lệ ở phòng học của anh, vóc người cô nhỏ bé nên anh sợ xen lẫn trong đám người sẽ không tìm thấy. Cô nhìn anh, mắt mở to trong suốt nói: “Bạn học cười em”.

“Cười em cái gì?” Mạnh Dật Phi cẩn thận dắt cô đi đường ít người, tránh sóng người hỗn loạn sau giờ học.

“Bọn họ nói: Mỹ Lệ, Mỹ Lệ, tên thật tầm thường!”

“Đừng để ý mấy người đó nói lung tung, em là bởi vì đáng đáp rất đẹp, cho nên mới gọi là Mỹ Lệ.”

“Thật?” Uông Mỹ Lệ ngẩng đầu, Mạnh Dật Phi tuyệt nhất rồi, cái gì cũng biết!

“Thật đó!” Nhìn cô nở nụ cười rục rờ, Mạnh Dật Phi cũng cười theo .

Mà cô lại tin tưởng lời anh nói.

Một lần về nhà để lại túi xách, Uông Mỹ Lệ đã rón ra rón rén đi thẳng ra ngoài, mẹ bận chọn hàng hoàn toàn không có thời gian để ý tới cô.

Đang sau thôn có một rãnh nước, đó là nơi bí mật của Mạnh Dật Phi cùng với Mỹ Lệ. Uông Mỹ Lệ đi đến trước mặt Mạnh Dật Phi, giấu hai tay ở sau lưng vui vẻ mà nói: “Anh đoán xem em mang cái gì tới đây?”

Mỗi lần ra đây Mạnh Dật Phi đều mang một ít đồ chơi cho cô bởi vì cô không có cái nào, may mắn hôm nay lại trộm được một cái đem ra.

“Là cái gì?” Mạnh Dật Phi thật ra đã thấy được, nhưng lại phối hợp cười hỏi.

“Là cái này” Uông Mỹ Lệ nâng hai tay lên.

“Anh biết đây là cái gì không?”

“Thiên Sứ” Mạnh Dật Phi biết mẹ Uông mỗi ngày đều làm cái này.

“Anh giỏi quá!” Uông Mỹ Lệ vui vẻ đưa thiên sứ lên cao, “Hôm nay cô giáo kể chuyện cổ tích, cô nói thiên sứ sẽ giúp con người hoàn thành nguyện vọng của mình, em muốn cầu nguyện với thiên sứ!” Cho nên cô đã lấy một thiên sứ.

“Nhưng....” Mạnh Dật Phi có chút lo lắng, “Em đã nói với mẹ chưa, bà không tìm thấy sẽ lo lắng”. Thiên sứ này là dùng để xuất khẩu, rất mắc, lỡ như làm mất thì coi như xong.

“Không sao, chúng ta ước nguyện xong sẽ lập tức trả lại, mẹ em sẽ không biết!” Uông Mỹ Lệ cẩn thận treo thiên sứ trên một góc cây thấp nhất ở rãnh nước, “Có thể ước 3 nguyện vọng, em ước hai điều, cho anh một!” Nói xong vỗ tay một cái, thành kính ước nguyện.

“Ba nói kinh tế sa sút, cho nên ông mới không tìm được việc làm. Em hi vọng thiên sứ phù hộ cho ba nhanh chóng tìm được việc làm, như vậy ba mới không có thời gian đánh bạc, sẽ không vì tâm tình không tốt mới đi uống rượu và đánh mẹ.

Ước nguyện thứ hai, em hi vọng thiên sứ phù hộ nhà em mau mau có tiền, em cũng không biết bao nhiêu tiền mới đủ...” Uông Mỹ Lệ cúi đầu xuống một chút, “mẹ nói chờ khi nào có tiền mới có thể mua một thiên sứ, vậy thì phù hộ chúng ta có tiền mới mua được thiên sứ, như vậy mỗi ngày em đều có thể ước nguyện.”

Cô thành tâm lạy ba lạy, sau đó đứng lên: “Đến lượt anh.”

Mạnh Dật Phi nhìn cô thật lâu, “Nếu thật sự có thiên sứ, anh hi vọng em mãi mãi vui vẻ”.

Uông Mỹ Lệ kéo tay anh, “Không được! Anh không có cúi lạy, thiên sứ sẽ không để ý tới anh, hơn nữa anh phải ước cho anh mới được.”

Đang lúc lời kéo, ở đầu hẻm bỗng nhiên truyền tới một trận gào thét: “Đứa nhỏ đáng chết! Mây sao có thể trộm hàng của tao, mày có biết tao vì tìm con thiên sứ này mà sắp phát điên rồi hay không, người ta yêu cầu giao hàng ngay lập tức, vậy mà lại thiếu một con!”

Mẹ cầm chổi lông gà, bộ dạng tức giận khiến Uông Mỹ Lệ sợ tới mức không biết làm sao, cô trốn sau lưng Mạnh Dật Phi, ngập ngừng nói: “Không phải con...”

Khi mẹ Uông xông lên chuẩn bị đánh, Mạnh Dật Phi mở rộng hai tay bảo vệ cô, “Mẹ Uông, không phải là lỗi của Mỹ Lệ, là con lấy”. Hai mẹ con kinh ngạc nhìn cậu.

“Là thật. Bởi vì con muốn xem thiên sứ có hình dạng như thế nào, mới kêu Mỹ Lệ lén lút lấy ra cho con xem một chút...”

Mẹ Ưông tức giận trừng mắt nhìn cậu, “Đây là hàng cần giao cho ông chủ, lần sau không được nghịch ngợm như vậy nữa!”

“Thực xin lỗi mẹ Ưông, lần sau con không dám nữa.”

Mẹ Ưông cảm lấy thiên sứ, một tay kéo Ưông Mỹ Lệ đi về. Mạnh Dật Phi ngây ngô đứng ở rãnh bắt đắc dĩ nhìn họ, thật may là Mỹ Lệ không bị đánh.

Trong thôn từ trước đến nay, không bí mật gì có thể giấu, hơn nữa chỉ cách một vách tường, nhà họ Ưông xảy ra chuyện gì, anh đều nghe rõ ràng. Anh biết chủ Ưông rất ít đi làm, một khi không vui sẽ đánh vợ, mà mẹ Ưông cũng chỉ có thể đánh Ưông Mỹ Lệ cho hả giận. Mỗi lần nghe tiếng khóc nức nở của Ưông Mỹ Lệ, anh bắt đầu hết sức đau lòng. Ưông Mỹ Lệ rất sĩ diện cho nên mặc kệ mẹ đánh thế nào cô cũng chỉ biết trốn trên giường khóc thầm. Vách tường bên kia, vừa vặn là phòng của anh, ngoài yên lặng chia sẻ nỗi buồn của cô thì anh cũng không biết mở miệng an ủi như thế nào.

Mạnh Dật Phi mới đi lên cầu thang thì nhìn thấy không còn bóng người nào trên hành lang, chỉ còn lại Ưông Mỹ Lệ đội thùng nước ngồi xỏm ở cửa lớp học, anh vội chạy tới.

“Mỹ Lệ?”

Nhìn thấy anh, nước mắt trong hốc mắt cũng nhịn không được chảy xuống, Ưông Mỹ Lệ khóc thút thít nói:

“Hôm nay cô giáo sắp xếp làm vệ sinh lớp, đến phiên em lau bảng, bọn họ nói bảng đen cần phải dùng nước lau sạch. ... Em quá lùn, đứng trên ghế lau cũng không tới phía trên. ... Sau đó lại lấy cây lau nhà tới lau. ...”

Mạnh Dật Phi cầm lấy thùng nước, đưa tay vỗ vỗ lưng của cô: “Nói từ từ, sau đó thì sao?”

“Sau đó.. cô giáo nói em ngu ngốc.. không biết điều.. nhưng em không biết em sai chỗ nào.. Cô rất tức giận, nói em là quỷ nghèo đầu thai... phạt em quỷ ở đây rồi mặc kệ mà đi về...” Ưông Mỹ Lệ càng khóc càng lợi hại, “Vì sao không thể dùng cây lau nhà để lau bảng? Các bạn ai cũng đều cười. Có phải thật như vậy không? Bởi vì em nghèo, cho nên em mới không biết biện pháp tốt?”

Hai mắt đều đỏ làm cho Mạnh Dật Phi rất lo lắng.

“Không phải như thế! Không phải như thế!” Mạnh Dật Phi ôm cô thật chặt, “Chúng ta nghèo nhưng không có nghĩa chúng ta không bằng mọi người.” Anh tức giận gân xanh hiện lên giữa trán, “Đi! Chúng ta đi tìm cô giáo của em, hỏi cô tại sao lại phạt em!”

Dắt theo Ưông Mỹ Lệ, Mạnh Dật Phi chạy vào văn phòng nhanh như gió.

Cô giáo nhìn thấy bọn họ, lập tức nhíu mày: “Ưông Mỹ Lệ? Không phải tôi muốn em quỷ sao?” Mãi nói chuyện phiếm nên đã quên còn có một học sinh còn chưa được về nhà, nhưng mà cô tất nhiên sẽ không chịu thừa nhận.

Mạnh Dật Phi bước nhanh về phía trước, tức giận bùng bùng chỉ thẳng về phía chóp mũi của cô trách mắng: “Cô làm giáo viên kiểu gì? Lại có thể bắt một mình em ấy quỷ ở lớp sau khi tan học? Lỡ ra gặp người xấu thì phải làm sao? Lỡ như cô không nhớ ra thì phải làm sao? Chúng tôi nghèo một chút thì sẽ cản trở cô hay sao? Tại sao lại xúc phạm đến tự tôn của em ấy trước mặt cả lớp? Nếu đổi lại là con gái của cô, cô sẽ có cảm giác gì?”

“Đủ rồi!” Cô giáo thẹn quá hóa giận đứng dậy, “Em còn biết mình là học sinh sao? Tôi yêu cầu em phải xin lỗi tôi.” Phản rồi! Một học sinh nhỏ mà lại dám xúc phạm đến thầy cô.

Mạnh Dật Phi từ trong mũi hừ mạnh một tiếng: “Cô mới là người nên nói xin lỗi!”

“Em...” cô giáo tát Mạnh Dật Phi hai cái bạt tai thật mạnh, cuối cùng dưới ánh mắt lạnh lùng của cậu mới bắt đầu chột dạ lớn tiếng kêu gào để nhận được sự quan tâm của các giáo viên khác.

Cuối cùng...

Mạnh Dật Phi lại bị hai lỗi nặng, bởi vì anh khẳng khái muốn thay Ưông Mỹ Lệ nhận một lỗi, sau đó được phụ huynh hai nhà dẫn về.

Ba Mạnh xuất thân là sĩ quan trưởng tức giận đến mức đem treo đứa con “bất tài” lên ra sức mà đánh. Mẹ Ưông cúi đầu liên tục nói lời xin lỗi cô giáo.

Người nghèo thì sẽ không có quyền, Ưông Mỹ Lệ từ nhỏ đã biết. Cô thể trong lòng rằng phải có thật nhiều tiền, mặc kệ phải trả cái giá cao như thế nào.

Lên lớp, bởi vì do lời đồn “nam sinh yêu nữ sinh” nên Ưông Mỹ Lệ bắt đầu dần dần xa lánh Mạnh Dật Phi, thỉnh thoảng gặp nhau ở trên đường, hai người cũng một trước một sau mà đi về nhà, dường như càng lớn thì càng không thể như trước.

Ý định của thanh niên không đặt ở chỗ ai yêu ai, ai không yêu, ai yêu ai trước, áp lực cuộc sống vẫn nặng như cũ làm cho người ta thờ không nổi.

Khi mười tuổi cô đã hiểu được, nếu nghèo là cái tội thì ba không còn là người gây nên tội. Hằng ngày ba mẹ cãi nhau, Ưông Mỹ Lệ trầm lặng nhìn hết tất cả, cô biết, một ngày nào đó, chính cô sẽ rời khỏi nơi này.

Cô đi vào trong thôn thẳng qua ba cô sáu bà* (chỉ những người phụ nữ làm nghề bắt chính lừa đảo. Ba cô trong đó có đạo cô, cô đồng. Sáu bà gồm bà mối, bà lang, mẹ mìn, chủ nhà chứa), cũng không để ý tới ba cô đang ngồi uống rượu trong miếu thổ địa.

“Mỹ Lệ!” Ba cô ngã tới ngã lui từ từ bước tới, “Thế nào? Không thấy ba mày à?”

Mặt cô không chút thay đổi, ngửi được mùi rượu, chân mày cũng không nhíu lại một cái, mở túi sách lấy ra một đơn đăng kí.

Một tờ giấy mỏng lập tức làm cho ông im lặng, không kiên nhẫn vẩy tay, “Đi đi! Tao không có tiền, muốn nộp tiền thì tìm mẹ mày đi.” Nói xong liền đi về chỗ ngồi.

“Mỹ Lệ hả, càng lớn càng xinh đẹp”, bà Vương, nói.

Cô quay lại cười yếu ớt. Bà Vương thường giới thiệu việc làm cho mẹ, có thể nói chuyện một chút.

“Tôi nói ông Ưông sau này nên dựa vào Mỹ Lệ, có con gái xinh xắn như vậy, hai vợ chồng anh đều không lo cho nửa đời sau!” Bà Lý chanh chua nói.

Cô hừ lạnh một tiếng, không quan tâm. Ai bảo bà ta luôn trừ tiền công giặt quần áo của mẹ.

Cuối cùng cũng từ cửa thôn đi nhanh về nhà, mỗi lần như vậy đều đi qua vô số dóm ngó khiến cho người ta không thoải mái.

Bác Mạnh hiền lành đứng ở cửa ngõ kêu cô lại: “Mỹ Lệ, bác có làm bánh bao hấp, ăn chút bánh rồi về.” Làm hàng xóm nhiều năm, người nhà bác Mạnh đều gọi cô là Mỹ Lệ giống như ba mẹ.

Mẹ của Mạnh Dật Phi là người lớn mà cô thích nhất trong thôn, bác Mạnh sẽ không bàn tán nói xấu người khác, cũng sẽ không vênh tai lên nghe lén chuyện riêng tư của hàng xóm. Khi biết mẹ cô bận làm thủ công, giặt quần áo, không có tâm tư chăm sóc cô thì cũng hay làm đồ cho cô ăn.

Ưông Mỹ Lệ nở nụ cười rức rở đầu tiên từ khi vào thôn, “Bác Mạnh, không được đâu! Con còn phải về chăm sóc em trai!” Bởi vì mẹ luôn bận kiếm tiền cho nên sau khi tan học cô phải chăm sóc em trai.

“Ăn bánh trước, đừng để bị đói.” Bác Mạnh kéo cô vào trong nhà ngồi xuống, đưa cho cô hai cái bánh bao nóng hổi, “Ngồi xuống mà ăn, vẫn còn nóng lắm!”

Cầm lấy bánh bao, Ưông Mỹ Lệ trong lòng rất cảm động.

“Bác Mạnh, con thích bác nhất!” Cô chân thành nói.

“Cô bé ngốc, không cần khách sáo với bác, bác cũng rất thích con” bà véo khuôn mặt trắng ngần của Ưông Mỹ Lệ, “Bác cũng muốn có con gái xinh đẹp như con.”

Ưông Mỹ Lệ ôm thân hình mập mạp của bác Mạnh, làm nũng nói: “Vậy con gọi bác Mạnh là mẹ nuôi được không?”

“Đương nhiên là được!” Bà vẫn luôn muốn có một đứa con gái, đáng tiếc cái bụng không có tiền đồ, chỉ sinh một người con trai là Mạnh Dật Phi.

“Mẹ nuôi” hai người phụ nữ vui vẻ ôm nhau.

Từ khi hiểu chuyện cho tới nay, mẹ không phải bận làm thủ công thì chính là giặt quần áo, chưa từng có một chút thời gian ôm cô, thương cô. Sự che chở của bác Mạnh khiến cho Ưông Mỹ Lệ cảm thấy ấm áp.

Ở trong phòng, Mạnh Dật Phi mỉm cười nhìn họ.

Đã bao nhiêu lâu cô không cười thành thật? Anh biết cô không vui vẻ, cảm giác tự ti nghiêm trọng chuyển thành tự đại, ở trong trường Ưông Mỹ Lệ luôn cô độc một mình, cô như vậy khiến cho anh cảm thấy lo lắng, không tự chủ được luôn tìm kiếm cô trong đám người.

Không biết bắt đầu từ khi nào cô không còn ở lại phòng học chờ anh về cùng nữa, cho dù có gặp nhau trên đường, cũng luôn cúi đầu làm bộ không phát hiện. Chỉ lén nhìn bóng lưng của anh.

Nếu như đây là trường thành thì anh tình nguyện vĩnh viễn dừng lại thời khắc hướng về thiên sứ ước nguyện.

“Muốn đăng kí sao?” Anh nghe thấy trong giọng nói của mẹ có chút lo lắng, “Mẹ con không biết có tiền hay không? Hay là như thế này, con hỏi mẹ trước, nếu như không có thì nói lại với mẹ nuôi.”

“Có được hay không?” Ưông Mỹ Lệ có chút khó xử, “Mẹ Mạnh cũng là nhờ vào lương bổng nuôi gia đình, mọi người cũng có khó khăn mà...”

“Cái đó thì để nói sau, chúng ta sẽ cùng nhau nghĩ biện pháp, tiền học không nộp thì không được!”

Ưông Mỹ Lệ đứng dậy đi tới cửa, “Để con xem lại một chút, mẹ nuôi, gặp lại sau”, bình thường đã làm phiền nhà bác Mạnh rất nhiều, cô thật tình không muốn nói với họ nữa....

Mạnh Dật Phi yên tĩnh ngồi trở lại trước bàn học.

Loáng thoáng, anh nghe được từ cách vách truyền đến tiếng than thở, tiếp theo là mẹ Ưông thao thao bất tuyệt kể khổ. Mỹ Lệ.... Giờ này, cô chắc chắn

sẽ nhủu chặt mảy ngồi ngẩn người ở trên giường.

Anh nghiêng người về phía trước, để tay dán lên mặt tường. Nhà bác Ưông một nhà năm người ngủ chung trên một cái giường lớn, mà sát tường là vị trí của cô.

Ở tường bên kia, Ưông Mỹ Lệ ngồi dựa vào tường giống như Mạnh Dật Phi đoán. Nhà bọn họ không còn gì nữa, không giống với Mạnh Dật Phi có riêng một căn phòng. Cô bình thường làm bài tập đều đặt cái bàn thấp lên trên giường một bên làm bài tập một bên chăm sóc em trai.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, trên người mẹ cũng không còn dư tiền. Cô không khỏi cười khổ, nếu không phải bắt buộc học, mẹ nhất định sẽ khuyên cô đừng đi học làm gì.

Dựa vào tường luôn làm cho tinh thần yên tĩnh như có kì tích.

Cô ngẫm hạ quyết tâm ở trong lòng, bất luận vất vả như thế nào, cô nhất định phải tiếp tục học.

Con gái xinh đẹp nhà nghèo, ngoại trừ bước chân vào hồng trần, dựa cửa bán rẻ tiếng cười để kiếm sống thì còn có thể có tiền đồ gì?

Cô tuyệt đối sẽ không cho mình sa ngã vào con đường đó.

Một ngày nào đó cô sẽ khoác áo lụa lẫy về làng dọa mọi người roi cả kính mắt, cô muốn trở thành người có tiền nhất trong thôn.

Nghe thấy cách vách truyền tới tiếng cười thanh thúy của cô làm cho anh thấy yên tâm. Thu tay đặt trên mặt tường lại, Mạnh Dật Phi mỉm cười tường tượng lúm đồng tiền trên gương mặt sáng sủa của cô.

Anh đã yêu thương cô từ lâu, khi mà hai người gặp mặt lần đầu tiên.

Ưông Mỹ Lệ từ nhà vệ sinh công cộng đi ra, bắt ngờ lại gặp Mạnh Dật Phi.

Cô khẽ nghiêng thân mình, cúi đầu đi qua lối hẹp, trong lòng buồn bực, chẳng phải nhà bọn họ có toilet sao?

Khoảng khắc cô sắp đi qua, anh giữ chặt tay cô lại, nhanh chóng nhét cho cô một xấp tiền.

Ưông Mỹ Lệ nhìn anh khó hiểu, đây là lần đầu gần gũi với anh như vậy trong mấy năm qua. Anh cao hơn rất nhiều, cũng rất đẹp trai. Trách không được ở trường các bạn nữ lại thích anh như vậy.

Năm lớp sáu Mạnh Dật Phi cao hơn cô nửa cái đầu, thân hình của hai người cũng tính là gầy vậy mà đứng sát nhau ở lối hẹp chật lại rất ngại, dường như da thịt phát ra những cảm giác khác thường.

“Anh...” Không còn là hai đứa nhỏ vô tư cùng chơi ngựa tre, cô đột nhiên cảm thấy lúng túng.

Một tay của Mạnh Dật Phi bắt lấy cổ tay mảnh khảnh của cô, một tay cầm nắm tay cô, muốn cô đừng từ chối. “Mẹ anh kêu anh đưa cho em, ngày mai chính là ngày cuối cùng, trước tiên cầm lấy đi đăng ký!”.

Không tránh được bàn tay nắm giữ dịu dàng của anh, “VẬY ANH... NỘP CHƯA?” Năm lớp sáu còn nộp phí tốt nghiệp.

“Đã nộp trước rồi, em đừng lo lắng.” Thấy cô không còn muốn cự tuyệt ý mình mà anh vẫn không buông tay ra.

Ưông Mỹ Lệ không tự chủ né tránh ánh mắt chăm chú của anh, gương mặt hiện lên một chút ửng hồng. Không biết là do cô hay do anh mà ở giữa hai tay dần dần chảy ra mồ hôi, nhịp tim lẫn nhau cùng dồn dập. “Mỹ Lệ, ăn cơm!”.

Tiếng nói của mẹ phá vỡ không khí lúc đó, Ưông Mỹ Lệ nhanh chóng thu tay về, lúng túng xoay người đi.

“Mỹ Lệ!” anh khẽ gọi.

Cô dừng bước cúi đầu xuống.

Mạnh Dật Phi nhìn cái ót của cô nói nhỏ: “Lên lớp sẽ bắt đầu có khóa phụ đạo, có thể về trễ, chúng ta cùng đi có về sẽ an toàn, được không?”

Cô hơi gật đầu, không phát hiện được người phía sau đang cười toét miệng.

Mẹ đang chờ ở cửa, nhìn mặt cô ửng đỏ mà hoài nghi, “Con đã đi đâu? Chuẩn bị ăn cơm còn tìm không thấy con, em trai đều đã đổi?”.

“Con đau bụng nên đi toilet.”

“Ừ” mẹ thoải mái đáp một tiếng, “Nhanh đi lấy cơm cho em ăn. Mẹ đi xem có thể thu được một ít quần áo để giặt kiếm tiền cho con ngày mai đi nộp phí không?”.

Cô đưa tiền trong tay ra, “Không cần đâu, con có rồi.”

Mẹ Ưông hết sức kinh ngạc, “Sao con có thể có tiền?”

“Là Mạnh. ... Mẹ Mạnh cho chúng ta mượn trước.”

“Ừ”. Mẹ yên tâm xoa người đi về nhà, “Con có cảm ơn người ta hay không? Cả nhà bà Mạnh đối với chúng ta thật là không tệ.”

“Có rồi.” Cô đi theo mẹ vào cửa, khoe mắt liếc thấy Mạnh Dật Phi cũng đi tới nhà bọn họ, không khỏi đỏ mặt một hồi.

Mẹ Ưông liên miên căn nhắc số khổ đã trải qua mà không nhận thấy sự khác thường của cô.

Buổi tối Mạnh Dật Phi nói với mẹ Mạnh: “Đúng rồi mẹ, con mới vừa lấy tiền cho Mỹ Lệ mượn đóng học phí, đến lúc đó mẹ Ưông có hỏi tới, mẹ nói là mẹ cho mượn nhé.”

“Được rồi.” Mẹ Mạnh từ trước đến nay không có để tâm cái gì, con nói như thế nào bà làm như thế nấy, “Nhưng con lấy tiền ở đâu?”

Mạnh Dật Phi nhún nhún vai, “Dù sao cũng không phải ăn trộm mà có được.”

Anh diễn vai đại ca xã hội đen mà kiếm được hai ngàn đồng. Rất đơn giản chỉ cần mặc bộ âu phục màu đen mà họ phát, vẻ mặt nghiêm trang đi theo anh em đến cửa hành lễ là được, thời gian làm việc rất ngắn nhiều lắm cũng chỉ có một tiếng.

Anh không quan tâm là “chết sớm” hay “đau mắt anh tãi” là ai, quan trọng là lập tức có tiền.

Dĩ nhiên, cũng sẽ có ngộ nhỡ, nếu là đại ca không tự bỏ mình mà là chết oan, như vậy có khả năng sẽ dẫn tới ác chiến. Chẳng qua, chỉ diễn ra một chút rồi ngưng!

Các anh em trong thôn nhiều lần cổ vũ anh tham gia ở tỉnh ngoài nhưng anh không muốn. Mạnh Dật Phi biết rằng mình không thể liều mạng tiền vốn của mình, bởi vì trong lòng có chút lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Hám Tiền Phiền Phức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

“Ưông Mỹ Lệ, Mạnh Dật Phi lại tới nữa kia.” Bạn nữ lấy tay đẩy đẩy cô như tên trộm, “Nói mau, có phải anh ta theo đuổi bạn không?”

“Không phải đâu!” Ưông Mỹ Lệ liếc bóng người cao lớn đang đứng ở ngoài lớp học một cái, nhanh chóng cúi đầu cầm lấy túi sách, tránh ánh mắt dòm ngó của các bạn nữ trong lớp bởi vì yêu thích mà sinh ra đổ kỵ, chạy nhanh ra cửa như gió, mà Mạnh Dật Phi lại tự nhiên nhận lấy túi sách của cô, hai người sánh bước đi cùng nhau.

“Về sau anh không cần đến lớp học chờ em đâu.” Ưông Mỹ Lệ lấy hết dũng khí nói. Cô không muốn bị chú ý cho nên trước sau như một luôn luôn cẩn trọng, mà anh lại khơi ra rất nhiều suy đoán.

Có chăng là tâm sự với anh một chút, quan hệ tương đối tốt, mà từ trước đến nay cô luôn duy trì mối quan hệ bạn bè bình thường, bởi vì nếu như rất thân thì sẽ không tránh khỏi việc tâm sự về cha mẹ và gia đình.

Cô bây giờ đã hiểu được, không phải ai trong thôn cũng nghèo. Có vài người ở nhà cao tầng trên đường lớn, có bạn thì ở trong biệt thự xinh đẹp, mà cô biết biệt thự xinh đẹp rất mắc.

Lần trước còn nghe lớp phó nói rằng nhà cậu ta có thuê một người lái xe, một người giúp việc, sau này cô mới biết thì ra là mẹ giúp nhà người ta quét dọn phòng ốc, giặt quần áo, chính là làm người giúp việc, nhưng mà mẹ không có ở lại nhà người ta.

Vì sao có người nhiều tiền đến thế, còn nhà mình cứ nghèo như vậy.

Các bạn học còn có một thói quen là mời bạn bè về nhà chơi, cô không thích như vậy! Cho tới bây giờ chỉ có Mạnh Dật Phi đến nhà họ, nhưng anh khác với các bạn, anh như người thân trong gia đình.

Mạnh Dật Phi biết cô kiêu dè, “Vậy ngày mai anh bắt đầu đứng chờ ở đầu cầu thang.”

“Ừ!”

Không cần nói nhiều nhưng bọn họ vẫn có thể hiểu được đối phương muốn nói gì.

Hai người cứ như vậy mà đi về nhà trong trời chiều, bầu trời đầy ánh chiều tà chiếu rọi hai hình bóng sánh vai nhau, nhìn cực kỳ xứng đôi.

Vừa bước đến đầu cầu thang, Ưông Mỹ Lệ nhìn thấy hai bạn nữ ở lớp bên cạnh vẽ mặt xấu hổ gửi một phong thư màu hồng cho Mạnh Dật Phi, sau đó thì cười hi hi chạy đi.

Không để ý tới các cô ấy, Mạnh Dật Phi nhìn cô mỉm cười tự nhiên nhận lấy túi sách.

Phong thư màu hồng trên tay anh cực kỳ chói mắt! Ưông Mỹ Lệ cảm thấy buồn bực khó hiểu.

“Sao vậy? Hôm nay đi học không vui sao?” Buồn vui của cô cho tới giờ không thoát được ánh mắt của anh.

“Không có.”

Cô trả lời ngắn gọn. Đôi mắt to nhìn phong thư màu hồng chết tiệt kia ra về không thèm để ý, cô dám chắc trong kia nhất định là thư tình.”

Cô biết anh rất nổi tiếng trong trường tất nhiên sẽ có người thích anh, nhưng cũng không hiểu tại sao trong lòng lại tràn đầy chua xót.

Không phải anh chỉ là hàng xóm, một hàng xóm rất tốt, nhiều lắm thì như “anh trai” sao.

Cô rơi vào suy nghĩ, thiếu chút nữa là bước hụt cầu thang, may mắn nhờ Mạnh Dật Phi lanh tay lẹ mắt kéo cô lại.

“Trong lòng em có chuyện gì sao?”

Ưông Mỹ Lệ dựa lưng vào tường, cúi đầu không trả lời.

Một tay Mạnh Dật Phi chống lên tường bên cạnh cô làm cho cô không chỗ nào bỏ chạy được, “Có ai ăn hiếp em sao?”

Từ khi bắt đầu vào tiểu học, anh liền tự cho mình là người bảo vệ cô, chỉ cần có ai can đảm dám ăn hiếp cô, để cho anh bắt được thì sẽ kéo tới chỗ tới dạy dỗ cho một trận. Vì thế cho đến lớp năm cô đều không có bị kéo tóc, vén váy, đánh lên.

Anh quen biết rất nhiều, mỗi khối anh đều có tình cảm tốt với các đàn em, cho nên không có khả năng cô bị ức hiếp, như vậy.... Mạnh Dật Phi neoh mắt lại, sao tâm tình cô lại không tốt?

Ưông Mỹ Lệ rồi rầm nhìn hai tay, tại sao? Chính cô cũng không biết tại sao lại như vậy.

Xoay xoay vắn vắn như vậy chắc chắn không phải tính của cô, nhất định là có người ăn hiếp cô. Đáng ghét! Anh tuyệt đối sẽ không tha cho người đó.

Mạnh Dật Phi nghiêm mặt kéo tay cô.

“Đi! Dẫn anh đi tìm người đó!”

“Tìm ai?” Ưông Mỹ Lệ mơ mơ màng màng, muốn tìm hai bạn nữ lúc nãy sao? Vì sao?

Mạnh Dật Phi không nói lời nào liền kéo cô trở lại, thủ phạm chắc chắn là bạn học cùng lớp với cô.

“Chờ đã!” đứng trước cửa phòng học, Ưông Mỹ Lệ dùng tay còn lại kéo anh, trong lòng không có cảm xúc gì nói: “Anh tìm nhầm rồi, các cô ấy không cùng ban với chúng ta.”

Anh còn chưa nghe hết thì đã gấp gấp tìm người làm cho cổ họng của cô khô khốc,.... Thật bực bội!

“Bọn họ?” Tốt lắm, cô cuối cùng cũng chịu nói, Mạnh Dật Phi dừng lại, tức giận hỏi: “Vậy nói cho anh biết là lớp nào?”

Ưông Mỹ Lệ nhìn mặt anh hung dữ mà khó hiểu, “Anh đi tìm người mà hung dữ như vậy sao?” Cứ như là đi trả thù vậy.

Mạnh Dật Phi kiềm chế lại tâm tình, giải thích nhẹ nhàng: “Em đừng lo lắng, anh sẽ không đánh người ngay lập tức, dù sao anh cũng cho bọn nó một phút để giải thích vì sao lại đi ức hiếp người khác chứ.” Anh không muốn dọa cô sợ.

“Đánh người? Giải thích? Ăn hiếp em?”

Trên đầu Ưông Mỹ Lệ xuất hiện nhiều dấu chấm hỏi, “Không có ai ăn hiếp em hết á! Không phải anh vội vàng tìm người viết bức thư tình này sao?”

Hai người ngạc nhiên trừng mắt với nhau, thì ra là...

Bọn họ nhìn nhau cười một tiếng, thì ra là hiểu lầm ý của nhau!

Ưông Mỹ Lệ cười rất sáng lạn, làm cho anh thật lòng muốn bảo vệ cô.

Mạnh Dật Phi thấy được má lúm đồng tiền của cô mà ngu ngốc.

Uông Mỹ Lệ đưa ra bàn tay nhỏ bé, “Cho em.”

Mạnh Dật Phi biết được thứ cô muốn là cái gì, rất tự nhiên mà đưa lá thư đang cầm trong tay ra.

Thật ra thì từ trước đến nay anh vẫn không để ý tới những việc này, nếu như lúc này không vì bỗng nhiên thấy bóng dáng của cô thì anh sẽ không vô thức nhận lấy, làm cho bây giờ gặp phải hiểu lầm.

Uông Mỹ Lệ lấy phong thư bỏ vào trong túi sách, nghiêm nghị nói: “Anh không có ý định tìm người, vậy thì cũng đừng để cho người ta chờ đợi vô ích, em giúp anh đem thứ này trả lại cho các bạn ấy.”

Cô nói hợp tình hợp lý như vậy xem như là giúp anh làm một chuyện.

“Tùy ý em thôi.”

Ngoài cô ra thì không có bất kỳ người nào vừa mắt anh. Từ lâu tim của anh đã bị đầu độc.

“Trời tối rồi, chúng ta về nhà nhanh lên.”

Ba năm khôn lớn lên cùng nhau, bọn họ có sự trưởng thành rõ rệt. Mặc dù không có tập trước nhưng họ vẫn hiểu rõ tất cả những việc làm lớn nhỏ của đối phương. Một thôn nhỏ không giấu nổi bí mật huống chi là nhà họ Uông và nhà họ Mạnh chỉ cách nhau một bức tường.

Sau khi tốt nghiệp, Mạnh Dật Phi không thi vào trường quân đội theo ý của bác Mạnh, cuối cùng bị đánh rất thảm, ở bên kia tường Uông Mỹ Lệ thờ phỉ phò run như cây sậy.

Cô cũng không muốn anh thi vào trường quân đội, khoảng cách xa xôi làm cho người ta sợ, cho nên mới khuyên anh học ở trường tương đối gần nhà. Nhưng nếu biết trước bác Mạnh tức giận như vậy, nói như thế nào cô cũng không khuyên anh đừng học.

Mạnh Dật Phi... Uông Mỹ Lệ đặt lòng bàn tay lên vách tường muốn thay anh chia sẻ nỗi đau.

Chẳng qua, cô giấu sự quan tâm đó ở một góc mà không ai thấy, không muốn biểu lộ ra.

Mấy người hàng xóm hay dòm ngó bàn tán khiến cho cô khó chịu, vì thế mà cô không đi với Mạnh Dật Phi nữa.

Ba cô sáu bà hay trêu chọc tương lai con trai nhà họ Mạnh nhất định sẽ cưới con gái nhà họ Uông. Lời đồn này không làm cho cô vui mừng, giống như sâu xa trong lời nói đó cô chắc chắn sẽ chôn vùi trong xóm nghèo này vậy.

Sẽ có một ngày cô quang minh chính đại vui vẻ mà rời khỏi đây, ngồi trong xe hơi thể theo xa hoa, bên cạnh còn có một người đàn ông khí chất hiên ngang. Anh ta không cần trẻ tuổi, đẹp trai nhưng quan trọng là anh ta phải có tiền.

Đầu thôn, cô Doãn có hai người con gái, dựa vào vẻ thù mị đến quán rượu, đem tiền về khiến cho cô Doãn mừng rỡ như con không tức giận kiêu ngạo.

Giống như bây giờ, cô Doãn lại tới cửa nhà khoe khoang chiếc nhẫn kim cương trên tay. Uông Mỹ Lệ nghe thấy không nhịn được vào hỏi mẹ: “Làm ở quán rượu là làm cái gì?”

Cô mới biết quán rượu là nơi xa hoa trụy lạc, lớn hơn phòng trà một chút. Cô giáo thường nói đó là những nghề nghiệp không có địa vị.

Bà ta cho rằng vì áp lực cuộc sống mà không thể không bán đi tôn nghiêm, nhưng bà là một người mẹ, tại sao lại rêu rao việc con gái khổ cực kiếm tiền được.

Một câu nói khiến cho không khí quanh mình đóng băng. Mẹ Uông cố ý mắng cô là đứa nhỏ nhiều chuyện! Khua tay ý nói cô nhanh chóng rời đi.

Uông Mỹ Lệ kiêu ngạo xoay người đi vào nhà, để lại giọng nói cao quảng tám của cô Doãn sau lưng: “Sao? Thì ra Mỹ Lệ nhà bà trách tôi không phải là mẹ.”

“Nó không có ý đó đâu.”

Mẹ Uông vội vàng giải thích.

“Muốn tôi giới thiệu không? Mỹ Lệ nhà bà coi như là xinh đẹp nhất trong thôn mình, chờ nó tốt nghiệp xong, có muốn để cho con gái tôi giới thiệu nó đi làm cho nó có thể gánh vác giúp bà chi tiêu trong gia đình không?”

“Thôikhông cần đâu, con cái đều lớn hết rồi, trọng trách trên vai tôi cũng nhẹ dần, Mỹ Lệ rất thích đi học, tôi muốn cho nó tiếp tục học...”

“Đi học?” Âm thanh của cô Doãn cao lên, “Thôn mình không có đứa con gái nào học quá cấp hai! Bà Uông, bà phải hiểu rõ, học trung học tốn không ít tiền, hơn nữa, học nhiều như vậy để làm gì? Tốt nghiệp xong thì bắt đầu lập gia đình, đến cả cơ hội để báo đáp cũng không có.”

“Bà ồn ào đủ chưa?”

Mạnh Dật Phi nhìn không được nói: “Muốn bàn tán thì về nhà bà mà bàn tán! Đừng có ở trước cửa nhà tôi làm ầm ĩ!”

Mẹ Ưông lén tò ra một ánh mắt cảm ơn cậu. Cô Doãn thấy được tính tình nóng nảy của Mạnh Dật Phi đang đứng ở cửa, lập tức vội vã tạm biệt ra về, không dám ở lại.

Trong nhà, Ưông Mỹ Lệ ngồi trên giường thở dài thật sâu.

Cô Doãn nói không sai, tiếp tục đi học thì sẽ tốn một khoản không nhỏ. Là con gái đầu, bây giờ không thể lại làm cho mẹ thêm gánh nặng.

Nhưng mà, nếu cô chỉ có tốt nghiệp trung học thì làm sao có thể cạnh tranh trong xã hội- nơi mà bây giờ có nhiều người học đại học?

Cô ngồi cuộn tròn đầu tựa lên đầu gối suy nghĩ về tương lai mờ mịt.

“Mỹ Lệ.” Mẹ Ưông đi tới, “Đừng để ý tới lời của cô Doãn, cho dù mẹ có khổ đi chăng nữa thì cũng sẽ không để con làm ở mấy nơi như vậy đâu.”

“Mẹ...” Ưông Mỹ Lệ ngẩng đầu lên.

Mẹ Ưông yêu thương xoa đầu cô, “Nhanh thật, Mỹ Lệ của mẹ đã lớn như thế này rồi.”

Từ lúc hiểu chuyện cho tới nay, mẹ vì gánh lấy trách nhiệm nặng nề cho nên cả ngày phải bận rộn làm việc, hai mẹ con có rất ít dịp để nói chuyện với nhau.

“Mẹ, chờ sau khi tốt nghiệp con muốn tiếp tục đi học.”

Cô lấy hết dũng khí mở miệng nói: “Con mặc kệ người trong thôn có thích học hay không, con cũng không cần để ý tới trong lòng bọn họ “cười nghèo, chứ không cười kỹ nữ”, con chỉ biết con không muốn cả đời như vậy.”

Cô vội vàng kéo tay mẹ, “Cho con học đi mẹ! Con sẽ vừa học vừa làm, không để cho mẹ lo học phí đâu. Con bảo đảm sau này sẽ kiếm rất nhiều tiền, con sẽ làm cho mẹ sống thật tốt.”

Mẹ Ưông mỉm cười vỗ vỗ tay cô, “Mẹ sẽ cho con học.” Đứa con gái ngoan ngoãn này! Chỉ trách không thể đầu thai vào nhà tốt hơn nên mới khổ như vậy.

“Mẹ...”

Hai mẹ con ôm nhau mà khóc.

Mẹ Ưông ý tứ sâu xa mà nói: “Mỹ Lệ, bởi vì con là con gái đầu, vì thế phải chăm sóc em trai, làm việc nhà, mẹ biết như vậy sẽ làm con tủi thân. Có lẽ con sẽ giận số mạng mình không tốt, nhưng mà, số mạng của phụ nữ có tốt hay không thì phải đợi lúc kết hôn thì mới biết được. Cho dù trước khi lấy chồng có như thế nào, lấy được chồng tốt thì mới là tốt số cả đời, ngộ nhớ giống như mẹ, lấy phải người chồng không có trách nhiệm, như vậy cũng chỉ có thể khổ cả đời...”

Ưông Mỹ Lệ hiểu được ý tứ của mẹ. Khi bé lúc còn ở nhà bà ngoại, bà thường nhắc tới mẹ là người trong năm đứa con gái mà bà thương nhất, nhưng mà dù cho mẹ được ông bà ngoại cưng chiều như thế nào thì cũng chỉ mười mấy năm ngắn ngủi.

Mà sau khi kết hôn, mẹ lại chịu số khổ mấy chục năm như vậy!

“Đồng ý với mẹ, tương lai con nhất định phải mở to mắt mà chọn cẩn thận, gả cho một người chồng tốt, ngàn vạn lần đừng có giống như mẹ...”

Ưông Mỹ Lệ gật đầu, “Con sẽ như vậy, mẹ yên tâm.”

Cô vì chí hướng thoát khỏi nghèo khó, vì thế cuộc sống sau này có như thế nào đi chăng nữa cũng sẽ không mục nát như bây giờ.

Mà rẽ rẽ vàng, là cách thoát khỏi nghèo khó tốt nhất!

Sau khi tốt nghiệp, Ưông Mỹ Lệ thi tuyển vào một trường trọng điểm, học khoa thiết kế thời trang, thực sự là ngoài việc có hứng thú ra thì chủ yếu là, thiết kế thời trang có thể học được cách ăn mặc thành thạo, bởi vì nếu muốn có sự khác biệt với người nghèo, thì trước tiên nhất định phải để cho người ta không nhìn ra mình là người nghèo!

Cô còn cố gắng tranh thủ ở trọ tại trường thì mới không ở trong cái xóm nghèo đó nữa.

Cô dần dần thay đổi trở nên vui vẻ và có tự tin.

Cô có thân hình đẹp nên được một công ty tuyển chọn, trở thành người mẫu quảng cáo quần áo. Lúc này Ưông Mỹ Lệ mới biết, thì ra trang phục cũng có cấp bậc.

Thật kỳ lạ! Chỉ cần quan sát cách ăn mặc của một người là có thể phân biệt được người đó có tiền hay không.

Sự phát hiện này làm cho cô vui mừng không dứt, khi trên người đầy hàng hiệu thì ai có thể nghi ngờ xuất thân của người đó?

Hơn nữa cô có thể sử dụng đồ hàng hiệu lấy được ở những người đàn ông xung quanh, từ đó tiến vào nhà giàu.

Vì vậy Ưông Mỹ Lệ bắt đầu đam mê trang phục hàng hiệu, không tiếc tiền thù lao bị giảm, thậm chí không có tiền công cô vẫn hăng hái tìm kiếm cơ hội, bởi vì cô có sắc đẹp nên các công ty sẽ đưa trang phục cho cô.

Cô tin rằng quần áo hàng hiệu có thể bước vào xã hội thượng lưu, và khí chất cao quý sẽ càng làm cho cô nhanh chóng tiến vào nhà giàu.

Quy tắc của người ham tiền...

Bất cứ khi nào, nơi đâu đều cũng phải cho thấy được mặt đẹp nhất! Bởi vì người ta vĩnh viễn không biết hoàng tử sẽ xuất hiện bất chợt khi nào và ở đâu.

Thế nhưng, khoảng cách của cô với Mạnh Dật Phi vô tình càng ngày càng kéo xa... Sau khi tốt nghiệp Mạnh Dật Phi đã thi vào khoa thiết kế. Anh biết Ưông Mỹ Lệ không thường xuyên về nhà vì vậy anh hay đêm tìm cô, mang cô đi tham quan các triển lãm bên ngoài.

Mạnh Dật Phi rất nhiệt tình với nghệ thuật, điều này làm cho Ưông Mỹ Lệ không thích.

Có lẽ do lạ nên tâm tư không ngây thơ như trước kia vậy, Ưông Mỹ Lệ xem những tác phẩm trừu tượng kia chỉ cảm thấy nhức đầu, nhưng Mạnh Dật Phi lại có thể quan sát rất chăm chú.

Hôm nay bọn họ lại đến cửa hàng mỹ thuật. Ưông Mỹ Lệ cau mày không biết tác phẩm "cá vàng trong hòm đá" trước mắt là vật gì.

Thấy được hoang mang trong mắt cô, Mạnh Dật Phi dịu dàng giải thích: "Sống hay chết. Người ta sáng tác "cá vàng trong hòm đá", mượn hình ảnh cá và bảo, rong sinh mạng dồi dào so sánh với cái chết."

"Thì ra là vậy! Như vậy mỗi tác phẩm có thể bán bao nhiêu tiền?" Cô theo trực giác của hỏi.

"Không nhất định."

Anh thẳng thắn trả lời, "Phần lớn tác giả chỉ muốn biểu đạt ý nghĩ của mình. Nghệ thuật là vô giá."

"Nghệ thuật vô giá? Nhưng người làm nghệ thuật cũng cần phải ăn cơm." Ưông Mỹ Lệ nói thẳng thừng: "Mấy thứ như thế này chỉ để cho người có tiền ngắm nhìn để thỏa đam mê, chứ những người như chúng ta không thể đụng vào."

Mạnh Dật Phi không đồng ý lúc đầu nói: "Chúng ta là người như thế nào? Anh không đồng ý cách nói của em. Nghệ thuật không có giới hạn, không phân biệt người nào, chỉ cần biết thưởng thức, không có quy định ai có thể chạm vào hay ai không thể." Ban đầu nếu không tính toán đến việc học nghệ thuật mà làm gánh nặng đối với người đời, thì hẳn hy vọng có thể học nghệ thuật so sánh với nghề nghiệp khoa học kỹ thuật.

"Dật Phi, em biết nghệ thuật là ước mơ của anh, nhưng là ước mơ phù phiếm, không thể gánh vác được bữa cơm. Em khuyên anh tập trung học thiết kế, có thể kiếm được tiền mới là quan trọng."

Mạnh Dật Phi không nói gì. Cô nói không sai, chỉ là làm cho người ta cảm thấy.... nông cạn.

Chưa bao lâu mà ý tứ, mục tiêu của bọn họ càng lúc càng khác xa nhau. Cảm thấy cô gái mà anh biết bắt đầu có vẻ xa lạ.

Tiền mới là quan trọng nhất sao? Như vậy về phương diện tinh thần thì sao?

Anh than thở hỏi: "Chẳng lẽ em không có sở thích gì sao?"

"Đương nhiên là có! Xem tạp chí, đi bách hóa mua sắm, tán dóc với bạn..." Ưông Mỹ Lệ thao thao bất tuyệt kể ra một đống.

Mạnh Dật Phi lại cảm thấy đau lòng. Cô sợ nghèo, cho nên anh sẽ cố gắng kiếm tiền. Về phần sáng tác nghệ thuật, cũng chỉ là cái để giải trí thôi! Anh không nói cho cô biết "Sống hay chết" chính là tác phẩm của anh, tất nhiên cũng không cho cô biết chủ cửa hàng mỹ thuật rất yêu thích tác phẩm của anh cho nên muốn giúp anh đào tạo chuyên sâu.

Nhìn mặt Ưông Mỹ Lệ không kiên nhẫn, anh hy vọng cô sẽ không quan tâm bởi vì không có lợi ích.

Mạnh Dật Phi có thể thông cảm ý nghĩ của cô, lại bất đắc dĩ nuông chiều.

Khoa thiết kế thời trang triển khai kế hoạch muốn mỗi học sinh phải tự mình thiết kế một bộ trang phục biểu diễn. Mà hàng năm đều có những nhà thiết kế tới tham quan, có thể giữ làm trợ lý.

Ưông Mỹ Lệ rất có thiên phú. Cô thiết kế bộ lễ phục dạ hội màu xanh lá cây, thành công thu hút được ánh mắt của mọi người. Bộ lễ phục được mặc trên người cô làm lộ ra hai vai mảnh khảnh tạo ra bộ dáng thướt tha mê người, trở thành nhà thiết kế được mọi người chú ý. Thân hình cô, phong cách của cô..... cho dù là nhà thiết kế hay là người mẫu đều có thể phát huy được tài năng.

Giữa lúc Ông Mỹ Lệ chào hỏi với các bậc thầy thì đột nhiên cô phát hiện ở một góc có một người đàn ông trẻ tuổi đang nhìn cô chăm chú.

Cả người anh ta thanh cao, ánh mắt Ông Mỹ Lệ nhìn vào áo sơ mi với quần jean trên người anh ta, hé lộ nụ cười chân thật đầu tiên trong tối nay.

Ông Mỹ Lệ lễ phép tạm biệt mọi người, đi tới chỗ anh ta đứng.

Chàng trai mỉm cười tiếp đón cô, "Biểu hiện của cô tối nay không tệ." Anh nhìn lễ phục trên người cô, "Đều là do chính cô tự làm sao?"

Thẳng thắn mà nói, bộ lễ phục này không phải là thiết kế rất tinh tế, mà làm người ta ca ngợi chính là người thiết kế lại biết cách sử dụng đường cong không hài hòa cùng với đường viền hoa làm trang trí, khéo léo che giấu được khuyết điểm. Nếu thật sự cái này do một nữ sinh thiết kế thì tương lai cô nhất định sẽ thành công.

Ông Mỹ Lệ mỉm cười nói: "Một cây kim, một sợi chỉ, một bức vẽ, một loại vải đều chính là do tôi làm."

Trong mắt anh thoáng qua ý khen ngợi, "Có thể nói cho tôi biết ý tưởng của cô không?" "Lặng lẽ, mãnh liệt, phong cách hiện đại." Ông Mỹ Lệ tự tin trả lời. Không đáp ứng trả lời giống những bạn học khác, cô đã chuẩn bị cho người ta kiểm tra.

Anh đưa tay ra, "Tôi là Lộ Dịch Sĩ, nhà trường thiết kế."

Ông Mỹ Lệ đưa tay ra nắm lấy, "Rất hân hạnh được biết anh."

Cô vừa thấy một trong những bộ hàng hiệu nổi tiếng thế giới trên người anh ta mới đi tới, không ngờ anh ta lại là nhà trường thiết kế. Có thể nói chuyện với anh ta khiến cho Ông Mỹ Lệ vui vẻ không ngừng.

Tay của cô hơi run, "Tôi không ngờ anh sẽ đến dự triển lãm tốt nghiệp của trường tôi."

Lộ Dịch Sĩ nháy mắt mấy cái, nghiêng người nhỏ giọng nói: "Xuyt! Tôi là bị bắt buộc đó." So với người khi nãy khác xa nhau, "Có một người con gái quen biết ở đây, mẹ tôi bắt buộc muốn tôi tới xem mặt." Anh cố làm ra vẻ không chịu nổi, "Thật là thâm hiểm không dám nhìn! May mắn là để cho tôi phát hiện được báu vật này!"

Anh ta vui vẻ trêu đùa làm cho Ông Mỹ Lệ mỉm cười, "Không thâm hiểm vậy chứ!"

"Ha ha" Sau khi cười một tiếng, Lộ Dịch Sĩ nghiêm nghị hỏi: "Nhìn bộ dáng trên sân khấu của cô có phải là người mẫu không chuyên, đúng không? Sau khi tốt nghiệp, cô có tính làm thiết kế hay không?"

Ông Mỹ Lệ không nói.

Vấn đề này cô cũng nghĩ đến, nếu như có thể tìm về rửa vàng làm thiếu phụ nhân không lo ăn mặc tất nhiên là tốt nhất!

Nhưng mà một người mới tốt nghiệp, không có gia thế thì tìm về rửa vàng ở đâu đây?

Nếu phải làm việc thì nhà thiết kế hay người mẫu cái nào sẽ dễ dàng gần về rửa vàng?

Thấy được sự do dự của cô, Lộ Dịch Sĩ cười nói: "Cô còn trẻ, có lẽ không có nhiều suy nghĩ. Lời khuyên của tôi là: nghề người mẫu tuy vinh quang nhưng tuổi thọ lại ngắn ngủi, nếu như nổi tiếng, nhiều nhất là mười năm vàng son! Qua hai mươi tám tuổi thì sẽ là người mẫu xuống dốc, huống chi..."

Anh nhìn thân hình cô thẳng thắn nói, "Tôi không phủ nhận cô thật sự là người đẹp nhưng mà 1m70 để đi trên sân khấu quốc tế mà nói thì rất khó! Nếu như cô chịu học tập thì tôi hoan nghênh cô vào F&R."

Ông Mỹ Lệ vui mừng hỏi: "Ý anh là tôi có thể trở thành nhà thiết kế cho F&R?" Có thể làm ở công ty quốc tế nổi tiếng, khác nào là con đường tất tốt nhất.

Lấy địa vị của F&R ra, khách hàng của họ chắc chắn là những tinh anh của xã hội thượng lưu! Thật là tốt, Ông Mỹ Lệ dường như nhìn không được muốn reo hò. Chỉ cần vào F&R, chung quanh sẽ sạch sẽ bỏ rầy, bởi vì cô chọn lựa!

Lộ Dịch Sĩ mỉm cười, "Tôi có thể đem phản ứng của cô xem là đồng ý sao?" Anh ta không biết được tâm tư của cô, đơn giản cho rằng cô vì vào được công ty thiết kế nổi tiếng mà vui mừng.

Ông Mỹ Lệ vội vàng gật đầu không ngừng.

"Trước khi gia nhập vào F&R làm công việc thiết kế thì cô phải tới tổng công ty ở Pháp để học tập." Lộ Dịch Sĩ nghiêm nghị nói, "Nhiều năm qua, mỗi nhà thiết kế của F&R đều có một phong cách như nhau, kéo dài phong cách của F&R, mỗi nhà thiết kế đều phải đến Pháp luyện tập. Ở nơi nào cô nhận sự kích thích trí tuệ mà thiết kế ra được tác phẩm, nó sẽ quyết định tiền lương và chức vụ trong tương lai của cô. Chỉ cần cô có năng lực, công ty sẽ trả lương tốt nhất cho cô."

Cứ như vậy, Ông Mỹ Lệ mười tám tuổi đi từng bước quan trọng nhất.

Nước Pháp, đúng là nơi cô thực hiện ước mơ.

Chương 3

Ngày mai sẽ lên máy bay.

Cô tự mình gánh vác chi tiêu vừa học vừa làm trong ba năm, cam kết với mẹ: sẽ không tăng thêm gánh nặng cho bà.

Thỉnh thoảng có nhiều tiền hơn, cô cũng sẽ gửi về giúp một phần chi phí trong nhà, chỉ là cô không muốn trở về nơi đó nữa. Ngày lễ tết mẹ gọi điện thúc giục thì cô lại lấy công việc để từ chối.

Nhưng mà nếu thật là lần này phải rời đi thì không chỉ là nhà mà còn là mảnh đất này.

Bỗng nhiên Ưông Mỹ Lệ có chút lưỡng lự.

Ưông Mỹ Lệ đang chìm đắm trong suy nghĩ của mình đi chậm rãi, tiếng bước chân hỗn độn ở phía sau khiến cho cô cảm thấy không bình thường. Cô liếc về phía sau thấy được hai gã bí ổi đi theo sau lưng cô!

Xung quanh hẻm nhỏ dài hai trăm mét này là doanh trại bỏ hoang, đi tới nữa là một mảnh ruộng, qua khỏi mảnh ruộng mới tới được thôn. Cô nhìn giày cao gót trên chân nghĩ thầm sẽ không chạy kịp về thôn nữa rồi.

Nếu lỡ bọn họ đúng là người xấu thì ở nơi vắng vẻ này cho dù có hô to, kêu gào cũng không ai trả lời, mình tuyệt đối sẽ không thoát được!

Ưông Mỹ Lệ thấp thòm trong lòng, cô bình tĩnh bước đi nhanh hơn, người phía sau cũng đi nhanh hơn, cô quynh lên, không để ý đôi giày cao gót nhỏ trên chân mà nhấc chân chạy như điên.

"Không được!" người phía sau đuổi theo, "Cô em chạy cũng vô ích thôi!" Người còn lại la lên: "Đúng vậy! Hôm nay coi như số cô em không tốt, chỉ cần không chống đối, bọn anh sẽ không làm em bị thương!"

Ưông Mỹ Lệ bị dọa sợ đến nỗi trong lòng chỉ nhớ rằng: chỉ cần qua mảnh ruộng là tốt rồi, chỉ cần đi qua mảnh ruộng thôi.

Đáng tiếc, vừa mới chạy ra khỏi con hẻm tối tăm, Ưông Mỹ Lệ bị vấp chân, ngã nhào vào vũng bùn trên mảnh đất trống.

"Ha ha ha.." Gã đàn ông xấu xa không có ý tốt đi tới trước, "Oa! Là người đẹp nha!"

Đau đớn ở chân làm cho Ưông Mỹ Lệ chảy mồ hôi ròng ròng, cô nhiều lần lui về sau, "Các ông không được tới đây, xin các ông, tôi có tiền, tôi cho các ông toàn bộ tiền của tôi, chỉ xin các ông đừng hại tôi....."

Gã đàn ông xấu xa cầm lấy ví da của cô, "Đại ca, cái này cũng là hàng hiệu."

"Trước hết mày cắt ví da đi, chờ chúng ta vui chơi xong rồi chia."

"Được được được, vậy đại ca lên trước."

"Không được! Xin các ông, không được!" Ưông Mỹ Lệ điên cuồng kêu to: "Cứu mạng! Có ai không? Cứu tôi..."

Khuôn mặt dữ tợn từ từ phóng to làm cho Ưông Mỹ Lệ ngã vào vực sâu. Cô tình nguyện chết ở nơi này chứ không để cho người xấu làm nhục. Nếu cô bị cưỡng hiếp thì sẽ không còn khả năng nào để theo đuổi hạnh phúc nữa.

Khi hai gã bí ổi đang đi về phía trước, sắp bắt được tay cô thì trong bóng tối xuất hiện một bóng hình cao lớn, ba người phía dưới cũng không kịp phản ứng, chỉ hai ba lần đã đánh ngã hai gã xấu xa. Sau khi bị đánh xong hai gã mới nhìn rõ là ai, thì bị dọa sợ liền lăn một vòng bỏ chạy. Lần trước bọn họ cũng bị người này dạy dỗ, anh ta còn cảnh cáo nếu để anh ta gặp lần nữa thì chắc chắn phải lấy một cánh tay của bọn họ xuống.

Anh hùng muốn đuổi theo thì nghe được tiếng khóc sau lưng.

Anh cúi xuống, nâng cầm cô lên nhìn khuôn mặt khóc đến thảm thương mà không thể tin được kêu lên: "Mỹ Lệ!"

Giọng nói quen thuộc làm cho tim Ưông Mỹ Lệ chấn động, cô điên cuồng lau đi nước mắt chảy ra không ngừng, nhìn thấy người trước mắt thật sự là anh. Cô vừa sợ vừa vui chôn đầu trong lồng ngực ấm áp của anh.

"Dật Phi! Thật sự là anh, em rất sợ, bọn họ...."

Mạnh Dật Phi nắm chặt nắm đấm, gân xanh hiện lên. Ông trời! Nếu như anh trở về muộn một chút, nếu như anh bỏ lỡ cô.... anh không dám nghĩ đến hậu quả đó.

Mạnh Dật Phi cắn răng rít gào: "Anh muốn làm thịt bọn nó!" Nếu như anh biết trước người bị hại là cô thì anh chắc chắn phải làm cho hai tên kia để mạng lại đền.

Uông Mỹ Lệ ôm anh thật chặt, "Không cần! Xin anh đừng đi tìm bọn họ, em sợ."

Anh thề, chỉ cần bọn họ còn dám xuất hiện trước mặt anh thì gặp một lần đánh một lần, đánh cho tới khi bọn họ hối hận chuyện đã từng làm.

Anh cẩn thận xem kĩ cô trong ngực, "Em có sao không?"

Uông Mỹ Lệ gật đầu, "Thật may là anh tới kịp, bọn họ không có chạm vào em. Nhưng mà....." cô nhìn mắt cá chân, "Hình như chân của em bị trật rồi."

Mạnh Dật Phi dùng sức ôm cô, đầu vùi sâu trong tóc cô, "Thật xin lỗi! Anh đã tới muộn."

Uông Mỹ Lệ nín khóc xoay mình mỉm cười. Anh giống như lúc nhỏ, rõ ràng không phải lỗi của mình mà lại luôn gánh lấy trách nhiệm.

Chậm rãi lau đi vết nước mắt trên mặt cô, Mạnh Dật Phi nhặt vớ da của cô lên, dịu dàng ôm lấy cô.

Ngả vào lồng ngực cường tráng của anh, Uông Mỹ Lệ nhắm mắt, "Chúng ta như vậy.... nếu như bị bắt gặp sẽ không tốt."

Mạnh Dật Phi bước đi vững chắc, "Đừng lo, người trong thôn đã sớm đi ngủ, sẽ không có ai phát hiện đâu."

"À!" Uông Mỹ Lệ yên tâm tựa vào ngực anh, rõ ràng là rất tốt giống như lần cô trở về lúc này.

"Sao em lại gầy như vậy, không chịu ăn sao?" Trong giọng nói của Mạnh Dật Phi có ý trách cứ nhàn nhạt.

"Không phải là cố tình giảm cân đâu, chính là ăn không mập." Cô không có nói cho anh biết là tất cả tiền của cô đều dùng để mua trang phục hàng hiệu làm gì có dư mà để ăn.

Trong khi ba bữa đều chỉ ăn mì Dương Xuân, không hơn hai mươi đồng thì làm sao mập được.

Nhưng mà như vậy cũng tốt, dù sao người mẫu cũng không thể quá mập, nếu như có thể cao hơn một chút là được. Cô nhắm chớp mắt suy nghĩ.

Mà không ngờ Mạnh Dật Phi lại cao hơn, chắc bây giờ anh cao khoảng 1m90. Cô đắm chìm vào cơ ngực rắn chắc của anh, tỷ lệ đáng người hoàn hảo như vậy mà không làm người mẫu nam thì thật là đáng tiếc.

Cô ngẩng đầu lên nhìn anh. Anh rất đẹp trai! Cằm kiên nghị, đôi môi thật mỏng, sống mũi to thẳng còn có mắt đen sâu thẳm....Bỗng chốc cô nhìn vào con ngươi sâu như hồ của anh, cứ như thể hai người nhìn chằm chằm lẫn nhau.

Mặc dù vừa mới trải qua chuyện xấu nhưng Mạnh Dật Phi lại loại bỏ nỗi sợ hãi của Uông Mỹ Lệ như kỉ tích.

Ở bên cạnh anh, cô luôn an toàn nhất. Anh sẽ dùng cả tính mạng để bảo vệ cô-----cô luôn tin như vậy.

Nhưng mà không khí từ từ kỳ lạ làm cho Uông Mỹ Lệ không thể thích ứng, anh dùng ánh mắt kỳ quái nhìn chăm chú vào cô, mà cô không để ý.

Uông Mỹ Lệ lo lắng tránh đi ánh mắt chăm chú của anh, nhìn xung quanh, "Thì ra là đến nhà rồi!"

"Ừ" Mạnh Dật Phi nhẹ nhàng để cô xuống, một tay đặt ở eo cô giúp cô giữ vững. Về tới nhà nhưng Uông Mỹ Lệ lại có chút khẩn trương. Trong một phút xúc động cô muốn trở về xem một chút, nhưng mà cũng đã mười một giờ, mẹ đã ngủ từ lâu rồi. Vậy

Mạnh Dật Phi luôn luôn hiểu cô, dịu dàng hỏi: "Có muốn tới nhà anh ngồi một chút hay không? Nếu không mẹ Uông thấy em một thân nhếch nhác sẽ lo lắng."

"Có được không? Sẽ không làm ồn ào đến cha mẹ nuôi chứ?" Từ khi nhận mẹ Mạnh là mẹ nuôi, Uông Mỹ Lệ liền đổi lại cách gọi bọn họ.

"Đừng lo, ba mẹ anh đến Đại lục thăm người thân rồi, một tháng sau mới về nhà."

Nói như vậy trong nhà cũng chỉ còn lại một mình anh, Uông Mỹ Lệ yên tâm đồng ý. Bọn họ cũng đã quen như vậy, cô chưa bao giờ đề phòng anh.

Mạnh Dật Phi đỡ cô ngồi xuống cẩn thận quan sát mắt cá chân của cô, "Trật khớp, anh nắn xương lại sẽ đau một chút nhưng lát nữa sẽ không có chuyện gì."

Cô gật đầu một cái, cô chưa bao giờ hoài nghi lời anh nói.

Răng rắc một tiếng, đúng là đang đau nhức lát sau không còn nữa.

Uông Mỹ Lệ đứng dậy, dưới ánh đèn mới phát hiện thân mình đầy bùn lầy.

"Có muốn đi tắm không? Mạnh Dật Phi hỏi.

"Được, nhưng mà....." Hai tay cô vừa vuốt, "Bộ đồ này coi như tiêu tùng."

Mạnh Dật Phi mỉm cười, đi vào phòng lấy một cái áo sơ mi, "Nếu em không ngại thì mặc đồ áo của anh đi."

Uông Mỹ Lệ cầm lấy áo, đi vào phòng tắm.

Phòng tắm nhà họ Mạnh là cửa kéo, tính an toàn không cao nhưng cô tin tưởng anh. Mang nước đổ đầy bồn tắm, Uông Mỹ Lệ từ từ cởi quần áo chuẩn bị tắm. Mặc dù nhà Mạnh Dật Phi tốt hơn nhà cô nhưng mà không gian nhỏ hẹp làm cho cô có chút sợ.

"Dật Phi, anh ở đâu?" Uông Mỹ Lệ nhỏ giọng kêu. Trong thôn phòng ốc cách âm không tốt, xung quanh lại yên tĩnh, cô sợ làm cho người ta phát hiện.

"Anh đây, em đừng sợ, anh luôn đứng ở cửa." Mạnh Dật Phi biết cô sợ, "Chúng ta nói chuyện phiếm được không?"

Mặc dù cùng nhau lớn lên, nhưng dù sao đều là người lớn, nói chuyện lúc đang tắm anh chưa làm qua. Nhưng ban đêm yên lặng có thể nghe rõ ràng tiếng nước chảy, mà anh đứng bên ngoài, nếu như không nói chuyện thì rất lúng túng.

Mạnh Dật Phi làm bộ như không nghe tiếng nước chảy nhỏ, "Sao em lại vẻ trễ như vậy?" Nói chuyện với nhau một chút cũng được, nếu không anh không thể kiềm chế mình nghĩ đến cảnh cô tắm.

"Ngày mai em đi Pháp, chuyến đi này không biết khi nào trở về, cho nên muốn về nhà một chút."

Mạnh Dật Phi kinh ngạc nhìn chằm chằm cửa kéo, ra sức kiềm chế mình muốn mở cửa đi vào. Cô ra nước ngoài? Hơn nữa không biết ngày về?

Uông Mỹ Lệ nói nhỏ nhẹ rằng khó gặp được cơ hội, trong giọng nói tràn đầy hướng về ước mơ tương lai.

Nhà thiết kế cho F&R? Mạnh Dật Phi cay đắng, khoảng cách giữa bọn họ càng ngày càng xa.

Anh rất muốn nói cho cô biết: không cần đi! Ở lại cho anh chăm sóc cô cả đời!

Nhưng mà anh không thể!

Không ai ngoài anh hiểu rõ cô chịu đựng tất cả, bởi vì hiểu rõ cho nên càng đau lòng.

Hơn nữa anh dựa vào cái gì để trói chặt cô? Mà làm sao đủ tàn nhẫn để trói cô khi mà từ trước đến giờ cô không biết anh yêu cô.

Anh biết cho dù anh nói cho cô biết anh đã yêu cô từ lâu thì cô cũng sẽ đi. Lần đầu tiên gặp cô lúc bảy tuổi, anh thấy được búp bê với đôi mắt to tròn linh hoạt, còn có má lúm đồng tiền thật sâu. Đó là cô dâu của anh trọn đời này.

Nhưng mà anh không quan tâm là yêu cô nhiều bao nhiêu. Anh biết cô muốn ra nước ngoài nhưng không ngờ lại nhanh như vậy! Cô bay nhanh như thế khiến cho anh làm thế nào cũng không đuổi theo kịp.

Vậy thì cứ để cho cô đi thôi! Nếu kiên quyết giữ cô ở lại thì chỉ làm bản tình yêu của anh, làm tổn thương lòng của cô.

Chậm rãi buông nắm tay ra, Mạnh Dật Phi ra quyết định. Chỉ cần là ước mơ của cô thì anh sẽ cố sức giúp cô một tay để hoàn thành. Về phần đau lòng, sẽ để lại cho riêng mình anh....

Bỗng chốc cửa được kéo ra, Uông Mỹ Lệ đã tắm xong.

"Sao anh lại không nói chuyện?" Vừa rồi chỉ có cô tự độc thoại hại cô tắm mà rất khẩn trương.

Cả phòng phát ra khí nóng, cô mặc chiếc áo sơ mi quá lớn đứng giữa khói mù thoát nhìn giống nữ thần thuần khiết, mê hoặc hoàn toàn trái tim anh.

Anh vĩnh viễn không quên được cảnh này.

Uông Mỹ Lệ nghiêng đầu, khó hiểu nói: "Anh làm sao vậy? Vẻ mặt rất lạ." Giống như có ai cướp mất thứ anh yêu thích vậy.

Cô vươn tay sờ sờ trán anh, "Không có nóng lên."

Mạnh Dật Phi bắt được cổ tay cô, ôm cô chặt chẽ trong ngực, vùi mặt vào cổ cô, ngửi được hương thơm sau khi cô tắm.

Hai tay chống trước ngực anh, Uông Mỹ Lệ không hiểu được hành động kì lạ của anh, hơn nữa dưới áo sơ mi trống không làm cho cô không yên tâm. Cô ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn thấy gương mặt đau thương của anh.

Cô chưa từng thấy anh như thế này, dường như tim của anh chịu đựng sự đau khổ thật lớn, nhưng mà, tại sao?

Cánh tay Mạnh Dật Phi dùng lực vòng ở eo cô, làm cho Uông Mỹ Lệ chặt vật cũng không dám xem xét ánh mắt buồn bã của anh.

Anh từ từ cúi đầu, cô kìm lòng không được nhắm mắt lại, cảm giác được sự dịu dàng dán lên cánh môi cô. Đôi môi Uông Mỹ Lệ khẽ mở ra.

Uông Mỹ Lệ say sưa dựa vào anh cảm nhận rung động khoái cảm mà anh mang đến. Đây là nụ hôn đầu tiên của cô cũng như của anh.

Lý trí của Uông Mỹ Lệ bị phân tán nhanh chóng trở lại, cô dùng sức đẩy anh ra, thờ hờn hèn ngăn lại, "Không được! Chúng ta không thể làm như vậy."

Bị ngăn cản, ánh mắt Mạnh Dật Phi vẫn mơ màng tràn đầy kích thích.

Anh không thể giấu kín tình yêu của mình được nữa, mà Uông Mỹ Lệ lại lựa chọn trốn tránh. Cô đem mặt chôn trong ngực anh, giọng buồn rầu nói: "Chúng ta không thể....Anh hiểu không? Em phải đem mình nguyên vẹn trao cho chồng tương lai."

Anh biết nhưng lại vô tình muốn đoạt lấy. Nếu sau này nơi cô dùng chân là anh thì anh không nên nóng lòng, còn nếu không phải anh thì có thể anh sẽ hại cô.

Bàn tay dịu dàng thâm tình vuốt ve từng sợi tóc dài mượt, "Đồng ý với anh, cho dù thay đổi như thế nào, em cũng sẽ vì anh mà giữ lại mái tóc dài này."

Anh không cảm thấy ân hận bởi vì không sai. Anh yêu cô, yêu từ rất lâu, yêu rất sâu. Nhưng anh thừa nhận việc làm vừa rồi là sai, nó làm anh từ yêu tha thiết trở thành một cuộc phiếm lạm kích thích. Uông Mỹ Lệ núp trong ngực anh khóc, anh đau thương, cô đã biết.

"Em đồng ý với anh." Cô bảo đảm, "Không cắt tóc, không nóng."

Đây là yêu cầu duy nhất của anh, cô bằng lòng thực hiện.

Vừa rạng sáng hôm sau Uông Mỹ Lệ về nhà họ Uông, cô không nhắc tới chuyện đợi một đêm ở nhà họ Mạnh, chỉ nói về nhà sớm để nói lời tạm biệt.

Dĩ nhiên mẹ Uông không nở nhưng vì cô rất khó có được cơ hội này. Đứa nhỏ này từ nhỏ đã thông minh lanh lợi, may mắn nhờ vào vận mệnh tốt mới có thể cho cô được cơ hội cầu cũng không được này.

"Bất kì việc gì đều phải cẩn thận."

"Con biết rồi, mẹ." Cô vẫn chán ghét nghèo khó như xưa nhưng lại có chút hoang mang về tương lai.

Mẹ Uông cảm sở tiết kiệm chần chừ nói: "Con giữ lại số tiền này đi, không phải cần tiền tiêu vặt cho mình hay sao?" Đứa nhỏ này vẫn hiền lành như vậy. Trước khi xuất ngoại còn đem sổ tiết kiệm đưa cho bà, sợ bà không đủ chi tiêu trong gia đình.

"Mẹ cầm lấy đi! Nếu lỡ khi không làm thủ công thì lấy cái này mà ứng phó." Mấy năm nay làm công ở Đài Loan rất khó, nhà máy xuất khẩu đều chuyển đến Đại lục, Đông Nam Á, mẹ muốn tìm cơ hội làm việc càng ngày càng ít.

"Không việc gì! Có khi mẹ đi với ba con làm ở công trường, một ngày có thể nhận hơn một ngàn đồng."

"Mẹ..." Uông Mỹ Lệ nghẹn ngào, nói không ra lời.

Mẹ yếu đuối vì kiếm sống lại đến công trường để gánh xi măng. Một bao xi măng cũng nặng hơn với bà. Chóp mũi Uông Mỹ Lệ ề ảm.

"Mẹ, mẹ yên tâm. Chờ con từ Pháp về, con có thể kiếm được rất nhiều tiền, mẹ không cần phải đến công trường nữa." Tất cả bất hạnh đều chấm dứt từ đây.

"Tới giờ rồi!" Mạnh Dật Phi đứng ở cửa kêu, "Anh gọi xe, em về lấy đồ trước rồi tới sân bay."

"Ừ, em ra liền." Uông Mỹ Lệ trả lời. Anh luôn suy nghĩ chu đáo.

Mẹ Uông theo sau dặn dò liên miên đủ việc, trước khi Uông Mỹ Lệ ra cửa kêu, "Mỹ Lệ, đứa nhỏ Dật Phi này thật tốt." Nếu như ba không nhìn nhầm thì đứa bé kia thích Mỹ Lệ thật lòng.

Uông Mỹ Lệ lơ đãng thoải mái trả lời: "Dĩ nhiên. Anh là anh trai con mà."

Lưu luyến không rời, hình ảnh mẹ Uông từ từ biến mất.

Bỗng nhiên, cô nhớ lại nụ hôn tối qua. Cô lén lút nhìn trộm anh, có thật chẳng qua là anh trai thôi sao?

Thời học sinh, các bạn học thịnh hành việc nhận anh trai gì đó. Mà cô từ xưa đến giờ đối với việc xưng hô anh trai này chỉ cười nhạt, cho đó là hai bên nam nữ có qua lại, nhưng lại đồng ý xưng hô mập mờ như thế. Vậy anh đây? Vậy mục đích mình đem anh đặt ở vị trí anh trai này là gì?

Cảm giác được cô nhìn mình, Mạnh Dật Phi xoay đầu lại.

Nhìn lướt qua, cô lập tức cúi đầu. Bởi vì mẹ Mạnh là mẹ nuôi cho nên anh tất nhiên làm anh trai là chuyện đương nhiên.

Cho dù có chút đồng ý, nhưng đều bị mơ ước sắp thành sự thật làm bay đi hết.

Uông Mỹ Lệ vui vẻ đi tới chỗ Lộ Dịch Sĩ đang chờ ở đại sảnh sân bay. Anh vừa đứng dịp phải về Paris tham gia tuyên truyền bộ sưu tập mới nên thuận tiện mang cô đi trung tâm học tập.

Uông Mỹ Lệ giới thiệu qua hai bên, Lộ Dịch Sĩ khen ngợi nói: "Anh có suy nghĩ làm người mẫu nam hay không? Tôi thấy dáng người anh rất chuẩn, anh nhất định sẽ nổi tiếng."

Cô kinh ngạc nhìn Mạnh Dật Phi bên cạnh, trong lòng có cỗ chua xót không nói được. Vẫn biết anh rất đẹp trai, chẳng qua không biết trong mắt nhà thiết kế Lộ Dịch Sĩ nổi tiếng, lại có thể cũng rất đẹp. Nhưng cô lại ích kỷ không muốn chia sẻ anh với người khác.

Mạnh Dật Phi lễ độ trả lời sơ sài: "Cảm ơn, tôi không có hứng thú." Ít nhất anh muốn mình vui vẻ trong công việc.

"Thì ra như vậy." Lộ Dịch Sĩ rất tiếc đưa ra danh thiếp, "Không sao, nếu như anh muốn thì lúc nào cũng có thể liên lạc với tôi." Thật là tiếc, dáng người anh ta đúng là trời cho, anh tuyệt đối không nhìn lầm.

Đối với ánh nhìn thương thức của Lộ Dịch Sĩ thì trong mắt anh chỉ có một người. Xuất hiện ở chỗ đông người, anh kéo Uông Mỹ Lệ nhét một mảnh giấy vào tay cô.

Uông Mỹ Lệ mở ra nhìn- là một chi phiếu trị giá năm mươi vạn.

Cô ngạc nhiên ngẩng đầu, "Này"

"Đây là tiền anh làm việc mấy năm nay để dành lại, không nhiều lắm nhưng em giữ lấy bên người mà dùng."

Tờ giấy mỏng mà như nặng ngàn cân. Đây là tiền anh khổ cực để dành được.

Cô không lưỡng lự trả lại, "Em không thể nhận."

"Cầm lấy!" Ánh mắt anh tràn đầy kiên trì, "Em ở nước ngoài cần có ít tiền trên người mới an tâm." Năng lực của anh không với tới nước Pháp xa xôi kia.

Mạnh Dật Phi đem chi phiếu để vào bóp da của cô xong xuôi. "Ra nước ngoài mọi việc phải cẩn thận, phải chăm sóc bản thân thật tốt."

Anh dặn dò làm cho cô không nhận được mà đỏ mắt, hít hít mũi, Uông Mỹ Lệ cố gắng nặn ra nụ cười nhạt: "Em sẽ."

Âm thanh yêu cầu hành khách lên máy bay nhanh chóng truyền tới, Mạnh Dật Phi sờ sờ tóc cô, "Đi đi!"

Uông Mỹ Lệ nhìn anh thật lâu, sau đó không chùn bước đi về phía cửa. Cô mở to mắt không cho nước mắt chảy ra. Phần tình cảm này... làm cho cô gánh vác như thế nào?

Hai tay Mạnh Dật Phi để vào túi quần, ánh mắt trầm tĩnh ngắm nhìn bóng lưng của cô, cho đến khi không thấy được người nữa.

Trên máy bay.

Uông Mỹ Lệ nhìn những ngôi nhà nhỏ bé như đồ chơi trên mặt đất, cho đến khi mây trắng hoàn toàn che phủ mảnh đất cô mười tám năm, mới chán nản buông tha cho ý tưởng nhìn chăm chú.

Dưới chân có người nhà của cô với anh, mà cô lại rời đi.

"Không bỏ được người thân? Còn có bạn trai?" Lộ Dịch Sĩ hỏi.

Uông Mỹ Lệ lập tức phủ nhận, "Anh ấy không phải bạn trai của tôi, anh ấy là con trai của mẹ nuôi tôi, từ nhỏ đã đối với tôi rất tốt."

"Phải không?" Lộ Dịch Sĩ kinh ngạc nói: "Tôi còn tưởng hai người là người yêu."

Cô trước mắt còn chưa có bạn trai. Chờ cho đến lúc chính thức tiến vào F&R, sau đó cô sẽ lấy kết hôn làm tiền đề mà kiếm bạn trai, dĩ nhiên đối phương phải là con nhà giàu. Cô kiên quyết muốn như vậy.

Chỉ cần thoát khỏi nghèo khó dù cho muốn cô bán đi nhân cách cô cũng tình nguyện.

Còn về Mạnh Dật Phi... thì coi như anh là bạn tốt mãi mãi.

Trên đường đi buồn chán, Lộ Dịch Sĩ bắt đầu cùng cô tán gẫu về chuyện nhà, "Cô kỳ vọng gì về tương lai?"

"Trở thành nhà thiết kế của F&R."

"Sau đó thì sao?" Trở thành nhà thiết kế lớn? Lộ Dịch Sĩ suy nghĩ. Đây là điều mà tất cả nhà thiết kế nào cũng mơ ước.

"Sau đó cố gắng câu rùa vàng."

Hả? Lộ Dịch Sĩ không biết nên phản ứng thế nào. Anh chần chừ hỏi: "Rùa vàng? Ý của cô là sao?"

Uông Mỹ Lệ nghiêm túc trả lời: "Chính là con nhà giàu, chính là thái tử sinh ra đã ngậm thìa vàng trong miệng. Mục tiêu cuối cùng của tôi chính là kết hôn với người giàu."

Lộ Dịch Sĩ cảm thấy không biết khóc hay cười. Bình thường phụ nữ ham làm giàu luôn giấu giếm tâm sự, chứ không có như cô lớn tiếng nói mình ham giàu."

"Ừ tôi rất hiểu kỳ, vậy tại sao cô không có hy vọng có được tôi?" Dù gì anh cũng là nhà thiết kế nổi tiếng, chạm tay có thể bỏng, bình thường phụ nữ ham tiền vây quanh anh không ít. Nhưng cô không chút nào kín đáo đem bọc lộ ra, cô chủ yếu không suy tính qua anh.

"Anh không đủ là có tiền."

Một câu nói làm cho Lộ Dịch Sĩ á khẩu không trả lời được, anh không phục oa oa kêu to: "Tôi không đủ có tiền? Cô biết tiền lương của tôi hàng năm bao nhiêu không? Nói ra sẽ hù chết người đó!"

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Hám Tiền Phiền Phức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Uông Mỹ Lệ mỉm cười, "Nhưng mà anh phải dựa vào tiền lương sống qua ngày, không làm việc sẽ không có tiền. Tôi chính là muốn gia tài bạc triệu không lo thiếu thốn." Nếu như dựa vào tiền lương để sống qua ngày vậy cô sẽ tự chính mình cố gắng làm việc không cần tìm đàn ông có tiền làm gì.

"Cô biết tôi không có nhà sao? Biết đầu cha của tôi cực kỳ giàu."

Uông Mỹ Lệ kiên nhẫn giải thích: "Toàn thân anh chỉ có F&R."

"Cái này có lỗi sao?" Lộ Dịch Sĩ lại không phục, "Trong khi những doanh nhân nổi tiếng quốc tế đều mặc trang phục F&R của chúng tôi, thân là nhà thiết kế trưởng của F&R, tôi mặc quần áo của chính mình có gì không đúng?"

"Tôi không phủ nhận F&R là thương hiệu nổi tiếng, nhưng là mỗi loại thương hiệu có một sản phẩm nổi tiếng nhất định, chẳng hạn như vậy. Thông thường mà nói như CD là khăn lụa, túi của Prada đều vô cùng tốt, giống như F&R hướng về phần gầy.... thì không giống loại tốt nhất." Cô ngừng một chút, "Mà tôi chỉ cần tốt nhất."

Hôn nhân không phải trò đùa, nếu phải gả thì cô cũng chỉ gả cho đàn ông tốt nhất, nếu không thì thà rằng không lấy chồng.

Lộ Dịch Sĩ cúi đầu nhìn giày của mình rồi nhìn lại cô một chút, chịu thua nói: "Cô mặc trên người âu phục Versace, chân mang giày xăng đan Chanel tinh tế, nước hoa D&G."

"Không sai. Chỉ có thể phối hợp những loại sản phẩm tốt nhất trên người, mới là rùa vàng, mà tôi chính là muốn bọn họ."

Qui tắc ham làm giàu thứ 2: Đúng, nếu không làm thì đồng ý ỷ ỷ núp trong đám người tinh anh, đồng thời mình cũng xứng với bọn họ.

Lộ Dịch Sĩ gạt đầu một cái, "Vậy còn cô? Chuẩn bị cái gì để đổi?"

"Tôi xinh đẹp, tôi trẻ tuổi, tôi có tất cả." Uông Mỹ Lệ than thở thật sâu: "Chỉ cần kết hôn với người giàu có, tôi tình nguyện bỏ ra tất cả, cưới tôi là có được người vợ trung thành cả đời."

Nhìn khuôn mặt sâu xa của cô, Lộ Dịch Sĩ trầm mặc.

Cô có thể bỏ ra tất cả bao gồm cả thành thật của cô sao? Xuống máy bay, Lộ Dịch Sĩ mang Uông Mỹ Lệ đi tốc hành, sau hai giờ sau đã từ Paris vào tới trụ sở chính của F&R.

Uông Mỹ Lệ cẩn thận nhìn người Pháp phong cách cổ điển ngồi trước mắt. Trần đầy mong đợi cùng vui mừng, cô biết đây là nơi mở ra chỗ đứng quan trọng cho sinh mạng cô.

Ở đây, cô-Uông Mỹ Lệ bỏ đi tên cũ cùng với quá khứ, lấy mình một cái trở thành nhà thiết kế thời trang thời thượng-Katherine!

Ra khỏi nước cô liền chọn một cái tên nước ngoài--Katherine, cái tên mới này làm cho cô có khí chất xinh đẹp, tài giỏi.

Ông Mỹ Lệ? Quả thật là tên tầm thường. Bình thường cô rất muốn thoát khỏi quá trình trưởng thành. Từ nay về sau, cô, là nhà thiết kế F&R, không còn là dân nghèo.

Đem Ông Mỹ Lệ an bài tốt ở ký túc xá của trụ sở chính xong, Lộ Dịch Sĩ phải trở về Paris, nơi đó có cuộc họp báo công bố trang phục chờ anh.

"Cô một mình ở đây không có vấn đề gì chứ?" Anh thật không có nhìn lầm người, cho dù một mình ở đất nước xa lạ, cô vẫn tao nhã như bà hoàng.

Ông Mỹ Lệ gật đầu một cái, xác định lần nữa, "Chỉ cần trở thành nhà thiết kế của F&R, tôi có thể xin quốc tịch Pháp không? Trên máy bay anh đã từng nhắc tới.

Lộ Dịch Sĩ gật đầu, "Chẳng qua phải ở lại đủ thời gian quy định."

"Tôi có thể chờ, không quan tâm là ở bao lâu."

Lộ Dịch Sĩ vỗ vỗ vai cô, "Tôi sẽ sắp xếp. Học cho tốt, tôi rất có lòng tin đối với cô."

Sau khi Lộ Dịch Sĩ đi, Ông Mỹ Lệ đem hành lý đơn giản cất đi, quyết định đi ra ngoài một chút.

Nước Pháp là nơi tràn ngập hơi thở cổ kính lãng mạn cũng là địa điểm du lịch khá nổi tiếng, dựa vào dũng khí của thanh niên dám nghĩ dám làm, Ông Mỹ Lệ lại có thể theo bản đồ tìm được Thiên Chúa Giáo học thêm chương trình bồi dưỡng ngôn ngữ.

Đêm xuống, nỗi nhớ nhà từ từ ập xuống, Ông Mỹ Lệ nằm ở giường lớn mềm mại, trong đầu không cách nào để xuống nỗi nhớ nhà.

Cô rất muốn rời khỏi nhà. Tất cả bốn vách phòng đều trống không, khuôn mặt u sầu tràn ngập vẻ mặt của mẹ, người ba vô tình ích kỷ... còn có cái gì đáng để nhớ hay sao?

Nhưng mà.... tại sao mắt vẫn chảy nước? Không hết nước mắt giống như nói với cô có gì ràng buộc ở sâu đáy lòng. Không nên như thế này!

Ông Mỹ Lệ ngồi dậy, tầm mắt rơi vào kiến trúc cổ xa hoa, cô giống như công chúa trong truyện cổ tích thế giới, cuộc sống như cô tha thiết mơ ước, còn có gì không tốt sao? Tại sao còn có thể dâng lên nỗi nhớ nhà?

Có lẽ là giai đoạn của bệnh nhớ nhà thôi, chờ qua một thời gian là quen. Cô an ủi mình.

Trần trọc, Ông Mỹ Lệ dứt khoát đứng lên sửa sang lại quần áo, cô cầm lấy bóp da ngã xuống giường, đột nhiên có tờ giấy rơi ra.

Là chi phiếu của Mạnh Dật Phi.

Ông Mỹ Lệ cảm động vuốt ve mặt giấy bóng loáng, đây là tất cả do anh để dành lại. Anh vẫn vô tư như vậy, yên lặng ở sau lưng cô ủng hộ. Cuộc đời, có được người bạn tri kỷ như vậy sao?

Nhưng mà anh có thật chẳng qua là "Tri kỷ" không?

Ông Mỹ Lệ mờ mịt...

Ngoại trừ cái hôn trước khi ra nước ngoài, anh cũng chưa từng bày tỏ bất cứ gì, Mạnh Dật Phi đối với cô, giống như anh hai đáng tin cậy, cách sống như vậy khiến cho cô không cảm thấy gánh nặng.

Mà anh cũng là năm tháng duy nhất trong ký ức ấm áp ở thôn, giống như.... mẹ nuôi hiền lành.

Đúng! Mẹ nuôi bởi vì không có con gái cho nên mới đặc biệt yêu thương mình.

Mà Mạnh Dật Phi cũng giống như vậy, vì từ nhỏ anh đã biết, mà anh còn là thầy quốc ngữ vỡ lòng của cô nữa. Cho nên đem cô làm em gái để yêu thương thì cũng bình thường.

Nhất định như vậy là không sai! Ông Mỹ Lệ cố gắng thuyết phục mình. Về phần cái hôn đêm đó....Bất quá là do đột nhiên biết cô phải ra khỏi nước vô cùng kinh ngạc nên có phản ứng không bình thường như vậy.

Nhưng cô quên, đó là nụ hôn đầu tiên của cô, cũng như của anh.

Xử lý một cuộc triển lãm xong, chủ cửa hàng mỹ thuật hiền lành nói với Mạnh Dật Phi đang làm việc.

"Nhóc, con thật không tính đi Pháp sao?" Ông là thầy giáo nghệ thuật vỡ lòng của Dật Phi, "Chú không nhìn lầm con, con có tiềm năng vô hạn, chỉ cần có cơ hội thích hợp, cộng thêm hoàn cảnh sáng tác tự do, thành tựu của con sẽ không thể đếm được."

"Nhưng mà công việc của con phải ổn định trước đã..." Mạnh Dật Phi mới tốt nghiệp, liền theo người người vào công ty lớn làm thiết kế lập trình.

"Cơ hội khó có được đó thẳng thóc! Lần này là Viện mỹ thuật Pháp muốn ta giới thiệu nhân tài, mà con là người đầu tiên chủ chọn."

Mạnh Dật Phi do dự. Anh biết đây là cơ hội khó có được, nhưng mà muốn bỏ đi công việc trước mắt cùng với ra nước ngoài cần phải hao tốn một khoản lớn khiến anh lù lù bước. Tập trung vào sáng tác nghệ thuật là ước mơ của anh, nhưng là ở thời kỳ đầu có thể là nghèo rớt mồng tơi.

Mỹ Lệ nói không sai, dù sao mơ ước vẫn là trống rỗng, từ xưa đến nay có mấy nghệ thuật gia có thể công thành danh toại?

Anh thích nghệ thuật, nhưng Mỹ Lệ mới là người anh thích nhất!

Sau khi từ Pháp trở về cô là nhà thiết kế nổi tiếng, còn anh thì sao đây? Dứt khoát bỏ xuống tất cả, trước mặt là tiền đồ mờ mịt cũng không biết khi nào có thể thành công.

Anh thật là không có khả năng!

Sau khi suy nghĩ nhiều lần, anh vẫn nói khéo, "Cảm ơn thầy, nhưng mà con bây giờ không thể bỏ công việc trước mắt." Phần tiền lương này cộng thêm cổ phiếu cuối năm, làm anh không thể không nghĩ về thực tế mà khuất phục. Chủ cửa hàng khuyên nhủ hết nước hết cái: "Trên thế giới có hơn ngàn vạn thiết kế lập trình thành công, nhưng là nghệ thuật gia bắt đầu lại lác đác có mấy người, thẳng thóc, thật sự con chịu bỏ đi cơ hội tốt này sao?"

Nội tâm Mạnh Dật Phi đang do dự. Nếu lỡ không có thành công thì thất bại với Mỹ Lệ!

Một nghệ thuật gia nghèo nàn thì sao có thể để Mỹ Lệ chịu khổ cùng anh! Anh không thể thất bại được!

Mạnh Dật Phi kiên định nhìn chủ cửa hàng, "Xin thầy tiễn cử người khác đi đi! Con thích nghệ thuật, cũng sẽ tiếp tục sáng tác nhưng mà cuối cùng thì nó chẳng qua là hứng thú, mà con nhất định phải kiếm tiền."

Chủ cửa hàng nười tiếc vồ vồ bờ vai của anh, "Được rồi! Nhưng mà đừng để trễ quá, tin thầy, con tuyệt đối sẽ không hối hận ra nước ngoài." Phải không? Mạnh Dật Phi nhìn xa, tương lai nếu như có khả năng, anh sẽ tiếp tục theo con đường này, đến lúc đó hi vọng rằng Mỹ Lệ sẽ cùng anh ra nước ngoài.

Mà bỏ đi cơ hội lần này, coi như tiếc nuối chút ít đi!

Thời kì vừa học tiếng Pháp vừa bồi dưỡng thiết kế thời trang cho nên rất bận rộn. Nhịp điệu cuộc sống chật chội làm cho Uông Mỹ Lệ không có thời gian ở nhà chờ đợi. Ban đêm tối tăm lạnh lẽo, cô đơn thì cô sẽ thiết kế đồ để cho công việc lấp đầy khoảng trống.

Như vậy mọi khổ cực mới có giá.

Tháng 12 ở Pháp có khen thưởng cho nhân tài mới, từ trước đến nay trong giới thiết kế thời trang, các nhà thiết kế mới từ thế giới đều không khỏi nóng lòng muốn thử, bởi vì giải thưởng là một cúp vàng ngoài ra có thể tạo ra địa vị ở giới thời trang.

Uông Mỹ Lệ mang theo phong cách Trung Quốc tao nhã hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Cô đứng ở trên sân khấu, tự tin nhìn kỹ giả chụp thiết kế lễ phục dạ hội của cô. Cô biết, lễ khen thưởng nhân tài mới đợt này là của cô.

Giám khảo đi lên sân khấu, người nẫu đứng song song ở phía sau, ông thanh thanh cổ họng: "Thưa quý ông quý bà, , thời khắc hồi hộp đã tới, bây giờ tôi tuyên bố, người nhận giải khen thưởng nhân tài mới mùa này là Lưu Kim Phong Hoa của nhà thiết kế Katherine Uông!"

Uông Mỹ Lệ vui mừng lên sân khấu, cực kỳ vui sướng cũng không làm cho cô luống cuống, cô thông thả nhận lấy giải thưởng nhà thiết kế mới coi như là giải thưởng vinh dự nhất.

"Tôi muốn đem giải thưởng này tặng cho F&R, mong công ty luôn phát triển hàng đầu thế giới! "

Theo thường lệ, tác phẩm và trang phục đoạt giải sẽ được lưu giữ ở viện bảo tàng nghệ thuật Paris. Sau khi Uông Mỹ Lệ trả lời phỏng vấn của truyền thông, lập tức xoay người đi về phía tổng giám đốc F&R Frankish - ân sư của cô, một thân sĩ Pháp tóc trắng xoá.

Uông Mỹ Lệ thận trọng giao giải thưởng vào trong tay Frankish, "Không có thầy chỉ bảo con sẽ không có giải thưởng này, nó nên thuộc về thầy."

Khi vừa bắt đầu chuẩn bị tham gia triển lãm tác phẩm thì ban đầu Uông Mỹ Lệ định dùng hai màu đen trắng, thiết kế ra một chiếc váy tẻ nhạt, dạ phục mang hơi thở chán chường. Cô tin dùng họa tiết của các cung điện từ thế kỷ mười tám áp dụng vào lễ phục này, tuyệt đối có thể làm cho cô đạt được giải thưởng nhân vật mới!

Do quá nặng tư tưởng được mất, cô đã hạn chế không gian thiết kế, cho đến khi Frankish xuất hiện ở giai đoạn hoàn thiện, Frankish đi tới phòng làm việc của cô, cô có lòng tin mười phần chờ thầy tán dương. Kết quả là, thầy trầm mặc cầm cây kéo lên, một kéo cắt nát y phục sắp làm xong.

Về mặt Frankish nặng nề xoay người nói với cô: "Thuận theo lòng của con, bé con, nếu không con có làm khá hơn nữa cũng chỉ có thể làm một thợ thiết kế mà thôi."

Nhìn quần áo bị phá nát, Uông Mỹ Lệ bừng tỉnh hiểu ra. Bởi vì ở nước Pháp, cho nên cô lựa chọn một chiếc váy kiểu Pháp, lại quên là cả thế giới cùng

tham dự giải nhân vật mới! Bởi vì vô cùng cấp bách, cho nên hẹp hóa không gian thiết kế.

Rốt cuộc Uông Mỹ Lệ cuối cùng cũng thành công làm ra một cái có phong cách cá nhân của riêng cô, "Lư Kim phong hoa" cũng được thừa nhận, cho nên cô muốn đưa giải thưởng này cho Frankish.

Frankish mỉm cười nhận lấy, "Bé con, con được lắm đấy! Năm đó thầy mới ra trường chỉ nhận được một giải đặc biệt thôi đó!"

Ông ý bảo Uông Mỹ Lệ ngồi xuống theo, "Bây giờ, chúng ta nói chuyện một chút về quan hệ hợp tác của chúng ta."

Uông Mỹ Lệ nín thở lắng nghe.

"Một loại thiết kế chỉ biết thiết kế y phục, trong F&R có nhiều người như vậy rồi. Thầy muốn chính là một nhà thiết kế biết phối hợp quần áo, phối hợp y phục không tốt tựa như viết hư thơ." Ông khoát khoát tay ra về không chịu được. Ngừng một chút, nhìn thấy trong mắt cô tràn đầy ngưỡng mộ.

"Thầy thích trang phục của con, con có con mắt tinh tường thiên phú đủ để đảm nhiệm làm nhà thiết kế trưởng."

Uông Mỹ Lệ không thể tin nhìn ông, "Thiết kế trưởng? Ngài là nói con không chỉ có thể chính thức vào người F&R, hơn nữa còn làm dưới trưởng nhà thiết kế đứng đầu Lộ Dịch Sĩ sao!?"

Trời ạ! Đây là ước mơ của tất cả các nhà thiết kế đấy!

Frankish mỉm cười, duỗi tay về phía cô, "Hoan nghênh con gia nhập, Katherine."

Chuyện vui bất ngờ đến làm cho khi Uông Mỹ Lệ trở về ký túc xá, khóe miệng vẫn lộ ra nụ cười sáng lạn. Mùi vị thành công khiến cô mừng như điên, giây phút này cô đã leo lên đỉnh của thế giới, ném trái vui thích cao nhất.

Ừ. Vẫn chưa thể coi là lên tới đỉnh được, bởi vì kế hoạch của cô vừa mới bắt đầu, trở thành nhà thiết kế hàng đầu chỉ là bước đệm để cô tiến lên càng dễ dàng mà thôi.

Không sai, cô vẫn còn mục tiêu duy nhất là cưới được một con rùa vàng.

Cô hiện tại dù coi là thành công, nhưng nhà thiết kế sức ép quá lớn, nhất định chiến tranh rất căng thẳng để thăng tiến lên, chỉ cần không cẩn thận cũng sẽ bị người khác thay thế.

Cô không muốn cái loại cuộc sống không có nắm chắc này, chỉ muốn tìm được lương duyên, sau đó vui vẻ ngồi nhà đếm tiền. Mua được thiết kế trang phục danh gia, cần gì phải tần tảo khổ khổ tranh cướp làm danh gia?

Vừa nghĩ tới tương lai tốt đẹp. Uông Mỹ Lệ liền không nhịn được muốn điên cuồng cười to. Tranh tài kết thúc, trong khoảng thời gian này tình lực cạn kiệt ngay tức khắc tan rã, mệt mỏi nhanh chóng kéo tới, vẫn đắm chìm trong sung sướng Uông Mỹ Lệ đột nhiên cảm thấy không thoải mái, hình như. Bị cầm.

Uông Mỹ Lệ kéo thân thể cực kỳ khó chịu đi tới bệnh viện.

Bác sĩ nước Pháp đối xử với bệnh nhân thân thiết khiến cô cảm động, tiêm xong cô cầm thuốc quay trở lại ký túc. Ôi! Bởi vì lúc trước bận việc. học Pháp văn, cộng thêm việc thiết kế từ trước đến nay không thích bị người khác quấy rầy nên Uông Mỹ Lệ cũng không thích giao lưu với người khác, vì vậy, chỉ có một mình cô ném trái cảm giác đau đớn khi phát bệnh.

Sốt cao không dứt khiến đầu óc cô mê man. Uông Mỹ Lệ cười khổ, có lẽ, cô sẽ trở thành người đầu tiên lấy được huy chương vì bị bệnh chết sau khi đoạt giải thưởng, cũng sẽ là thiết kế trưởng đầu tiên ở F&A không thiết kế ra bất kỳ bộ trang phục nào đã chết.

Trước khi chìm vào hôn mê, Uông Mỹ Lệ bị ai nghĩ: cô ngay cả cơ hội bắt được bọ rùa cũng không còn, bởi vì sốt cao không có ai chăm sóc mà chết bi thảm, đáng thương hơn cả chết vì nghèo?

"Nếu Bò Tát có linh, có thể phù hộ con sao?" Cô lẩm bẩm một mình.

Nhưng —— hiện tại nên dùng tiếng Trung hay tiếng Pháp cầu nguyện?

"Thật vui khi em vẫn còn có thể hài hước như vậy." Một giọng nam trầm thấp truyền đến.

Uông Mỹ Lệ cố gắng mở mắt, cô có thể thấy một nụ cười ấm áp. Mạnh Dật Phi!

Cô vươn tay sờ lên mặt anh, "Dật Phi? Tại sao anh cũng chết? Em chết vì bị cảm sốt, còn anh?"

Bàn tay ấm áp đặt lên bàn tay lạnh như băng của cô, trong giọng nói của anh mang theo chút ý cười, "Anh không chết, em cũng sẽ không chết."

Bóng tối ập đến, Uông Mỹ Lệ để mặc cho mình rơi vào vòng tay ấm áp trong mộng đẹp.

Cô biết mình sẽ không sao. Chỉ cần có anh ở bên.

Uông Mỹ Lệ thoải mái duỗi người, đây là đêm đầu tiên cô ngủ ngon sau khi tới nước Pháp.

Chắc đang là buổi sáng! Rèm cửa sổ vừa dày vừa nặng che hết cảnh tượng bên ngoài của sổ, khiến cô không nhìn được có phải đang là ban ngày hay không? Nhưng mà, cô có cảm giác vừa có một giấc ngủ thật dài.

Cảm giác thật thoải mái, cô thậm trí còn nằm mơ thấy Dật Phi mà!

"Em đã tỉnh? Có muốn ăn chút gì không?"

A! Uông Mỹ Lệ kinh ngạc nhìn về phía Mạnh Dật Phi.

"Anh thật sự ở đây!" Cô siết chặt gò má của mình, lại nhìn chung quanh, không sai, vẫn còn ở trong túc xá của cô mà!

Nhìn động tác khá ái của cô, Mạnh Dật Phi cười khề, "Ngày hôm kia còn thấy anh rồi mà đúng không?"

"Hôm kia?" Cô thật sự ngủ lâu như vậy!

"Bây giờ là buổi chiều, em đã ngủ hai ngày rồi." Anh yêu thương sờ nhẹ nên mũi cô, "Chắc đói bụng lắm rồi! Anh đã mua bánh bao."

Nhìn sữa tươi và bánh bao trên bàn, trong lòng Uông Mỹ Lệ tràn đầy cảm động, ở nơi xa lạ này mà anh có thể mua được mấy thứ này.

"Sao anh lại tới đây?" Thanh âm Uông Mỹ Lệ có chút căng thẳng.

Mạnh Dật Phi nhún nhún vai, hời hợt nói: "Muốn đến, liền tới."

"Đợi mấy ngày nữa, em dẫn anh đi dạo một chút."

Mạnh Dật Phi gật đầu, "Nhanh đi rửa mặt đi! Em nhất định đã rất đói bụng."

Trong phòng tắm có đồ dùng cá nhân của anh, mà thân hình cao lớn của anh đang đi lại ở trong phòng. Trong nháy mắt Uông Mỹ Lệ cảm thấy cả phòng tràn ngập mùi vị hạnh phúc.

Ngồi vào bàn, cô vừa ăn vừa hỏi: "Hai ngày nay anh vẫn ở chỗ em?"

"Em bị ốm, anh không đi được." Mạnh Dật Phi có chút trách cứ cô, "Xem em, khiến mình thành bộ dạng khó coi như vậy!"

Uông Mỹ Lệ lè lưỡi, "Không có cách, em rất bận! Như vậy đi! Trong khoảng thời gian này anh đừng thuê phòng ở, ở nơi này cũng được."

"Đối xử với bản thân mình tốt hơn một chút được không?" Nếu cẩn thận nghe ra trong giọng nói của anh có kèm theo đau lòng.

Vừa lúc anh có đủ tiền, lập tức lấy danh thiếp gọi điện cho Lộ Dịch Sĩ hỏi thăm tung tích Uông Mỹ Lệ, sau đó ngựa không dừng vó đi suốt một ngày. Không ngờ chào đón anh lại đúng lúc cô bị hôn mê!

Uông Mỹ Lệ lại lè lưỡi, nói sang chuyện khác, cô nói chuyện mình vừa được nhận làm trưởng bộ phận. Trừ Frankish ra, xung quanh cô đều là đối thủ cạnh tranh, chỉ có anh mới thật lòng chia sẻ niềm vui với cô.

Nhìn nụ cười tươi sáng trên mặt cô, tâm tình căng thẳng của Mạnh Dật Phi cũng giải thoát theo. Cho dù cô có lên tới đỉnh cao, anh vẫn biết cô chỉ là Uông Mỹ Lệ.

Tóc của cô rất thẳng, vừa đen, vừa dài, mỗi lần cô nói chuyện hết sức cao hứng sẽ vẽ ra một hình vòng cung màu đen, thỉnh thoảng còn không chú ý phát qua cánh tay anh. Anh cố gắng khắc chế ý muốn vuốt ve đầu cô.

Cô đã thành công, mà anh vẫn còn kém một chút. Mạnh Dật Phi lại một lần nữa vui mừng vì mình không có đi bàn chuyện nghệ thuật.

Anh biết cô rất sợ nghèo, nên nghiêm khắc thúc giục chính mình, nhất định phải đợi đến lúc bản thân xứng với cô, sẽ đem tình cảm ẩn sâu ở trong lòng mình nói ra.

Nghe anh nói xong việc cự tuyệt ý tốt của quán trưởng, Uông Mỹ Lệ tán thưởng nói: "Anh làm như vậy là rất đúng! Ở Pháp còn có nhiều nghệ thuật gia hai bàn tay trắng nghèo đói, vẫn là dự tính phương thức an toàn là thích hợp."

Mạnh Dật Phi có chút bức mình. "Em vẫn không tin anh có tài?" Cô mà ngay cả một câu tiếc hận cũng không có. . .

Uông Mỹ Lệ lười kéo cánh tay anh làm nũng, "Em không có ý như thế! Chỉ là cuộc sống có giới hạn, chúng ta nên lợi dụng thời gian đó làm việc có hiệu quả nhất."

Mạnh Dật Phi mỉm cười, trong lòng cảm thấy có chút sợ hãi. Hai người rõ ràng gắn bó chặt chẽ, tại sao lại cảm thấy xa cách? Anh cảm giác mình giống như thiếu phụ bị truy đuổi, mà cô lại để cho anh kiệt sức mà chết trong ánh nắng mặt trời đỏ rực. (+.+)

Không! Sẽ không! Anh kiên quyết rồi có một ngày cô sẽ hiểu trái tim anh.

Bình phục thể lực Uông Mỹ Lệ xin công ty cho nghỉ phép, mang Mạnh Dật Phi đi dạo nguyên ngày.

"Con người ở tòa thành Roa lưu vực sông này có cuộc sống an nhàn, nhưng nơi đây đã là cố thành có lịch sử một ngàn năm đó!"

Cô mang anh đi tới một tòa lô-cốt bằng đá nhỏ, không gian nhỏ hẹp khiến thân hình thon dài của Mạnh Dật Phi phải hơi khom người mới có thể đi vào được.

Anh nhếch mi, "Một gian phòng nhỏ như vậy, ánh sáng lại kém, có cái gì tốt?"

"Nơi này là ngục giam." Cô nhìn ánh mắt hoài nghi của anh, "Là thật, nhưng không phải là nơi giam giữ người bình thường, cho nên không được dùng song sắt ngăn cách." Cô tiết lộ đáp án, "Nghe nói nơi này đã từng bắt giam một vị hoàng hậu!"

Uông Mỹ Lệ kiễng gót chân, từ song sắt nhỏ nhìn về phía ngựa xe như nước bên ngoài đường phố, "Vị hoàng hậu này cũng thật đáng thương, bà mỗi ngày ở nơi ngục giam vắng lặng này, không biết có oán giận quốc vương vô tình không." Cô khịt mũi khinh bỉ, "Đàn ông!"

Mạnh Dật Phi đi nhanh lên phía trước, đỡ hông cô, để cô dễ dàng nhìn ra ngoài cửa sổ, "Không phải người đàn ông nào cũng như vậy." Đuôi tóc buộc cao đung đưa ở trước mặt anh, cái cổ trắng cùng mùi dầu gội thơm mát.

"Đúng vậy! Anh cũng không phải vậy." Uông Mỹ Lệ đáp lời, không để ý nhảy xuống, tự nhiên kéo tay anh, "Trời sắp tối rồi, chúng ta đi chỗ khác."

Ở hồ bên cạnh tân bộ, bọn họ lẳng lặng tiêu sái, hương thụ giây phút hiếm hoi khó có. Nếu như sân cỏ rực rỡ đóa hoa, xanh biếc dạt dào làm người ta suýt nữa quên mất bây giờ là mùa đông. Phát hiện Uông Mỹ Lệ hình như có chút lạnh, Mạnh Dật Phi liền cởi áo khoác xuống khoác lên vai cô. "Trời rét, còn mặc ít như vậy!" Nhắc nhở cô mới khỏi bệnh.

Uông Mỹ Lệ lè lưỡi, "Em không quên! Quanh cảnh rực rỡ như vậy, dĩ nhiên là mùa xuân rồi!"

"Em đó! Đúng là một tiểu yêu xinh đẹp! Đúng rồi, anh đột nhiên nghĩ ra em không có mặc quần áo của công ty, tại sao vậy?" Nhìn một lượt, anh cũng nhìn ra trên người cô đều là thời trang mùa xuân của Chanel.

"Em chỉ mặc đồ tốt nhất, y phục F&R không thích hợp với em." Cô trả lời như chuyện đương nhiên. Mạnh Dật Phi yên lặng.

Cô luôn luôn thay đổi, có phải một ngày nào đó cô trở lên quá xa, khiến anh không thể với tới được? Trong phút chốc, Mạnh Dật Phi có một chút xúc động muốn thổ lộ với cô. Có lẽ cô hiểu được trái tim anh, chỉ là luôn muốn trốn tránh. Ý nghĩ muốn cô trở lại Đài Loan cùng mình luôn mãnh liệt như vậy, nhưng mà anh biết chuyện này là không thể, cho dù cô đã lấy được danh hiệu nhà thiết kế hàng đầu. Anh biết mục tiêu của cô còn lớn hơn thế.

Đối với tương lai, anh lo sợ không yên không dám nghĩ tới, cô chính là tránh nặng tìm nhẹ không muốn nói đến, vì vậy, tương lai liền trở thành đề tài kỳ lạ tế nhị cấm kỵ giữa bọn họ.

Mặc kệ cô thay đổi như thế nào, cũng nên nhìn ra là anh đang thật lòng! Anh hi vọng.

Trầm mặc giữa bọn họ bất tri bất giác đã leo lên pháo đài cổ, ánh chiều tà chiếu ra hình ảnh tuyệt mỹ, Uông Mỹ Lệ nhìn cảnh đẹp hiện ra má lúm đồng tiền xinh đẹp, giống như công chúa trong đồng thoại. Tiếng chuông Giáo đường vang lên đúng lúc, Mạnh Dật Phi muốn cô nhắm mắt lại.

"Một bất ngờ." Anh đảm bảo.

Khi mở mắt ra cô thấy một pho tượng Thiên Sứ, giống hệt khi bé mẹ cô làm! Cô vui mừng nhận lấy Thiên Sứ lấp lánh.

"Sao anh lại mua được? Cái này ở chợ đã rất lâu không thấy!"

Sau khi lớn, cô cũng từng đến công ty bách hóa, cửa hàng tinh phẩm tìm kiếm, nhưng cuối cùng vẫn không thấy được Thiên Sứ giống vậy. Không thể có Thiên Sứ là nỗi tiếc nuối nhất của cô, mà anh lại hoàn thành sự chờ đợi này.

Uông Mỹ Lệ hưng phấn ôm Thiên Sứ xoay quanh, "Cám ơn anh, hôm nay là ngày vui vẻ nhất của em!"

"Sinh nhật vui vẻ." Anh chậm rãi nói ra.

Uông Mỹ Lệ dừng bước lại. Sinh nhật? Đúng rồi! Hôm nay là sinh nhật cô tròn hai mươi tuổi, từ nhỏ đến lớn chưa từng có sinh nhật, hôm nay là ngày sinh nhật hạnh phúc khiến cô khó quên!

Cô xông lên phía trước, nhiệt tình ôm khuôn mặt tươi cười của Mạnh Dật Phi, kích động kéo anh xuống hôn một cái.

Mạnh Dật Phi đỡ thất lưng mảnh khảnh của cô, "Như vậy không đủ thành ý." Sau đó cúi đầu bắt lấy khóe miệng của cô.

Nụ hôn này cuồng nhiệt mà lãng mạn, là chúc phúc của anh, cô cảm tạ, còn có nhiều hơn nhiều hơn tình cảm rung động lặng lẽ phát sinh —— ở trong lòng nhau.

Không biết là vì cao hứng hay là thờ dốc, hai gò má Uông Mỹ Lệ ửng hồng, giờ phút này ở trước Mạnh Dật Phi đây là bộ dáng đẹp nhất của cô.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Hám Tiền Phiền Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Nếu như thời gian có thể vĩnh viễn dừng lại thì thật là tốt biết bao?

Anh thậm trí mong muốn hai người cứ ngủ say bên nhau cả trăm năm! Suốt một trăm năm sớm chiều sống chung, cô là của anh, hoàn toàn là của anh.

Cô không biết là, chỉ cần "Hi vọng cô vĩnh viễn vui vẻ" khoảnh khắc đó, hi vọng ái ố của cô chính là hi vọng ái ố của anh.

Vì Thiên Sứ này, anh đã nhiều lần tìm đi tìm lại, rốt cuộc tìm được công xưởng cũ làm Thiên Sứ, nghĩ hết biện pháp đi vào bên trong công xưởng bỏ cũ nhiều năm, tìm được linh kiện mô hình, sau đó dựa vào trí nhớ mà tự mình hoàn thành.

Bởi vì không muốn quấy rầy mẹ Uông, cho nên anh len lén ẩn nấp luyện tập, còn vì nấu chảy keo dán làm bóng mấy lần, dầu shin-na tỷ lệ pha chế rất khó nắm bắt, anh cũng bị mùi dầu shin-na làm sặc mấy lần.

Rốt cuộc, anh cũng có thể tự tay hoàn thành Thiên Sứ gần giống với trong trí nhớ, làm quà tặng sinh nhật hai mươi tuổi của cô.

Ngày chia tay rất nhanh đã đến, nếu Uông Mỹ Lệ để ý sẽ phát hiện mình không muốn anh đi.

Nhìn Uông Mỹ Lệ bình tĩnh giúp anh tìm chỗ ngồi, trái tim Mạnh Dật Phi buồn buồn. Ai bảo anh lại yêu người đối với tình cảm đàn độn như vậy?

Vì vậy, anh lẳng lặng đến, cũng lẳng lặng rời đi. Mà vẫn nhớ mãi không quên cô, nhưng cô vẫn chỉ để ý tới mục tiêu như cũ.

Anh cũng không có dũng khí hỏi cô rốt cuộc đang theo đuổi điều gì.

Rất nhiều chuyện, không nói ra, không hiểu....Có lẽ sẽ tốt hơn! Cho nên Mạnh Dật Phi vẫn duy trì nụ cười trên mặt, "Về đi! Em còn phải bắt xe lúc hai giờ."

Bất giác, Uông Mỹ Lệ cuối cùng cũng cảm nhận được nỗi buồn chia ly, "Anh phải bảo trọng đó."

Vuốt nhẹ tóc cô, anh nói nhỏ: "Anh sẽ."

"Đừng mơ mộng làm nghệ thuật gia nghèo nữa, làm thiết kế sẽ kiếm được rất nhiều!" Uông Mỹ Lệ không ngại phiền mà dặn đi dặn lại. Mạnh Dật Phi yên lặng gật đầu.

Trước khi vào cửa anh rốt cuộc hỏi: "Bao giờ em về?" Nước Pháp quá xa xôi, anh đến không dễ!

"Sang năm đi! Đi đường mệt nhọc, không muốn anh quay lại. Chờ lúc nào em về em thông báo anh ra sân bay đón em."

Mạnh Dật Phi nhìn trong đám đông xếp hàng từ cửa đi ra liền nhận ra cô.

Quần màu xanh tràn ngập không khí thành phố, áo sơ mi bằng lụa màu trắng mang theo cảm giác phong tình. Hôm nay Uông Mỹ Lệ rực rỡ, hấp dẫn thu hút mọi ánh mắt xung quanh mình.

Mạnh Dật Phi cười nhìn về mặt hồng hào của cô nói: "Có mệt không?"

"Không mệt, em mong muốn sớm được trở về Đài Loan." Đưa túi hành lý trong tay cho anh, tự nhiên chạm vào khuỷu tay của anh.

Trong lúc nhất thời, Mạnh Dật Phi cơ hồ bị thu hút bởi má lúm đồng tiền của cô không thể tự kiềm chế được. Nếu như trước kia cô làm người ta đau lòng, vậy thì bây giờ cô lại xinh đẹp lạnh lùng khiến người khác khiếp sợ.

Ngồi vào trong tắc xi, Uông Mỹ Lệ hướng phía tài xế mỉm cười nói: "Đường Trung Hiếu, cảm ơn." Mạnh Dật Phi kinh ngạc nhìn cô, "Em không về nhà trước sao?"

Uông Mỹ Lệ kéo xuống nụ cười, "Hôm nào về sau! Em muốn về công ty thuê phòng trước."

Nhìn mí mắt cô như trăng rằm đang cười, anh không hiểu. Nụ cười của cô vẫn diễm lệ như trước, tại sao anh lại cảm thấy không còn như trước đây?

"Anh cứ nghĩ em sẽ ở nhà." Chờ mong ba năm, mẹ Uông muốn cô sống ở ngoài sao? Uông Mỹ Lệ cười có chút lạnh nhạt, "Em đã dọn ra ngoài mà?" Suốt đoạn đường sau, bọn họ mang trong mình tâm sự nghi ngờ nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cô biết anh muốn nói gì, nhưng, từ khi hứng khởi dọn ra ngoài, cô không nghĩ tới sẽ trở về. Sáu năm trước đã vậy, sáu năm nay càng kiên định hơn!

Cô rốt cục đã trở lại!

Uông Mỹ Lệ gọi lên bờ môi, từ khi xuống máy bay bây giờ đây là nụ cười chân thành nhất.

Bây giờ cô đã có lưng cao, trẻ tuổi, tướng mạo xinh đẹp.....Xứng với bất kỳ con cháu nhà giàu dư dả nào. Sau đó....Cô nheo mắt lại, nhất định tích cực tranh thủ cơ hội lộ diện.

Mạnh Dật Phi thở dài, anh sao lại quên mất cô rất cố chấp.

Buổi phát biểu cho một nhãn hiệu nổi tiếng, từ trước đến nay tụ tập đông đảo nhân vật nổi tiếng.

Uông Mỹ Lệ mặc một bộ váy của Issey Miyake, trên cổ quàng một chiếc khăn Dior bằng lụa, cả người toát ra vẻ tuổi trẻ, tươi đẹp.

Trong hội trường tràn ngập mùi nước hoa, cô lộ ra vẻ cười yếu ớt, tối nay cô hơi có vẻ "Khuyên thành chi mị", cô thích cái tên này.

Một nữ thiết kế khác của F&R kéo theo một người con trai tới, "Katherine? Mình không biết cậu cũng tham gia."

Ngữ điệu quá kích động khiến cô hơi nhú mày. Amy?

Cô cùng cô ta không quen. Nghe nói Amy vẫn có ý định tranh vị trí thiết kế trưởng, hết lần này tới lần khác đưa cho Louis xem thiết kế mang phong cách của cô.

Hai người bọn cô không chỉ không có thân quen, còn là kẻ thù!

Như vậy —— bây giờ không phải là hàn huyên, nên coi như là..... Ra oai.

Uông Mỹ Lệ mỉm cười vươn tay, "Rất hân hạnh được biết anh." Rũ mi mắt xuống phía trước, thấy đúng là.....dấu hiệu Versace. Ủ, cá lớn?

Bạn trai Amy hơi sững sờ, vươn tay, "Chào cô, tôi là Ông Văn."

Vốn là bắt tay xã giao lễ phép, Uông Mỹ Lệ lại có ý lúc thu tay về dùng sức nắm đầu ngón tay anh ta một cái.

Ông Văn ngạc nhiên nhìn cô cười đến vô tội.

Cô.....Có ý sao?

Cảm giác giữa hai người có gì đó khác thường, Amy nắm cánh tay Ông Văn, "Anh ấy là bạn trai mình."

Uông Mỹ Lệ che miệng cười yếu ớt, nhìn cách cô ta chiếm giữ lộ ra cử động lơ đãng, "Thật khiến cho người ta hâm mộ." Cô chậm rãi nâng mắt lên, nhìn thật sâu vào Ông Văn, "Ông tiên sinh làm việc ở đâu?"

Ông Văn đột nhiên nhớ tới, vội vàng móc danh thiếp ra, "Tôi làm ở đại lý đồng hồ đeo tay."

Uông Mỹ Lệ nhẹ nhàng thoáng nhìn, Nhả Nhả? Đại lý rất nổi tiếng, giám đốc bọn họ họ Ông sao? Nguyên lai là chỉ tiểu bộ rầy.

Cô ưu nhã mở hai tay ra, không dấu vết để cho "Khuyên thành chi mị" nhân nhạt bay ra." Bộ y phục này không có túi, rất xin lỗi tôi không thể trao đổi danh thiếp với anh...."

Ông Văn si ngốc nhìn đôi môi đỏ của cô đóng mở, không để ý cô nói gì.

Cho đến khi bị Amy không vui kéo kéo anh. Lấy lại tinh thần Ông Văn xin lỗi nhìn nụ cười trên mặt cô.

"Bộ trang phục này của cô rất đẹp." Trong lỗ mũi xông vào một mùi thanh nhã, anh không lường lự hỏi: "Là nước hoa Chanel sao?"

"Đúng vậy." Uông Mỹ Lệ mở to hai mắt, "Anh thật lợi hại, tôi mới dùng có chút xíu thôi!"

Quy tắc háo hức làm giàu số ba: đàn ông thích ánh mắt sùng bái của bạn. Ở trước mặt bộ rầy, ngàn vạn lần chớ keo kiệt với giả bộ ngu ngốc.

Trong mắt cô sùng bái khiến Ông Văn nhếch miệng lên, anh nghiêng thân thể qua, nhỏ giọng bên tai cô nói: "Cà phòng ‘ độc dược ’ khiến tôi chết sớm!"

Những người có tiền đều nghĩ rằng dùng cả đồng nước hoa hàng hiệu là có thể tạo ra thắng lợi bất ngờ, trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người. Ai ngờ không khí trong phòng ngập tràn mùi các loại nước hoa khiến con muỗi muốn sống cũng khó, huống chi là con người?

Ngược lại hơi thở với hương thơm trang nhã trên người cô lại khiến người khác có ấn tượng sâu sắc.

Hai câu nói của anh làm cô bật cười thanh thúy.

Amy bị sao lãng lẩn nữa, dậm mạnh chân, muốn đoạt lấy Ông Văn kéo đi.

Uông Mỹ Lệ ưu nhã nói: "Hôm khác tán gẫu tiếp đi! Bạn gái của anh mất hứng rồi!"

"Cô ấy không phải. . . ." Ông Văn muốn cãi lại, lại bị Amy thô lỗ lòi đi.

Uông Mỹ Lệ che miệng cười nhẹ, xem ra anh ta sẽ không quên cô.

Cả buổi tối có không ít người đến bắt chuyện, Uông Mỹ Lệ luôn trả lời với nụ cười dịu dàng.

Cuối cùng, Uông Mỹ Lệ đồng ý để cho người con trai mặc âu phục Armani đưa về nhà.

"Cô không muốn mời tôi lên uống ly cà phê sao?"

Uông Mỹ Lệ mỉm cười cự tuyệt, "Mặc dù tôi trở về từ nước Pháp, nhưng mà tư tưởng vẫn còn rất bảo thủ. Với lại, nơi ở của con gái độc thân cũng không tiện để tiếp khách."

Anh chàng lịch sự đồng ý, "Vậy. tôi mai cùng nhau ăn một bữa cơm?"

"Có gì không thể?"

Lên tới phòng, Uông Mỹ Lệ đá rơi giày cao gót, bỏ đi con người nguy trang, cả người ngã lên chiếc giường mềm mại.

Thật là một ngày thu hoạch phong phú!

Đây chính là kế hoạch của cô.

Tích cực tham dự hội nghị phát biểu, sau đó tích lũy giao thiệp, tiếp tục tìm ra con bọ rầy quý báu danh giá nhất!

Cô mới hai mươi mốt tuổi, có vốn liếng tuổi trẻ. Uông Mỹ Lệ quyết định cho mình thời gian mấy năm, từ từ tìm ra thí sinh làm chồng ưu tú nhất, sau đó đem mình gả đi một cách xứng đáng!

Uông Mỹ Lệ nằm trên gối cười duyên. Nếu như ánh mắt có thể hóa thành lưỡi dao sắc bén, tối nay không biết cô đã chết đi mấy lần.

Không có biện pháp! Chàng trai ưu tú bình thường sẽ không độc thân tham dự hội họp, cho nên cô đã hứng chịu rất nhiều ánh mắt cảnh cáo đến từ những bọ rầy bên cạnh bạn gái. Aiz!

Mấy người đó chẳng lẽ không biết phải trái hay sao? Huống chi, trai chưa cưới gái chưa gả, ai thành ai bại còn chưa biết!

Uông Mỹ Lệ vận ngón tay —— La Uy chỉ là quản lý của công ty ngoại thương, còn DKNY thì đã kết hôn. Cô không muốn quen với người đã có gia đình! Không phải vì đạo đức, mà là sợ sẽ mất nhiều hơn được.

Vậy thì —— chỉ còn lại anh chàng mặc đồ Versace với Ông Văn mặc âu phục Armani thôi.

Mặc dù Ông Văn chăm sóc rất nhiệt tình, nhưng cô vẫn cảm thấy nhàm chán, không giống người cá tính như Dật Phi; anh chàng họ Ông lại quá phong lưu, nhìn sơ qua cũng biết là người sẽ khiến cho phụ nữ đau lòng. Ngược lại, người lạnh lùng như Dật Phi lại đối xử với cô hết sức dịu dàng, yêu thương.

Uông Mỹ Lệ nhăn mũi. Cô cũng thường lấy Dật Phi làm tiêu chuẩn so sánh —— hừ! Bọn họ cũng chỉ may mắn, sinh ra trong gia đình giàu có, nhưng nếu không có gia đình làm chỗ dựa. Thì có ai anh tuấn, tự tin được như Dật Phi chứ?

Sau khi cất danh thiếp, cô dần chìm vào mộng đẹp. Trong mơ, cô thấy Dật Phi là một người giàu có. . . . Uông Mỹ Lệ mỉm cười thỏa mãn.

Sau giấc ngủ ngon, Uông Mỹ Lệ đến công ty với tinh thần sáng khoái.

Vừa vào tới phòng làm việc, cô đã thấy Amy đợi mình bên trong.

Trên bàn còn có một bó hoa, cô cầm danh thiếp lên xem, là Ông Văn tặng sao?

Cô nhưong mảy, thái độ lạnh nhạt cõi áo khoác ra treo lên sau cửa, ung dung ngồi xuống chờ cô ta chất vấn.

"Ông Văn là bạn trai của tôi."

Cô không dài dòng liền nói "Vậy thì cô nên cột anh ta lại."

Amy tức giận phát run, "Cô không biết cái gì là xấu hổ sao? Anh ấy là của tôi!"

Uông Mỹ Lệ cũng không tỏ vẻ khó chịu, "Cô không thấy mình đã trút giận sai người rồi sao?" Cô chỉ chỉ bó hoa, "Thứ này cũng không phải tôi cầu xin anh ta mua cho." Vấn đề này Ông Văn cũng thật là nhanh nhẹn!

Sắc mặt Amy xanh mét, "Cô làm như vậy là chiếm đoạt!"

Uông Mỹ Lệ nghiêng người về phía trước, đưa ngón tay qua lại trước mặt cô ta, "Tôi không nghĩ là mình chiếm đoạt. Trên thực tế, việc này cũng giống như việc phụ nữ mua sắm quần áo, nếu không vừa, hoặc không thích, có thể đổi lại trước khi thanh toán." Cô thoải mái dựa người vào ghế, "Tôi nghĩ, anh ta đã đổi ý rồi."

Quy tắc hám làm giàu thứ bốn: Cây ngay không sợ chết đứng!

Amy bị luận điệu như đúng mà sai của cô làm cho bất ngờ, tạm thời không biết phải phản ứng ra sao. Uông Mỹ Lệ mỉm cười đứng dậy, cầm bó hoa hồng đặt vào tay Amy, đẩy cô ta ra cửa.

"Cô không cần lo lắng vội, tôi còn chưa quyết định phải lựa chọn ai cả!" Cô nói nhỏ: "Anh chàng quản lý kia cũng coi như là người giàu có! Nhưng vẫn chưa phải là người tốt nhất." Sau đó nhẹ nhàng đóng cửa lại, ngăn cách người phụ nữ chanh chua chửi đồng.

Trong nhà hàng Pháp cao cấp——

Chàng trai dịu dàng nhìn Uông Mỹ Lệ, "Katherine, cô đã ở Pháp bao nhiêu năm rồi?"

Cô nhấp chút rượu vang giấu đi sự chột dạ của mình. Sau đó trả lời một cách thân nhiên: "Hầu như cả đời tôi là lớn lên ở đây."

Kể từ giây phút bắt đầu chính thức trở thành công dân nước Pháp, Uông Mỹ Lệ liền tự nói với mình: cô là Katherine, mãi mãi là người Pháp,

Để thành công lấy được người chồng giàu có, cô cần một thân phận hoàn mỹ. Mà thân phận tốt nhất chính là Hoa kiều Pháp!

"Vậy mà cô nói tiếng mẹ đẻ tốt thật." Anh thật lòng nể phục cô.

"Tôi thích văn hóa Trung Quốc." Uông Mỹ Lệ giờ ly rượu lên, "Chúc mừng chàng trai tài hoa."

Anh chàng Phi cảm thấy vui mừng, Mỹ Lệ vừa là cô gái trưởng thành xinh đẹp, lại là người có nội tâm kín đáo.

Anh xúc động nắm lấy tay cô, "Có bằng lòng gả cho anh không?"

Uông Mỹ Lệ mỉm cười, "Gả?" Như vậy không phải là câu hôn.

"Đúng vậy. Anh không biết nói những lời lãng mạn, đã khiến em cảm thấy không vui."

Uông Mỹ Lệ nhưong mảy. Những lời anh nói cũng không khiến cô cảm thấy bị xúc phạm, anh đưa ra ý kiến, còn cô nói ra nhận xét, giống như đang bàn luận với nhau một vụ mua bán không quan trọng.

"Anh có biết tôi vẫn còn là thiếu nữ không?" Cô nói vào vấn đề chính.

Anh chàng mừng rỡ, "Ý cô là muốn tăng giá? Cũng được, mỗi tháng một trăm ngàn tệ được không?" Như vậy là tốt nhất rồi!

"Tôi không làm người tình, vì như vậy sẽ rất thiệt thòi. "Cô lắc đầu ngăn anh tiếp tục tăng giá, "Trên thực tế coi như là anh cầu hôn, tôi cũng sẽ không dễ dàng đồng ý như vậy. Anh cũng biết, tôi vẫn còn nhiều lựa chọn tốt hơn."

"Ý của cô là." Anh bị cô làm cho bối rối.

Cô nói lời xin lỗi: "Giữ gìn tấm thân thiếu nữ là để lấy chồng giàu có.". "Mà anh thì chưa có đủ tiền, tôi chỉ chọn thứ tốt nhất." Sau khi kinh ngạc anh ta chột cảm thấy buồn cười.

Tuy rằng chuyện mua bán không thành công như mong đợi, anh cũng chỉ cảm thấy tiếc nuối chứ không hề tức giận.

"Cô có chắc chắn mình sẽ gả được vào gia đình giàu có không?"

Uông Mỹ Lệ ưỡn ngực, "Đó là mong muốn duy nhất của tôi."

Anh ta cảm thấy rất ngạc nhiên, "Sau đó thì sao? Cô đã dự định lấy gì để đổi lại số tài sản sẽ có chưa?" Quyết tâm của cô thật đáng khâm phục!

"Tôi là người trẻ trung xinh đẹp. Tiền có thể mua được tất cả, kể cả người vợ hoàn hảo."

Anh ta lắc đầu, "Vây còn tình cảm, sao cô có thể khiến cho anh ta yêu mình? Trong khi anh ta là người rất giàu có"

Uông Mỹ Lệ liếc xéo hần, "Yêu? Anh hai —— anh thật sự nghĩ rằng tất cả mọi cặp vợ chồng đều đến với nhau vì tình yêu sao?"

Anh cười ha ha. Cô gái này, thật là thú vị mà!

Vì nói về phương diện tình yêu, cho nên sau đó cả hai cũng nói chuyện thân thiết hơn.

Ăn tối xong, lúc Uông Mỹ Lệ ngồi trong xe của anh ta, thì bỗng thấy một bóng người quen thuộc lướt qua.

Là Mạnh Dật Phi!

Anh sao lại đến đây? Người đi bên cạnh là ai? Nhiều câu hỏi liên tiếp ập tới khiến cho Uông Mỹ Lệ mãi nhìn theo bóng họ không chớp mắt.

"Cô có quen Tổng giám đốc Từ và Mạnh Dật Phi à?"

Chớp đôi mi thanh tú Uông Mỹ Lệ hỏi: "Anh cũng biết anh ta sao?" Thật là trùng hợp!

"Đúng vậy!" Anh ta cũng nhìn theo bóng hai người bên ngoài, "Anh chàng họ Mạnh đó là kỹ sư thiết kế lập trình bậc thầy của tập đoàn Khoa học kỹ thuật nổi tiếng, mà Tổng giám đốc Từ làm chủ."

Cô từng nghe nói công ty điện tử Tân Quý đã phát triển thành tập đoàn, nhưng cô lại không nghĩ anh ta đánh giá Dật Phi cao như vậy. Thật khó thấy anh chàng họ Phí kiêu ngạo này khen ngợi ai như thế.

"Bậc thầy thiết kế lập trình?" Cô giả vờ hỏi băng quơ.

"Đúng vậy. Đài Loan mặc dù được mệnh danh là quốc gia máy vi tính, nhưng đa số các chuyên viên lập trình chỉ có thể thiết kế được những chương trình nhỏ, đơn giản. Nếu muốn thật sự kiếm được tiền từ việc lập trình, phải nhờ vào việc chỉnh sửa hợp lý của bậc thầy thiết kế, những nhân tài như vậy gần như là tập trung ở một chỗ. Nhưng" Anh chỉ Mạnh Dật Phi đang bước vào quán cà phê bên kia đường, "Anh ta là người đứng đầu ở Đài Loan!"

Uông Mỹ Lệ lưu luyến nhìn Mạnh Dật Phi tràn đầy tự tin. Cô tin vào năng lực của Dật Phi, nhưng lại không nghĩ anh lợi hại như vậy. Anh khiến cô cảm thấy thật xa lạ.

Cô phỏng đoán: "Vây. Anh nghĩ họ đang bàn chuyện hợp tác sao?" Cô miễn nguyện khi thấy Dật Phi thành công tạo dựng sự nghiệp trong nước, nhưng Uông Mỹ Lệ không hiểu tại sao mình lại không muốn rời xa anh?.

Anh nhún vai: "Cũng không biết. Nếu như Từ Tổng có thể thuyết phục được anh ta, thì họ sẽ giống như hổ mọc thêm cánh." Anh dừng xe lại, "Chỉ sợ rằng rất khó, bởi vì nghe nói Mạnh Dật Phi đã nhiều lần từ chối cơ hội gia nhập tập đoàn. Thật ngu ngốc! Làm nhân viên của tập đoàn giá trị sẽ cao hơn ở Đài Loan gấp mấy lần, thật không hiểu cuối cùng họ Mạnh đang suy nghĩ điều gì?"

Uông Mỹ Lệ không cãi lại. Cô biết Dật Phi kiên trì ở lại Đài Loan, cũng vì chăm sóc gia đình hai người bọn họ!

Cô đã nhờ Dật Phi giúp đỡ những năm mình không ở Đài Loan. Em trai cô lại được cưng chiều quá mức, đã không làm được việc gì ra hồn, suốt ngày chỉ biết xoe tay xin tiền mẹ Uông —— hai cha con đều là đồ phá của như nhau.

Cũng nhờ Mạnh Dật Phi để ý, em trai cô mới không dám kiêu ngạo. Nghe nói có lần nó muốn quậy phá vì không lấy được tiền, Dật Phi đã phải lôi ra ngoài giáo huấn cho một trận.

Cô thầm nghĩ, Dật Phi cũng vì vậy mà không bỏ đi được!

Uông Mỹ Lệ tâm trạng bối rối ngồi trong xe. Cô chưa bao giờ thấy Dật Phi chịu bực bội năng lực cao như vậy, nếu đã như thế. Có nên khuyên anh ra nước ngoài không?

Cô than nhẹ, đem tất cả những gì vừa thấy bỏ lại ... phía sau, quyết định thuận theo tự nhiên.

Uông Mỹ Lệ nhếch miệng lên, mỉm cười thoải mái. Bản thân Dật Phi cũng chưa chắc muốn ra nước ngoài! Cô cần gì phải lo sợ không đâu?

Về đến cửa, Uông Mỹ Lệ nghích ngòm cúi chào anh chàng họ Phí thật thấp, "Cám ơn anh đã để mắt đến tôi." Anh ta cười đưa tay ra, "Tôi cũng muốn cảm ơn cô đã “ xem thường” tôi." Hai người nhìn nhau cười lớn.

Cũng vì mẹ cô liên tục thúc giục, Uông Mỹ Lệ không thể làm gì khác hơn là ghé về thăm nhà.

Cha cô vẫn ở trước miếu thổ địa cùng người ta vung quyền uống rượu. Cô chỉ khẽ chào lúc đi ngang qua, sau đó liền đi thẳng về nhà.

Cô biết ông ta sẽ không vui, nhưng cô không còn quan tâm nữa.

Năm đó lúc cô mới thi đạt kết quả cao, cha cô say rượu về nhà, bắt đầu ném đồ đạc như mọi khi, rồi lớn tiếng chửi bới mẹ. Tiếp theo, cô đứng chắn trước mặt mẹ, hung hăng nhìn chằm chằm cha mình giờ tay, không chút do dự thường cho cô một cái tát.

Đây chính là nguyên nhân khiến Uông Mỹ Lệ kiên trì muốn dọn ra ngoài.

Chuyện này ngoài những người trong nhà, chỉ có Mạnh Dật Phi biết, vì lúc nhìn bàn tay đánh xuống thì mắt cô hoàn toàn mờ mịt, chỉ còn thấy gương mặt đau lòng của Mạnh Dật Phi. Sau đó khi cha cô tiếp tục đánh thì Mạnh Dật Phi không chút do dự xông tới giữ được tay ông ta.

Aiz! Chắc chắn không khí ở đây rất ô nhiễm, nên mới làm cô vừa về đã cảm thấy tim nặng trĩu như vậy, thật sự cảm thấy khó thở.

Mẹ đang đứng chờ trước cửa vừa nhìn thấy cô, liền vui mừng ra đón, "Lệ Lệ, cuối cùng con cũng về rồi!"

Uông Mỹ Lệ vỗ nhẹ vai mẹ mình. Cô biết điều gì đã đè nén mình khi mới bước vào thôn rồi.

Ở chỗ này, Uông Mỹ Lệ vĩnh viễn chỉ là cô gái sống trong khu ổ chuột nghèo khó!

Cô lắc đầu thật mạnh, dường như muốn bỏ lại toàn bộ tuổi thơ khổ cực.

Mẹ Uông lo lắng nhìn hành động kỳ quái của cô, "Lệ Lệ? Con thấy không khỏe sao?"

Uông Mỹ Lệ lắc đầu, "Không có việc gì, có lẽ là suy nghĩ quá nhiều, nên thấy hơi đau đầu."

"Vậy, để mẹ cạo gió cho con được không?"

Uông Mỹ Lệ liền từ chối "Không cần.", "Con nghỉ ngơi một chút là được."

Mùi thức ăn thơm lừng, cô nhìn thấy trên bàn có gà ngũ vị, bún xào, phật nhảy tường[1]. Đây là những món ăn cô thích!

Mẹ Uông cười nhìn cô dùng tay nhón thức ăn, "Đừng nóng vội, mang chén tới mà ăn."

Cô theo thói quen hỏi: "Con được ăn mấy chén?"

Vì hoàn cảnh nhà họ Uông rất khó khăn, nên từ trước đến giờ mỗi khi ăn uống cái gì đều phải phân chia rõ ràng, nếu không người sau sẽ không có gì ăn.

Lời vừa ra khỏi miệng, Uông Mỹ Lệ lập tức bị chính mình hù dọa. Sao tự nhiên lại hỏi như vậy? Chẳng lẽ tận trong thâm tâm cô mãi vẫn là một Uông Mỹ Lệ nghèo khổ sao?

Không! Cô sẽ không bao giờ giống cha già vô dụng ở miếu thổ địa! Lại càng không thể giống người đàn bà bi ối ngu ngốc, suốt ngày mắng người ở cửa hàng tạp hóa!

Cô là Katherine, người sáng tạo phong cách thời trang Katherine, nhất định sẽ là thiếu phụ nhân tương lai Katherine!

Cô đã vất vả để thoát ra, thì sẽ không bao giờ có ngày quay lại!

Sắc mặt mẹ Uông lo lắng, "Làm sao rồi? Lại không thoải mái sao?"

"Không có việc gì." Uông Mỹ Lệ nhìn mẹ, "Đột nhiên con nhớ ra phải giao gấp cho ông chủ một vật."

Mẹ Uông nhìn cô vội vàng dọn đồ, "Không thể đợi cơm nước xong mới đi sao? Ghế ngồi cũng chưa kịp nóng nữa."

[1] Phật Nhảy Qua Tường là một loại súp vây cá mập trong món ăn Quảng Đông và Phúc Kiến.

Uông Mỹ Lệ tránh ánh mắt của mẹ, "Nếu không có mặt sẽ bị trừ rất nhiều tiền lương."

Mẹ Uông đành chấp nhận. Mặc dù không đành lòng, nhưng bà biết con gái phải hoàn thành công việc, không được chậm trễ.

Uông Mỹ Lệ tránh ánh mắt Mạnh Dật Phi, đã đứng sững ngoài cửa từ bao giờ, cũng không muốn nhìn về hướng mẹ mình mà lưu luyến. Cô không muốn nán lại nơi này thêm nữa. Nên tuyệt đối không thể để tình thân ràng buộc mình.

"Mẹ vào nhà đi! Con sẽ gửi tiền về." Tiền là thứ mẹ cô cần mà cô cũng muốn cho mẹ. Thậm chí, chỉ cần kết hôn, cô sẽ giúp mẹ không cần phải lo lắng không có tiền xài nữa.

Mai một gặp lại, Uông Mỹ Lệ bỏ sung: "Công việc của con rất bận, có thể không thể thường xuyên về nhà thăm mẹ."

Nơi này. Cô sẽ không quay về nữa.

Mạnh Dật Phi lặng lẽ theo cô ra khỏi thôn cũ.

Ra khỏi thôn, Mạnh Dật Phi đánh giọng nói: "Em không thấy làm như vậy là quá đáng sao?" Anh đứng ngoài cửa nhà cô đã nhìn thấy mọi việc, anh biết cô muốn rũ bỏ hành động lưu luyến không rời của mẹ Ưông.

"Anh thì biết cái gì?" Ưông Mỹ Lệ không muốn bị anh chất vấn, "Anh không hiểu, lại càng không hiểu cảm giác của em!"

Mạnh Dật Phi bóp chặt vai của cô, vậy cô ở giữa anh và vách tường. "Anh không hiểu? Không phải chỉ có một mình em lớn lên ở trong thôn. Anh cũng vậy! Anh biết em rất sợ cuộc sống nghèo khổ, nhưng chẳng lẽ ngay cả một chút thời gian em cũng không dành cho gia đình được sao? Em thật nhẫn tâm như vậy à?"

"Em nhẫn tâm?" Ưông Mỹ Lệ khó tin nhìn anh, "Anh lại còn nói em nhẫn tâm? Thấy em đang trên đường thành công, anh vẫn có thể nói em nhẫn tâm?"

Mạnh Dật Phi ôm con người đang tỏ ra kiên cường của cô vào lòng. "Đừng như vậy! Uất ức của em anh đều hiểu. Chẳng qua là cảm thấy em không cần hy sinh nhiều như vậy. Đạt tới đỉnh cao là có thể đạt được hạnh phúc sao?"

Ưông Mỹ Lệ đẩy anh ra, "Hạnh phúc của em chỉ có một kiểu, chính là có tiền, thật nhiều tiền! Anh không phải là em, cũng đừng hy vọng có thể thay đổi được em."

Mạnh Dật Phi giữ chặt tay trong túi, trong lòng cảm thấy rất khổ sở. Cuối cùng. cô không còn muốn anh bảo vệ nữa.

Việc đến nước này, là tại anh sai, hay là cô?

"Lệ Lệ."

Ưông Mỹ Lệ không khách khí ngắt lời anh, "Bây giờ em tên là Katherine, gọi em Katherine!"

Đối diện với con người đầy gai góc của cô, anh cũng không nhận được lại tiếp tục nâng cao giọng, "Em có chắc đổi tên sẽ làm thay đổi xuất thân của mình? Em lại có thể tâm thương tới như vậy!"

"Tâm thương?" Ưông Mỹ Lệ không ngại cười to, "Nếu như nói em tâm thương có thể làm cho em thoát khỏi nghèo khổ, vậy tâm thương thì sao chứ? Nói cho anh biết, em chính là người tâm thương đấy. Hãy chờ xem! Em nhất định sẽ là người duy nhất trong thôn lấy được người chồng có gia thế giàu có!" Cô ngẩng cao cằm nói.

Mạnh Dật Phi liên tiếp lắc đầu, "Để lấy được người chồng có tiền, em thậm chí bằng lòng ở lại căn nhà thuê trống trải, không quan tâm tới cha mẹ thương chớ em tha thiết sao!?" Thì ra mục đích của cô không chỉ là kiếm thật nhiều tiền, mà là muốn câu rử rửa vàng!

Anh nghĩ chỉ cần mình kiếm đủ tiền, là có thể cầu hôn cô, anh còn nghĩ à! Anh chỉ trích làm cô tức giận, "Anh thì biết cái gì? Hy vọng duy nhất của em là lấy được người chồng có xuất thân nhà quyền thế giàu sang, muốn thành công thì phải trả giá một chút."

Thì ra mục đích của cô vẫn chỉ có một —— Lấy chồng giàu có.

Giàu có? Trong lòng Mạnh Dật Phi cảm thấy lạnh lẽo, nếu như cô kiên quyết không phải sang giàu thì không lấy.

Làm sao còn cơ hội đây?

"Lệ Lệ, sao phải tự làm khổ mình như vậy? Hôn nhân không có tình cảm làm sao có thể sống với nhau lâu bền được? Em chắc mình muốn sống theo lối sống vật chất sao?"

Ưông Mỹ Lệ hét lên: "Không có tình cảm thì sao? Năm đó ba mẹ em cũng không phải là tự do yêu mà kết hôn. Nhưng anh thấy họ có tôn trọng nhau không? Chính khách khao khát quyền lực, em khao khát sự giàu có, có gì không đúng? Em không quan tâm mọi người phê phán đạo đức của em ra sao, hãy tỉnh lại đi! Em muốn có gia tài vô tận, người ta muốn có cái đẹp, bọn em hợp tác với nhau có gì là không được!"

Mạnh Dật Phi bị lời nói của cô làm cho sợ hãi không thể phản bác được gì.

Coi như hám làm giàu cũng không sao cả, nhưng chẳng lẽ. Ngoại trừ việc tiêu tiền thoải mái ra, cô không hề muốn có một chút thật lòng sao?

"Trong mắt em cũng chỉ tồn tại tiền bạc thôi sao?"

Ưông Mỹ Lệ không chút do dự gạt đầu, "Tiền bạc đại biểu tất cả, quần áo đẹp, thức ăn ngon, không lo cuộc sống thiếu thốn. Trừ tiền bạc ra, em không cần những thứ khác."

"Còn chân tình của anh?" Mạnh Dật Phi buột miệng hỏi: "Những năm gần đây trong lòng em không hề có sự tồn tại của anh?" Hắn biết nếu không nói, cũng không có cơ hội nói.

"Anh. Em vẫn nghĩ chúng ta chỉ là anh em thôi." Sự thật là vậy phải không? Trong lòng Ưông Mỹ Lệ nổi lên một câu chất vấn.

"Anh em sao." Mạnh Dật Phi ngửa mặt lên trời cười to, "Ha ha ha —— chỉ trách anh chưa từng xem em là em gái!" Bỏ ra gần hai mươi năm. Lại bị cô dùng tình anh em để giải thích!?

Cô vội vàng lôi kéo anh, "Đừng như vậy! Chúng ta vẫn có thể như trước kia. Chỉ cần anh chịu, chúng ta sẽ mãi là anh em tốt của nhau!" Anh tuyệt vọng làm cô thấy sợ hãi.

Những chuyện khác thì không nghĩ tới, nhưng sự chăm sóc dịu dàng của Mạnh Dật Phi đã khắc sâu trong cô. Nhớ lại những chuyện lúc trước, anh chỉ luôn xuất hiện vào lúc cô cần nhất. Sao lại ép cô chọn? Tại sao không thể mãi mãi như bây giờ?

Cô lại làm anh tổn thương!

Tay Mạnh Dật Phi nắm lấy vai cô, muốn cô nhìn vào nỗi khổ không hề giấu diếm trong mắt mình.

"Anh em tốt sao? Có anh em nào lại hôn nhau say đắm không? Có người anh nào lại sàng khoai đặt em gái mình trong tim suốt hai mươi năm sao?" Anh nắm tay cô đặt lên nơi tim mình, "Em mãi ở đây, từ khi bắt gặp cái nhìn đầu tiên của em lúc bảy tuổi. Nói cho anh biết, anh phải làm thế nào em mới chịu chấp nhận?"

Anh ôm thật chặt cô vào lòng, dịu dàng chậm rãi vuốt ve mái tóc dài của cô.

"Em đã rất quan tâm lời anh nói, nếu không đã không giữ nguyên mái tóc dài này. Hãy nói không phải anh hoàn toàn không có hi vọng gì. Anh biết em không muốn trải qua cuộc sống khổ cực, nên anh vẫn luôn nỗ lực làm việc kiếm tiền; sáng tác nghệ thuật là đam mê của anh, tuy anh biết nó không kiếm được nhiều tiền, cho nên chỉ xem đó là một sở thích thôi; anh đã được công nhận là nhà thiết kế lập trình tài giỏi. Anh vẫn luôn cố gắng, cố gắng để em không phải trải qua cuộc sống khó khăn. Hãy ủng hộ anh, giúp anh có thể kiên trì."

Mạnh Dật Phi dốc hết tình cảm, khiến cho Uông Mỹ Lệ không thể tiếp tục lẩn tránh tình cảm ám muội của hai người.

Anh tuần tú đa tình. Là người chồng lý tưởng mà cô gái nào cũng mơ ước.

Nhưng ——không phải là cô!

Ôm anh thật chặt, Uông Mỹ Lệ biết, đã đến lúc nên đưa ra sự chọn lựa. Từ từ lui ra, Uông Mỹ Lệ kinh ngạc nhìn thẳng vào Mạnh Dật Phi.

"Em rất xin lỗi. Giữa tình yêu và bánh bao em chỉ chọn bánh bao." Cô xoay người, giọng nói nhẹ nhàng: "Em chính là người hám làm giàu, anh không cần lãng phí thời gian với em."

Đôi mắt đen của Mạnh Dật Phi ngập tràn tổn thương, "Em chắc rằng theo anh sẽ không có bánh bao sao? Anh sẽ cố gắng làm việc kiếm tiền, sẽ dùng tận lực sáng tác, chỉ cần cho anh một chút thời gian, chắc chắn em sẽ thấy anh thành công! Hay là. . . ." Anh như có được một tia hy vọng vội la lên: "Anh sẽ ra nước ngoài! Năm nay luôn có người thảo luận với anh, chẳng qua là anh không muốn đi. Nếu như em muốn anh đi, anh sẽ đi ngay!"

"Anh nói lời thật lòng—— anh thật muốn đến Mỹ phát triển sao?" Uông Mỹ Lệ nhìn thẳng vào mắt anh.

Mạnh Dật Phi thành thật lắc đầu, "Không! Nếu anh muốn ra nước ngoài thì đã đi từ sớm rồi."

Anh không muốn hai người phải xa xôi cách trở nữa, ngày dài tháng rộng, anh sợ cô bắt ngờ lập gia đình —— mà anh muốn ngăn cũng không kịp!

Nhưng nếu cô đồng ý chịu cam kết, thì anh có thể an tâm mà đi.

Uông Mỹ Lệ chậm rãi nói ra lời tàn nhẫn khiến người khác tổn thương: "Không có ích lợi gì. Em đang gặp gỡ với một người ở đó, chính là ông chủ công ty Khoa Học Kỹ Thuật nổi tiếng, trong mắt em anh ta còn chưa được coi là có tiền. Về phần sáng tác? Dật Phi, trước tiên anh cứ ở lại Đài Loan đã, vì anh mới chỉ bắt đầu thích nghệ thuật, anh muốn tìm cách để kiếm được nhiều tiền sao? Từ bỏ đi! Em đã nói trước với anh đó là con đường cùng."

Mạnh Dật Phi lao đảo lui về phía sau. Lời của cô trực tiếp mà sắc bén!

Nếu như ngay cả ông chủ Công ty khoa học kỹ thuật trong mắt cô cũng không tính là có tiền, nếu vậy bậc thầy thiết kế lập trình như anh phải làm sao mới có thể cạnh tranh đây? Mặc dù là người lập trình, nhưng sáng tác mới là đam mê của anh, vì không có tương lai nên anh chỉ có thể làm khi rảnh rỗi. Nhưng cô tại sao có thể cứ như vậy coi thường sự thật lòng của anh—— ngay vào lúc anh có can đảm thổ lộ lòng mình?

Mạnh Dật Phi chần chừ mở miệng: "Gia đình bình thường, được chồng yêu thương còn không đủ sao?"

Cô trầm mặc.

"Em không để cho anh một chút hi vọng sao?" Cõi lòng tan nát khiến con người đen không còn tia sáng.

"Em không muốn lừa anh." Cô nhấn tâm không để ý lời tố cáo của anh.

Mạnh Dật Phi điên cuồng cười to.

Anh tin sức mạnh tình yêu sẽ chiến thắng tất cả, chỉ cần có tình yêu, cơm rau dưa đều là thức ăn ngon. Cô lại cho rằng không có tiền thì không thể sống qua ngày.

Anh tại sao lại yêu cô gái này như vậy?

Mạnh Dật Phi thần thờ nhìn Uông Mỹ Lệ dứt khoát xoay người bỏ đi.

Cô đã xác định rõ lập trường rồi, vậy anh chọn gì đây? Về đến nhà, Uông Mỹ Lệ thất thần ngồi trên ghế sa lon. Người đàn ông này.

Bất chấp tất cả cứ như vậy thô lộ, mặc kệ cô có chấp nhận hay không, cũng không nghĩ tới cô có thể tiếp nhận không! Để một nam nhân tốt khăng khăng một mực yêu mình hai mươi năm. Bình thường các cô gái cầu còn không được! Đáng tiếc, cô không phải những cô gái bình thường.

Chậm rãi hồi tưởng lại những chuyện trong ký ức, hết thấy đều là hình ảnh của Mạnh Dật Phi.

Dật Phi nồng nàn sâu đậm, Dật Phi anh tuấn, Dật Phi hai ba lần đánh đuổi người xấu. Vì đã thấm nhuần anh trong tận đáy lòng, cho nên cô mới luôn không tự chủ so sánh Dật Phi cùng những người khác sao?

Cô không thường nhớ lại, đặc biệt là về thôn cũ, nhưng Dật Phi là thiên sứ duy nhất trong giai đoạn cuộc sống khó khăn, nghèo khổ đó.

Bước vào căn phòng u ám của mình, Uông Mỹ Lệ nhìn thiên sứ trên tủ đầu giường.

Thiên sứ trên người nháy đèn mặc dù yếu ớt, lại tràn đầy hi vọng. Đây là quà sinh nhật mà Dật Phi đã vượt ngàn dặm xa xôi đưa đến nước Pháp.

Hơn 20 tuổi cô đã không còn tin vào lời ước nguyện với thiên sứ nữa, nhưng cái này lại không giống vậy, nó tượng trưng cho tấm lòng của Dật Phi, nó chu toàn cho tuổi thơ tiếc nuối.

Tâm ý. Uông Mỹ Lệ buồn bã cười một tiếng.

Ý nguyện của anh là cô!

Tại sao muốn nói ra? Tại sao không để là nguyện vọng trong đáy lòng?

Trời ạ! Uông Mỹ Lệ che miệng lại, cô không thể tin mình lại ích kỷ như vậy!

Dật Phi yên lặng bỏ ra hai mươi năm, cô làm sao có thể để anh luôn đặt tình cảm vào mình như thế? Tại sao có thể! ? Sẽ có những cô gái tốt hơn quý trọng Dật Phi, cô nên buông tay để anh được tự do. Như vậy mới hợp lẽ. Nhưng. Tại sao vừa nghĩ tới hình ảnh người con gái khác ở trong ngực Dật Phi, cô lại thấy mình ghen tuông mà không thể nói ra.

Ghen, sao có thể vậy được? Cô không thể để cho áp lực nặng nề của cuộc sống ăn mòn tình cảm giữa bọn họ, cô không dám nghĩ tới, một ngày kia Dật Phi cũng đối xử với cô tệ hại như cha đối với mẹ vậy—— có lẽ chỉ vì mấy ngàn đồng lệ phí đăng ký!

Đúng rồi! Còn con cái nữa! Cho dù có là kết tinh của tình yêu! Nhưng không có đủ tiền thì sao có thể nuôi dưỡng đứa bé?

Nếu như có con, cô sẽ rất thương yêu nó, thương con, cung cấp tất cả những điều con cần, không để cho con của mình lớn lên dưới áp lực tàn nhẫn của kinh tế. Có thể, cô với cha đứa nhỏ không có tình cảm, nhưng như thế thì sao? Cô sẽ là mẹ hiền, là người vợ tốt!

Ném người lên chiếc giường mềm nhũn, Uông Mỹ Lệ càng quyết tâm gả vào nhà giàu có hơn. Cô rút hết phích điện ra khỏi thiên sứ, xung quanh đột nhiên trở nên cô quạnh.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Hám Tiền Phiền Phức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Từ đó trở đi, Mạnh Dật Phi quyết tâm không tiếp tục liên lạc với Uông Mỹ Lệ nữa.

Trải qua hơn nửa tháng sống như cái xác không hồn, anh không thể xác định là đang trừng phạt cô hay chính mình?.

Sau khi bị Uông Mỹ Lệ từ chối, dường như niềm hăng hái trong công việc cũng mất đi. Thì ra, cô vẫn luôn là động lực thúc đẩy anh hăng hái nỗ lực.

Nếu như ngay cả mục tiêu cũng không có, anh còn con đường nào để đi sao? Nói vậy mặc dù không có ý chí, thương tâm nhưng là sự thật.

Anh biết cô khổ, cho nên lại càng thương yêu cưng chiều cô, vậy mà chẳng bao lâu sau, cô không bao giờ cần anh che chở nữa? Vậy mà không thể bỏ,

ai bảo anh là người chung thủy chứ!

Anh tin tưởng chỉ cần có tình yêu là có thể vượt qua tất cả mọi vấn đề, đáng tiếc cô lại không nghĩ như vậy. Ai có thể nghĩ ý chí kiên cường dũng mãnh của anh, lại bị vùi lấp trong vũng lầy tình cảm, vô phương cứu chữa?

Anh đã từng nghĩ, sẽ quyết tâm đi theo mỹ thuật như đề nghị của chủ cửa hàng, đến Pháp học tập nâng cao trình độ nghệ thuật; hoặc chấp nhận công việc ở tập đoàn, mặc dù anh không thích thiết kế lập trình, nhưng lại thực sự có khả năng thiên phú.

Vì vậy, không cần biết là phải theo hướng nào, nhưng phải có lời hứa của cô làm tin! Anh sao có thể đi đến một nơi xa xôi mà không có điều gì nắm giữ trong tay?

Trong chuyện này anh đối với cô có phần cứng rắn ép buộc theo ý mình, nhưng anh không quan tâm. Bởi vì nếu như có thể bỏ được quan tâm với cô, anh cũng sẽ không vui về mà kiên trì hai mươi năm!

Anh tự hỏi. Nhưng sau đó phải nói sao cho cô hiểu đây?

Tiếp tục một lòng giữ vững tình cảm không chắc chắn, có nên quay đầu từ bỏ để được tự do không? Tự do? Chỉ sợ anh đã sớm biến thành thiêu thân, nhất quyết lao vào trong đám lửa, không còn có thể quay đầu được nữa. . .

Nếu đã vậy. Hãy cố gắng kiên trì! Có lẽ còn có một tia hi vọng.

Mặc dù không nắm chắc được điều gì, nhưng anh cũng đã thử, cùng lắm là sẽ chờ đợi bên cạnh cô.

Không đánh mà chạy nhất định là không còn hi vọng gì nữa!

An biết mình sẽ kiên trì, cho đến lúc hoàn toàn chết tâm.

Một trận ốm làm cho Uông Mỹ Lệ mượn cớ che đậy kiên cường lặng lẽ tan rã.

Ban đầu chỉ là hai ba nốt phát ban bệnh sởi, cho đến khi ngày càng phát ra nhiều cô mới miễn cưỡng đi khám bệnh. Là dịch sởi của nước Đức, không có thuốc đặc hiệu, phải ngoan ngoãn ở nhà nghỉ ngơi ba ngày, sau đó sẽ khỏe hơn. Bác sĩ còn chúc mừng cô, nói là nếu như nhiễm bệnh trong thai kỳ, đứa bé liền sẽ không giữ được. Vậy là! Cô còn phải cảm ơn bệnh sởi đã tới sớm!

Uông Mỹ Lệ buồn bã nằm trên giường đã hai ngày, kể từ lúc quay về Đài Loan, cuộc sống về đêm của cô hình như chưa hề có thời gian thoải mái. Cô không có bạn bè, còn những bạn trai cô gặp gỡ lại không có ai đến nơi ở đơn sơ của cô.

Căn phòng cô quanh không thích hợp với con tim yếu đuối, cô đơn, lại đang mang bệnh của cô.

Đã khuya lắm rồi! Trong nhà với bên ngoài đã nhập thành một mảnh đen nhánh. Uông Mỹ Lệ miễn cưỡng lật người, cắm dây điện của thiên sứ vào, cả phòng cô lại trở nên ấm áp.

Cô tự nói với mình, chỉ vì lười phải rời giường mở đèn. Không muốn nhớ đến đêm đó đã quyết tâm rút phích ra khỏi ổ cắm. Dật Phi. vẫn khỏe chứ?

Ngay giữa ánh sáng đèn nhấp nháy, hình bóng Dật Phi thấp thoáng hiện ra. Dật Phi cười, Dật Phi đau khổ, Dật Phi nồng nàn.

Uông Mỹ Lệ vươn tay muốn vuốt lên gương mặt buồn bã đau khổ của Dật Phi, lại chỉ có thể chạm đến không khí.

Thật xin lỗi, thật xin lỗi, thật xin lỗi.

Nếu như biết trước là anh nghiêm túc, thì cô sẽ.

Sẽ như thế nào? Một giọng nói chất vấn không ngại ngần cất lên từ tận đáy lòng, thật lòng sẽ cách thật xa được sao? Cũng sẽ không quyến luyến sự dịu dàng của anh, lừa gạt tình cảm thâm thiết của anh sao?

Không, không phải như thế! Uông Mỹ Lệ lắc đầu thật mạnh. Cô chưa từng nghĩ muốn làm anh tổn thương! Chưa từng có!

Vậy thì như thế nào? Cho dù không phải cố ý, nhưng cũng đã tạo thành tổn thương.

Tại sao. Sao có thể biến thành như vậy?

Trong lúc Dật Phi vô tình lặng lẽ chiếm giữ lòng của cô, trở thành người thân thiết hơn cả người nhà Bạn thân.

Vậy sao? Âm thanh trách cứ, cười chê xuất hiện trong lòng. Ngoại trừ quan hệ "Anh em" lâu năm ra, cô bây giờ lại muốn dùng "Bạn bè" để tránh né tình cảm hay sao? Cô biết rõ anh hiện giờ không muốn coi cô là em gái, hay bạn bè gì cả! Còn phải làm anh đau lòng như thế nào cô mới hài lòng đây!

Đúng vậy! Còn muốn chà đạp tình cảm thật lòng của anh ra sao nữa?

Uông Mỹ Lệ đột nhiên cảm thấy mình hèn hạ không thể tha thứ!

Nếu không thể tiếp nhận. Tại sao lại làm anh vương bận?

Nhưng. Rất khó chịu mà!

Cho đến khi tiếng sục sùi vang lên trong căn phòng lạnh lẽo trống vắng, cô mới đột nhiên phát hiện mình nước mắt đã lan tràn.

Bây giờ, cô cảm thấy trống rỗng, rất muốn nghe được tiếng nói của anh, nếu không, cô thật sự cảm thấy mình sẽ sống cô đơn, một mình khô héo trong căn phòng sơ sài này mãi.

Nhìn chằm chằm điện thoại, cô liên tục lưỡng lự, một lần lại một lần đề xuống đây số quen thuộc, chung quy lại ở muốn theo như người cuối cùng con số lúc do dự. Cô còn có thể làm phiền anh bình tĩnh sao?

Ổng nghe đầu kia truyền tới một tiếng tút như đinh tai nhức óc, giống như đang chế nhạo cô vậy!

Có lẽ, không nên quấy rầy anh nữa, không nên để anh tiếp tục hi vọng. Uông Mỹ Lệ chậm rãi cúp ống nghe, đây là điều duy nhất cô có thể làm thay anh. Nếu như ông trời trừng phạt cô phải cô đơn, cô cũng đành phải chấp nhận.

Haiz! Buông tha Mạnh Dật Phi không phải là sự hy sinh lớn nhất của cô vì những người giàu có!

"Reng ——"

Điện thoại bỗng nhiên đổ chuông làm Uông Mỹ Lệ sợ hết hồn. Cô nhìn chằm chằm dây số hiện trên màn hình điện thoại, là Dật Phi! ? Tiếng chuông đổ liên hồi gọi cô: mau nhận, mau nhận!

Uông Mỹ Lệ thấp thòm nghe máy.

Giọng nói dịu dàng trầm thấp của anh xuyên qua dây điện thoại xông thẳng vào tâm trạng cô đơn buồn bã của cô, tạo thành rất nhiều cảm xúc.

"Lệ lệ? Anh tưởng em không có ở nhà!"

Uông Mỹ Lệ che miệng, sợ lộ ra sự yếu ớt trong lòng. Đúng là anh! ? Anh lại có thể cảm nhận được nỗi nhớ của cô! "Em sao vậy? Có lẽ. Anh nên gọi em là Katherine?" Im lặng kéo dài khiến Mạnh Dật Phi hoảng hốt, sợ là không còn can đảm để tiếp tục.

"Lệ lệ." Giọng của cô hơi khàn khàn, "Anh gọi em là Lệ Lệ được rồi."

"Giọng nói của em sao lạ vậy?"

"Không có, chắc tại mới tỉnh ngủ thôi!" Cô nói dối.

Dật Phi yên lặng một lúc lâu, "Vây!" "Em dạo này có khỏe không?"

"Cũng may, đã rời khỏi dịch sốt ở Đức."

"Dịch sốt ở Đức? Có nghiêm trọng không? Có đi khám bác sĩ chưa?" Giọng nói quan tâm của anh lập tức truyền đến. "Không sao, bác sĩ nói chỉ cần nghỉ ngơi mấy ngày là được, ngày mai em sẽ đi làm. "Đừng quan tâm như vậy nữa được không? Cô. nhận mà cảm thấy rất ngại ngùng!

"Vây —— em một mình ở ngoài, phải giữ gìn sức khỏe thật tốt đó."

"Ừ."

Cả hai tiếp tục như chưa xảy ra chuyện gì, tiếp tục nói chuyện, chú ý không nhắc tới chuyện cũ lúc trước, thận trọng để duy trì mối quan hệ bấp bênh.

Có lẽ bản tính của cô xấu xa. Nếu không tại sao lại âm thầm mừng rỡ cho anh như không có chuyện gì xảy ra? Nếu như có thể đánh cắp được sự bình yên lúc này, vậy hãy để cho cô được từ từ thưởng thức sự ngọt ngào giả tạo này đi!

Như vậy cũng tốt, nếu đã nói ra hết, vậy cũng không cần lo lắng sẽ làm anh chậm trễ. Thật lòng mà nói, Mạnh Dật Phi là người bạn duy nhất cô có. Ngoài lo lắng về những bộ rầy bên ngoài ra, cô chưa bao giờ lãng phí thời gian kinh doanh tình cảm. Bạn bè, cô không cần, vì chỉ những lúc điều kiện đầy đủ mới tồn tại được lâu dài. Nhưng Dật Phi thì khác, anh thân như người nhà.

Bên đầu kia điện thoại Mạnh Dật Phi lắng nghe giọng nói ngọt ngào của cô.

Có lẽ rất ngu ngốc, nhưng anh đã quyết định chờ kết quả. Chỉ cần luôn luôn bên cạnh cô, anh tin rằng hạnh phúc rồi cũng sẽ đến. Anh sẽ cố gắng làm việc, sẽ cho cô thấy mình chắc chắn có thể nuôi nổi cô.

Nếu như cô không đợi được mà kết hôn. Đó là số mệnh. Ít nhất anh đã từng thử qua.

Ngốc sao? Anh không ngốc. Yêu là yêu, sao có thể so đo được mắt? Vì vậy anh đã im lặng nửa tháng, đã không liên lạc điện thoại, anh không tạo thành bất kỳ gánh nặng nào bên cạnh cô.

Nếu như, cô thật lòng muốn lấy rùa vàng, vậy anh sẽ phải đi thật xa, sẽ không làm phiền tới cuộc sống ngọt ngào của cô.

Về phần hôn nhân.

Cô dâu của anh chỉ có thể là cô, sẽ không có người nào khác.

Những năm gần đây Uông Mỹ Lệ vẫn liên tục giao thiệp với đám con cháu nhà giàu.

Cô khóa tâm mắt đàn ông thật chặt, lại làm cho người ta muốn mà không được, mọi người đều hy vọng có thể được cô để mắt đến. Những năm gần đây cô không phải là không có cơ hội kết hôn, chỉ là những vô sò trên bãi biển lúc nào cũng muốn màu rực rỡ, mà cô chỉ muốn thứ tốt nhất.

Hôn nhân không thể nếm thử, lần thứ nhất chính là cả đời.

Vì điều này nên cô đã kiên trì đợi tới giờ. Thật may là, Trình Văn Lương xuất hiện.

Trình Văn Lương thuộc tập đoàn Trình thị, là tập đoàn công nghiệp hàng không ở phía Đông. Tập đoàn công nghiệp hàng không Trình thị bên dưới còn có công ty hàng không cùng xưởng đóng tàu, ở Đài Loan lại có công ty vận chuyển hàng không cùng công ty vận chuyển đường biển Trình thị, là đầu mối then chốt đối ngoại quan trọng nhất của cả nước.

Chính là anh ta! Uông Mỹ Lệ gần như đã quyết định ngay lần đầu nhìn thấy.

Trên người mặc âu phục Valentino màu xám đen, rất hợp với vẻ ngoài lịch sự nho nhã của mình, so những công tử thường nhìn giống dân ăn chơi lêu lổng, anh ta trông chín chắn nghiêm nghị hơn nhiều. Anh ta ba mươi bốn tuổi, mới từ Anh trở về không lâu, do góa chồng, nên mẹ anh ta hi vọng anh có thể cưới được người vợ Đài Loan, vậy mới khiến Uông Mỹ Lệ chờ bọ rầy nam kim cương là anh đến .

Nhân phẩm cao quý, gia thế khảm kim cương, cô biết sẽ không tìm được đối tượng nào tốt hơn so với anh ta nữa!

Sau khi Uông Mỹ Lệ khóa mục tiêu, Trình Văn Lương cũng nhanh chóng quỳ dưới váy cô.

Lấy kết hôn là điều kiện đầu tiên, Trình Văn Lương tin rằng sẽ không tìm được cô gái bình thường nào mà vừa xinh đẹp, lại thông minh hiểu biết giống như cô vậy. Quan trọng là, hoàn cảnh gia đình hai bên cũng như nhau, cô là Hoa kiều Pháp, mà người vợ tương lai của anh không thể có gia cảnh bình thường được, đây là yêu cầu duy nhất của mẹ anh ta.

Cộng thêm mẹ Trình luôn thích trang phục của NR, cho nên việc kết hôn được tiến hành hết sức thuận lợi, sau một tháng qua lại, bọn họ quyết định đầu năm mới sẽ họp mặt chúc Tết ở Trình thị, trong buổi họp sẽ tuyên bố chuyện vui, một tuần lễ sau sẽ thành hôn.

Mọi việc đều đã được quyết định, Uông Mỹ Lệ cuối cùng cũng thờ phào nhẹ nhõm.

Rất ít người có thể tổ chức hôn lễ của mình trên một con tàu sang trọng!

Biết con trai đã có đối tượng, mẹ anh ta thậm chí còn bàn tới chuyện sau khi kết hôn, điều kiện ưu đãi cho cô mỗi khi sinh một đứa con là sẽ được thưởng mười triệu tệ! Làm vậy là để khích lệ cô sớm ngày làm cho Trình gia mấy đời con một phát triển hưng thịnh.

Uông Mỹ Lệ cuối cùng từng bước một đạt được mục tiêu quan trọng nhất trong cuộc đời này.

Sau khi kết hôn, cô, thiếu phụ nhân Trình gia, sẽ nắm giữ một nửa tài sản khổng lồ của Trình thị, nghèo khó ư? Cô sẽ làm nó biến mất hoàn toàn trong đời mình!

Uông Mỹ Lệ năm nay giống mọi năm đều không về nhà ăn Tết, một mình gặm nhắm nỗi cô đơn ở phòng trọ.

Chung quanh bao bọc bầu không khí vắng lạnh cũng không thể đẩy lùi quyết tâm của cô, sẽ nhanh chóng không còn phải chịu cô đơn nữa, sau ngày mai cô sẽ chính thức trở thành thiếu phụ nhân của Trình thị.

Chuông cửa vang lên.

Uông Mỹ Lệ có chút nghi ngờ, thời khắc mọi người đều ở nhà ăn cơm tất niên, ai lại đến tìm cô?

Cửa mở, Mạnh Dật Phi mặt lạnh bước vào.

"Anh không ở nhà ăn cơm tất niên sao?" Uông Mỹ Lệ hỏi.

Năm trước cô tìm cơ không trở về nhà mừng năm mới thì sau khi ăn xong bữa cơm đoàn viên, Mạnh Dật Phi sẽ vội vã xách ít thứ tới chỗ cô ăn. Nhưng là. bây giờ mới có sáu giờ thôi mà!

"Em muốn kết hôn sao?" Anh vừa mở miệng liền hỏi. Nếu như không phải lúc đi ngang sạp báo anh vô tình thấy dòng tựa đề nhỏ trên báo, có lẽ anh sẽ không biết!

Cô thì ngược lại, không muốn nói đến!

Uông Mỹ Lệ nhún vai, "Em cũng mới biết hai ngày trước. Thời điểm kết hôn là do bên chàng trai quyết định."

Cô lo lắng khiến Mạnh Dật Phi tức giận, "Chuyện lớn như vậy, chẳng lẽ em không muốn nói với anh một tiếng sao?"

"Dật Phi." Uông Mỹ Lệ không biết làm sao với cái nhìn của anh.

Đang trên con đường theo đuổi sang giàu, cô nhất quyết không để cho bất kỳ nhân tố nào cản trở mình. Không phải anh sẽ từ bỏ, chịu chấp nhận quy tắc trò chơi của cô sao?

Uông Mỹ Lệ quay lưng lại, tiếp tục chọn con đường trốn tránh. Ngày mai sẽ phải tuyên bố tin vui rồi, chỉ thiếu một chút sẽ thành công, cô sẽ không cho phép bất cứ ai có thể cản cô thực hiện ý nguyện của mình .

Tuy cô có được công việc rất tốt, nhưng khi cha mẹ tuổi già, em cô lại thích chơi bời lêu lổng, không lo làm việc, muốn lo cho cả nhà cũng chỉ có thể miễn cưỡng, hưởng chi mấy năm này vì tô điểm cho mình, cô đã đầu tư phần lớn tiền lương mua sắm trang phục sang trọng. Cuối cùng cô cũng tìm được cho mình một bến đỗ hoàn hảo, tại sao, tại sao nhất định phải khiến cho cô khó xử! ?

"Trở về đi thôi! Mẹ nuôi nhất định đang đợi anh về ăn bữa cơm đoàn viên."

Nghe vậy, Mạnh Dật Phi cười ha ha. Tiếng cười mang theo sự thê lương làm cô thấy đau lòng.

Trong lòng mắt đen Mạnh Dật Phi hiện đầy đau đớn, anh đã từng nghĩ mình có thể chịu được, lại quên rằng trong lòng đã từng chờ mong. Anh nghĩ rằng. Anh nghĩ rằng với tiền lương cao như hiện tại đã đủ xứng với cô, cho nên anh không nghĩ đến cô sẽ tùy tiện kết hôn để đề phòng!

Cơ bản anh không thể trơ mắt nhìn cô ngả đầu vào ngực người đàn ông khác, thậm chí còn không muốn nói ra lời chúc phúc!

Thì ra anh đã mắc sai lầm.

Anh thật ngu ngốc nghĩ mình có thể ung dung rời khỏi?

Một cuộc thâm tình, với cô là một đoạn sai lầm, với anh là lần đầu tiên.

Nếu như, giữa hai người không thể thay đổi số mệnh.

Anh đồng ý chấp nhận.

Vì anh đã thua ngay từ lần đầu tiên, thua vì đã sinh ra trong gia đình nghèo khó! Khắc cốt ghi tâm! Trên thực tế, Mạnh Dật Phi trong túi đang để hai tờ vé máy bay, anh đã có đủ tiền rồi, dự định sẽ cùng cô đến nước Pháp. Cô thích nước Pháp, mà anh cũng hy vọng ở nước Pháp có thể bắt đầu kiếm sống bằng nghệ thuật.

Có đủ tiền tích góp làm hậu thuẫn, anh tin mình sẽ vô cùng tỏa sáng, nhưng cô lại không muốn chờ!

Khoảng cách thành công càng gần, càng không thể chấp nhận tin tức thất bại, nếu như cô có ý nói muốn đính hôn, có lẽ anh sẽ ngăn cản đến cùng.

"Em. Không suy nghĩ nữa sao? Anh bảo đảm sẽ không để em phải chịu cuộc sống khổ cực."

"Em nhất định muốn mình giống như Trình thị, phải có công ty hàng không, du thuyền, xưởng đóng tàu sao? Anh có thể lập tức cho em du thuyền sao?" Uông Mỹ Lệ nhẹ nhàng nói.

Cô cũng nhìn thấy cố gắng của anh, thật đáng kinh ngạc vì anh mỗi ngày chỉ ngủ năm tiếng, sức chịu đựng tăng cao, cũng được hậu đãi tiền lương rất nhiều, nhưng cũng chỉ là đẳng cấp tiền lương. Nhà cô là một gánh nặng, anh là con trai độc nhất trong nhà sao lại có thể không gánh vác trách nhiệm trong gia đình được?

Những năm qua anh nhất quyết không để ý đến sự kiên trì của cô. Cô không cần phải có chồng làm lương cao, mà cô cần người chồng có thể trả lương cao!

Nhìn cô một cái thật lâu sau cùng, Mạnh Dật Phi rời đi. Bóng lưng cô đơn nói lên nỗi đau trong lòng, mà đáy mắt đau đớn của anh là tố cáo nghiêm khắc nhất.

Cô sai lầm rồi sao? Uông Mỹ Lệ chán nản té trên mặt đất.

Từ mười tám tuổi cô đã bắt đầu dọn ra khỏi nhà, cô vẫn luôn cố gắng vươn lên, không bỏ qua bất kỳ cơ hội tiến vào xã hội thượng lưu nào, làm như vậy để lót đường bước vào gia đình phú quý. Trên đường đi của mình, cô không quan tâm ánh mắt của mọi người, tin chắc thời gian có thể chứng minh là cô đúng.

Cô không muốn trải qua cuộc sống cực khổ, là sai sao?

Tại sao. Dật Phi cố tình muốn chọn đêm trước đính hôn ngả bài lần nữa cùng cô!

Đã từng có tình cảm. Không thể vẫn chôn ở đáy lòng nhau sao?

Chẳng lẽ anh không biết, mỗi một lần ngả bài lại khiến cho cô hận chính mình thêm nữa!

Nghèo khó và quá khứ khiến ông Mỹ Lệ không muốn do dự nữa, đây là con đường tốt nhất. Cô muốn mình phải có Núi Vàng Núi Bạc, mà không phải là tiền lương của công việc.

Bỏ lỡ Trình Văn Lương, cũng không còn cơ hội tốt như vậy. Ông Mỹ Lệ chinh đồn lại tâm trạng đứng lên, ngày mai muốn bắt đầu chuẩn bị kết hợp lễ phục.

Không chần chừ. Cũng không thể chần chừ!

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Hám Tiền Phiền Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

Tối họp mặt chúc Tết mừng một đầu năm là việc quan trọng của Trình thị. Vì vẫn còn là kỳ nghỉ xuân, cho nên hàng năm chỉ có nhân viên cao cấp mới có thể tham gia.

Nghe nói hôm nay thay mặt Tổng giám đốc, Trình phu nhân sẽ đề giới truyền thông gặp mặt Thiếu Đông mới từ Anh quốc trở về Trình thị, nghe nói Tổng giám đốc Trình thị tương lai lần này trở về, chính là muốn kết hôn trước sau đó sẽ tiếp nhận chức vụ chủ tịch Trình thị.

Buổi tối hôm nay càng làm cho người ta mong đợi, vì Trình phu nhân sẽ tuyên bố tin tức đính hôn của con trai.

Mà người may mắn sắp được cùng chồng tiếp quản gia nghiệp Trình thị, chính là thiết kế trường của F&R—— Katherine Uông.

Vì vậy trong đại sảnh của khách sạn Grand hôm nay có rất nhiều phóng viên tranh nhau phỏng vấn đại sự thể kỷ của giới kinh doanh.

Đang lúc mọi người ngẩng đầu hy vọng, Trình Văn Lương nhanh chóng đưa Katherine mặc một bộ lễ phục bằng voan màu phấn hồng vào đại sảnh. Hai người nhìn rất xứng đôi khiến đèn flash nhấp nháy liên tục không ngừng.

Người đứng đầu Trình thị - Trình phu nhân mãi gần một tiếng đồng hồ sau mới tới khách sạn, Trình phu nhân bị trẻ nét mặt không biến đổi, sau đó gạt đầu với hai người, ý bảo Trình Văn Lương cùng Katherine đi cùng bà ta tới góc có cây cọ khuất tầm mắt của mọi người.

Hiện trường mờ hồ toát ra bầu không khí mờ ám, nhân viên Trình thị đã được huấn luyện nghiêm chỉnh về quan hệ xã hội lập tức đi mời tất cả các phóng viên, nhà báo mà không để lại manh mối gì.

"Mẹ, chuyện này là." Trình Văn Lương điềm điềm nhủ mảy mò.

Mẹ Trình quan sát Uông Mỹ Lệ bằng ánh mắt không hề thiện cảm khiến cô hơi kinh hãi. Xảy ra chuyện gì rồi? Hôm qua còn cùng cô nói cười thảo luận hôm nay phải mặc y phục gì!

"Cô nói đi?" Mẹ Trình không khách khí cật vấn.

"Mẹ!" Trình Văn Lương không vui nói: "Mẹ đã đồng ý để cho con tự mình lựa chọn đối tượng. Con muốn Katherine, không phải là Katherine thì không cưới!" Mặc dù không biết xảy ra chuyện gì khiến mẹ mình đột nhiên thay đổi thái độ, nhưng anh còn đang đứng gần cô, tỏ ra quyết tâm ủng hộ cô.

Mẹ Trình hừ lạnh một cái, lạnh lùng hỏi cô: "Cô nói đi chứ? Uông Mỹ Lệ!"

Câu hỏi bất chợt đến khiến ông Mỹ Lệ đầu óc trống rỗng.

Bà ta gọi cô là Uông Mỹ Lệ? Bà ta biết rồi sao! ?

Mẹ Trình khinh bỉ nhìn con trai đang đỡ thân hình bất an của cô, "May nhờ tôi đã đến nhờ văn phòng thám tử điều tra cô, bằng không tất cả chúng ta đã bị cô lừa!"

"Mẹ!" Trình Văn Lương nôn nóng ngăn lại: "Mặc kệ kết quả điều tra của mẹ ra sao, con cũng quyết định cưới Katherine rồi. Cô ấy xinh đẹp và nhiều

kinh nghiệm, đối với mẹ lại cung kính dịu ngoan, so với những thiên kim tiểu thư ăn sung mặc sướng mẹ muốn con cưới về kia tốt hơn nhiều! Huống chi cô ấy vừa từ nước Pháp trở về, còn có cái gì mẹ thấy không được hài lòng?"

"Nếu như cô ta thật sự không phải Hoa kiều Pháp thì sao?" Mẹ Trình giọng nói lạnh lùng truyền đến: "Mẹ đã điều tra rõ ràng, cô ta chỉ ở nước Pháp ba năm, mang thân phận công dân Pháp là đúng, nhưng không phải là Hoa kiều Pháp!"

Mẹ Trình khinh thường ném ra một xấp báo cáo, "Tên thật của cô ta là Uông Mỹ Lệ, cha không có việc làm, cả ngày chỉ biết uống rượu, mẹ cô ta cũng nhờ những công việc vặt để nuôi sống chị em bọn họ, hơn nữa cô ta cũng chỉ đạt điểm cao khi tốt nghiệp !" Mẹ Trình ánh mắt xem thường thẳng tắp rơi vào toàn thân lạnh lẽo trên người cô.

"Người nổi tiếng F&R còn phải thua kém chuyên mặc hàng hiệu đâu rồi, nhà thiết kế chính mà xuất thân thấp hèn thế này, xem ra thì...! Cô ta lúc đầu được giải thưởng cũng là bán nhan sắc mà có được, đúng là bán cùng sinh đạo tặc!"

Mẹ Trình vươn tay ra kéo Trình Văn Lương đang ngây người như phỗng, "Những lời mẹ nói đều là thật, mẹ vừa mới đến nhà cô ta. Hừ! Nhìn qua cũng biết là xóm nghèo, từ đó xuất thân ra ngoài không phải lưu manh cũng là kỹ nữ." Ánh mắt không có thiện ý của bà ta liếc cô một cái, "Cô ta không phải cũng là một ví dụ sao?"

Bạch mã hoàng tử nhanh chóng biến thành người lùn, giống như đứa trẻ chưa dứt sữa, núp ở sau lưng mẹ không dám hé răng.

Cảnh tượng trước mắt khiến cô cảm thấy buồn cười —— nếu không phải đang trong tình huống lúng túng như vậy, cô sẽ bật cười mất.

Sau cú sốc lớn, Uông Mỹ Lệ không còn thấy lo sợ. Tệ nhất chẳng qua cũng là như vậy, trong lòng cô thậm chí còn vì vậy mà thở phào nhẹ nhõm.

Cô che miệng cười khế, nhả nhặng giống như đang nghe được một chuyện cười.

Trình Văn Lương nhìn sắc mặt tái xanh của mẹ, ngập ngừng nói: "Katherine, cô."

"Gọi tôi là Uông Mỹ Lệ!" Cô không chút khách khí cắt ngang, cũng không thềm kiêng dè, nhìn thẳng vào mẹ Trình nói: "Thật xin lỗi, những đứa trẻ nhà nghèo như chúng tôi không có giáo dục. Hãy xem đi, đến tên cũng tầm thường như vậy."

Lời nói chanh chua của mẹ Trình không hề khoan dung vạch trần thân phận của cô, khiến cô trở lại thành một cô bé lọ lem chỉ có thể ở trong góc tối.

Mà cô còn thảm hại hơn cả cô bé lọ lem —— hoàng tử của cô thấy chết không màng!

Đám cưới hoàn hảo không hoàn thành, nhìn mẹ Trình đang bực tức kể hèn yếu Trình Văn Lương, cô cảm thấy thật may mắn.

Dĩ nhiên, kế hoạch chuẩn bị bước vào gia đình danh giá bị phá hỏng, nói không thêm đề ý là giả, nhưng mà, thật may là không có tổn thất gì, nhiều nhất, chỉ là mất đi cơ hội đầu tiên gả cho chàng rể rửa vàng. Nếu là chờ đến lúc kết hôn rồi mới bị đuổi ra khỏi nhà. Tiền cấp dưỡng nhiều hơn cũng không đủ cho "trình tiết" của cô!

Cũng có thể, tận trong đáy lòng cô cũng không khát vọng gả cho Trình Văn Lương, vì vậy trừ mắt mắt không đáng bên ngoài, lại có chút thoải mái.

Mẹ Trình tích cực hít khí, không thể tức giận! Không thể làm mất mặt Trình gia!

Khuôn mặt lạnh lùng cay nghiệt nói: "Quý khách cũng đã bị phơi bày, cô còn không chịu đi?" Bà ta hất cằm đầy khinh thường.

Uông Mỹ Lệ bật ra tiếng cười nhẹ nhàng, "Đi? Cầu thần thì dễ tiền thần thì khó đó!" Nếu cũng lộ mặt rồi, còn cần làm bộ dịu dàng? Hừ!

Thật ra trong suy nghĩ của mẹ Trình, bà ta đã sớm thấy cô không vừa mắt! Lúc trước còn chịu nhẫn nhịn, là vì tính toán đến việc cưới cô về làm dâu, hôm nay không còn kiêng dè việc này nữa, còn phải chịu nhịn để làm cô vừa lòng sao?

Nếu như mẹ Trình vui vẻ nói chuyện, có lẽ Uông Mỹ Lệ còn có thể cảm thấy xấu hổ mà chịu nhận lỗi, nhưng do bà ta vênh váo há hê nên làm người khác lựa chọn ngênh chiến.

"Cô!" Mẹ Trình thờ hờn hển, cắn răng nghiêng lợi giống như khủng long bạo chúa, "Tôi đã không bắt cô phải bồi thường tổn thất của Trình gia đã là tốt lắm rồi, cô còn dám khoác lác vô si gây chiến sao? Nói cho cô biết, Trình gia không dễ để cô bắt nạt như vậy, muốn đấu với tôi sao? Coi chừng tôi khiến cô muốn kiếm sống cũng khó! Phi! Đồ đệ tiện!"

Uông Mỹ Lệ cũng tức giận không kém, nhìn lại bà ta chăm chăm, "Uông Mỹ Lệ tôi những thứ khác không có, chỉ có một cái mạng này thôi! Bà dám đụng đến tôi, tôi cũng không để bà được yên!"

Lời nói tàn nhẫn của mẹ Trình khiến Uông Mỹ Lệ không muốn nhớ tới, bởi vì nghèo, nên dễ tiện?

Vì dám nói ra những lời đó cô muốn bà ta phải trả giá thật lớn!

Hai người phụ nữ cứ như vậy hung hăng nhìn chăm chăm đối phương, mặc dù ở trong chỗ khuất, nhưng cãi vã lớn tiếng như vậy khiến nhiều người tò mò liếc qua. Đang trong lúc đầu sôi lửa bỏng như vậy, anh hùng Đồ Long của cô xuất hiện.

"Có chuyện gì sao?" Một đôi bàn tay khoắc lên hai vai đang tức giận đến phát run của Ưông Mỹ Lệ, nhanh chóng làm tan khí nóng của cô. Cô nhắm mắt lại, dựa vào lồng ngực ấm áp của anh.

Anh đã đến, cô biết. Anh chắc chắn sẽ bảo vệ cô!

Mẹ Trình liếc qua thái độ thân mật của bọn họ, hừ mũi một cái: "Nồi nào đây vung nấy, người nghèo nên xứng với tên ăn xin!" Nhìn anh mặc trên người áo sơ mi cũ rách cùng quần Jeans bạc thếp, cũng biết là một tên ăn xin nghèo, bà ta khinh miệt phất tay một cái, "Đi đi đi! Đừng ở chỗ này làm mất mặt xấu hổ!"

Ưông Mỹ Lệ lúc này không tức giận, thậm chí không mở mắt ra, những lúc có anh, cô chưa bao giờ phải chịu tổn thương. Cô để mình phóng túng tùy ý vui trong ngực anh giữa nơi công cộng—— Cô luôn luôn được che chở!

Lần này, cô không thêm để ý đến những ánh mắt khác, không quan tâm ý kiến người khác thế nào, không cần giữ hình tượng đáng chết kia nữa! Chỉ muốn núp trong ngực Mạnh Dật Phi chữa thương.

Mạnh Dật Phi neoh mắt lại, lộ ra hơi thở nguy hiểm. "Thu hồi tất cả lời nói, rửa sạch sẽ cái miệng thói của bà, nếu không kể cả bà là phụ nữ, tôi cũng muốn bà ném thử quả đấm của tôi một chút!"

Sống an nhàn sung sướng mẹ con Trình thị chưa từng gặp trận chiến bức mình thế này? Mặc dù trong phòng lớn có rất nhiều người, nhưng mà bọn họ không nghĩ ngờ chút nào lời nói của người đàn ông hung hãn trước mặt!

Làm sao có thể chọc phải loại đàn ông này? Hai mẹ con bọn họ sợ hãi ở chung một chỗ, Trình Văn Lương không dám nhìn thẳng ánh mắt người gây sự Mạnh Dật Phi, kéo kéo tay áo mẫu thân, muốn bà ta mau nghĩ biện pháp.

Đứa con vô dụng!

Mẹ Trình hắng giọng, không cam tâm tình nguyện nói: "Đứng. Tôi sai rồi. Được chưa!"

Cổ họng Mạnh Dật Phi truyền ra tiếng gầm nhẹ, rõ ràng lời xin lỗi nhỏ của bà ta khiến anh không hài lòng.

Mẹ Trình toát mồ hôi lạnh, tính toán xem có nên gọi nhân viên an ninh tới hay không, sau đó hung hăng nghênh mặt!

Cảm thấy lửa giận trong lồng ngực anh đang bốc ra, Ưông Mỹ Lệ quay người lại, xoa trước ngực của anh, "Đừng làm lớn chuyện, cầu xin anh."

Trình gia có bề mặt hay không cô mặc kệ, nhưng cô đâu nhất thiết phải chịu mất mặt. Ngộ nhờ sự việc phát sinh quá lớn, cô sau này làm thế nào bước chân vào xã hội thượng lưu?

Tay anh vuốt ve mái tóc dài đen nhánh của cô, thờ dài. Bần khoản của cô, anh thật hiểu hết!

Bàn tay nhỏ bé thon gọn trượt vào trong tay to, "Đi thôi! Chúng ta về nhà."

Không nói nhiều nữa, hai người thông thả tự nhiên hướng tới cửa ra, để lại một bầu không khí căng thẳng, không biết lúc nào thì bùng nổ.

Mạnh Dật Phi đứng trước sô pha nói với Ưông Mỹ Lệ: "Vẫn còn đang giận sao?"

Nhìn gương mặt hiểu chuyện của anh, cô mềm lòng mất! Cô kiêu ngạo mà không cần anh thương hại!

Cô đánh mạnh vào người anh, "Anh biết rõ ràng em là giả! Cho dù em có cố gắng diễn thân phận cao quý Katherine, nhưng trong xương tủy em vẫn là Ưông Mỹ Lệ thấp hèn! Em hận mình tại sao lại sinh ra trong một gia đình như vậy, em hận cha em! Em hận mẹ em! Em hận anh!"

Mạnh Dật Phi không hề chống cự, mặc cho cô phát tiết. Mới vừa về tới nhà nghe thấy mẹ Ưông nói có một quý phu nhân vừa mới từ nhà rời đi, thái độ kiêu căng thăm dò về chuyện của Ưông Mỹ Lệ, anh liền lập tức chạy tới khách sạn, may mà cũng không quá trễ.

Cô níu chặt cổ áo anh, "Chúng ta đều giống nhau, mặc kệ có cố gắng như thế nào cũng đều có thể làm người nghèo mà thôi! Cha em nghèo, em nghèo, sau đó đến đời con cháu cũng đều sẽ nghèo hết! Muốn được thành danh sao (thăng tiến)? Muốn gia tài Bạc Vạn sao? Những người xuất thân như chúng ta thì trừ làm kỹ nữ, làm lưu manh, còn có thể có cách nào khác để vớt được nhiều tiền không? Anh hãy nghĩ xem! Khắp trong ngõ ngoài thôn có thấy ai không chê cười những người hạ lưu không?"

Mạnh Dật Phi đau lòng ôm lấy cô, "Không phải như thế, Lệ lệ, tuyệt đối không phải như vậy!" Anh nâng khuôn mặt tràn đầy nước mắt nên nói, "Cho dù không gả cho Trình Văn Lương, em vẫn là nhà thiết kế chính của F&R, bản thân em thành tựu đã đủ thăng chức rất nhanh rồi, không cần gả vào gia đình Hào Môn để thể diện nữa."

Lệ lệ, hãy suy nghĩ rộng rãi ra, trừ tiền bạc, còn có rất nhiều thứ đáng giá khác để theo đuổi. Em biết không? Ba mẹ em bây giờ đã rất ít cãi nhau, bọn họ hằng ngày đều đợi em trở về nhà. Hãy mở mắt ra! Em sẽ phát hiện, trừ tiền, còn có cái khác đáng giá quý trọng hơn."

Ưông Mỹ Lệ không hiểu, bởi vì nước mắt chính là sương mù ____ tầm mắt cũng bị giới hạn.

"Trên thế giới?" Ký ức hình ảnh hai vợ chồng lúc nghèo khổ ủa về, cô lắc đầu lầm bầm nói, "Ba mẹ em có lẽ sẽ đau lòng vì em giat bọn họ kết hôn."

Nhưng, khi em mang về một khoản tiền lớn trong tương lai, bọn họ cũng sẽ tha thứ thôi. Mất đi một đứa con gái, đổi lấy nửa đời sau áo cơm không ngại, đáng giá, không phải sao?"

"Em đã có ý định không muốn liên lạc với nhà em nữa sao?" Dật Phi không tin nhìn chăm chăm cô, "Em trăm phương ngàn kế là muốn làm phu nhân Trình gia sao? Thậm chí không tiếc đứt thân tình!?"

Giọng điệu của anh khiến cô đau nhói, Uông Mỹ Lệ lớn tiếng hét: "Nếu không em còn có thể làm gì? Nói em thật ra không phải Hoa kiều Pháp sao? Nói rằng thật ra thì cha mẹ em không phải đã chết, mà cha em là một thợ hồ, còn mẹ là bà chủ nhà suốt ngày chỉ biết than phiền không có tiền xài sao? Để cho bọn họ biết em thích với cao? Em cùng Trình Văn Lương không môn đăng hộ đối sao? Sau đó cúi người nhạo báng sao? Không! Như vậy so với bảo em đi chết còn khó chịu hơn nhiều!"

"Cho nên em mới tình nguyện đưa ra từng lời nói dối, lo lắng không biết lúc nào sẽ bị phơi bày à?" Mạnh Dật Phi lắc đầu, "Em khờ quá!"

Đối với hành động ngu xuẩn của cô mà không tức giận là nói dối, nhưng mà, đối với một người sợ nghèo, anh sao có thể nhẫn tâm trách móc nặng nề khi cô hám tiền?

"Anh thì biết cái gì!" Uông Mỹ Lệ hất tay anh ra, "Vì gả cho Trình Văn Lương, em đã chuẩn bị bao lâu anh biết không? Mà hôm nay anh vừa xuất hiện, đã khiến cho tất cả cố gắng của em từ trước đến giờ đều uổng phí hết rồi!"

Thẹn quá hóa giận đã khiến cô không suy nghĩ mà chỉ trích anh nặng nề. Mặc dù đây không phải là lỗi của anh, cô lại để cho anh nhìn thấy mình lúng túng trong tình cảnh tức giận không dứt. Quả bóng bị xì hơi đã không còn gì để mất, cô không cần bất cứ ai tới chia sẻ nỗi đau này, cho dù người đó có là anh!

Hám tiền, là sai lầm sao?

Tại sao không để cho cô truy tìm hạnh phúc, được hưởng cuộc sống vô lo!

Cô cũng không muốn hưởng giàu sang một mình! Cô sẽ âm thầm gọi tiền về nhà, chỉ là không bao giờ gặp mặt ba mẹ nữa mà thôi.

Như vậy, không phải là có hiếu sao?

Không tiền về ở lì trong nhà, hết ăn lại nằm, cả ngày đưa tay xin tiền giống đứa con trai bảo bối, làm người tương đối bất hiếu sao?

Ít nhất trong lòng cô còn có cha mẹ!

Đồng tình trong mắt anh không an ủi được sự tuyệt vọng, ngược lại càng khiến cho đau đớn tự ái hơn. Uông Mỹ Lệ không cho là mình là sai. Đàn ông khát vọng quyền lực, phụ nữ theo đuổi tiền bạc. Như vậy thì có lỗi gì?

Cô không ăn trộm, không tranh giành, nên không cần sợ, chỉ có một việc, cô không dám thừa nhận tình cảm của mình!

Uông Mỹ Lệ mở cửa, "Anh đi đi! Em muốn suy nghĩ kỹ một chút."

Mạnh Dật Phi đi tới bên cạnh cô, "Tại sao lại đau lòng như vậy? Thật ra em không yêu Trình Văn Lương. Bị mẹ hấn phát hiện cũng tốt, khỏi phải tiếp tục ngụy trang."

Cô quay lại, không muốn nhìn anh. Anh luôn là người hiểu rõ cô, trước mặt anh, cô cảm thấy mình trở nên trong suốt!

Mạnh Dật Phi thở dài, "Lệ lệ, gả cho anh đi! Chúng ta cùng nhau đến nước Pháp, không phải là em rất thích thành phố Nice sao? Chúng ta sẽ định cư ở đó, sẽ không ai biết xuất thân của chúng ta, sẽ không có ai xem thường chúng ta nữa."

Lời của anh giống như một luồng điện đánh thẳng vào trong lòng. Gả cho anh ư? Lời đề nghị thật tuyệt!

Nếu như hai mươi năm tới lệ thuộc chính là yêu, vậy cô chắc rằng sẽ thương anh rất lâu. Cho nên chuyện hôn lễ bị hủy, tiếc nuối ngán ngùi rất nhanh được thay thế bằng sự thoải mái nhẹ nhàng.

Giấc mơ cũng như truyện cổ tích của thành phố Nice, từ đó hoàng tử cùng công chúa trải qua cuộc sống hạnh phúc mỹ mãn

Bọn họ sẽ có con, anh tuấn như anh, xinh đẹp như cô, sẽ là bảo bối của họ.

Mạnh Dật Phi mừng rỡ nhìn thấy cô xiêu lòng, anh liền nói: "Có lẽ lúc bắt đầu sẽ có khó khăn, nhưng không sao, anh sẽ cố gắng làm việc nhiều hơn."

Giấc mộng ngọt ngào bỗng chốc tan biến!

Uông Mỹ Lệ mờ to hai mắt, không thể tin được mình lại hồ đồ muốn gả cho anh, sau đó khiến tuổi thơ không chịu nổi lần nữa tái hiện!

Cô khẳng định là mình thương anh, nhưng tình yêu hư ảo có thể làm được gì?

Nếu như cứ để tình cảm chiếm lĩnh, rất có thể, bọn họ sẽ lâm vào tình cảnh cãi vã ồn ào khiến tình cảm buồn bã giống như cha mẹ, rồi sau đó, mặc cho tình cảm có kiên trì thế nào, đều bị ăn mòn bởi áp lực của cuộc sống khốn quẫn.

Cô không muốn vậy !

Từ lúc cô bắt đầu rời khỏi thôn, cô đã tự nói với mình: tuyệt đối sẽ không trở lại cái xóm nghèo tan hoang đó!

Nếu như cô không để ý đến việc lấy chồng giàu sang nữa, vậy cũng không cần dùng tiền lương để mua sắm quần áo đắt tiền nữa, vì ít nhất cũng phải nuôi sống mình, thậm chí còn có thể hưởng thụ. Bởi nếu đến lúc đã trở thành Mạnh phu nhân, thì tiền lương ít ỏi của cả hai phải làm sao để có thể chống đỡ ba nhà —— nhà cô, nhà anh cùng với nhà của bọn họ.

Cô thương anh, không cần nghi ngờ gì nữa, nhưng đáng tiếc là, phần yêu này không khắc sâu đủ để cho cô bất chấp tất cả lần nữa làm người nghèo khó!

Bỏ qua anh rồi, có lẽ đời này sẽ không bao giờ yêu người khác nữa, như vậy thì sao? Cô chỉ muốn buông xuôi, với tâm hồn trống rỗng thì ở đâu cũng còn có ý nghĩa sao?

Dứt bỏ tình yêu của anh, chắc chắn sẽ là hy sinh lớn nhất của cô, nhưng không thể gả, không phải gả cho anh!

"Không! Em không thể gả cho anh!"

"Không thể?" Thấy được sự kiên quyết của cô, Mạnh Dật Phi không kiên nhẫn vò tóc. "Em không muốn gả cho anh? Sau khi xác định vẫn còn yêu nhau sao?"

Cô rõ ràng mới vừa reo hò thương anh, cũng trong tích tắc đôi mắt sáng nói cho anh biết, cô sẽ không gả cho anh?

Anh không hiểu cô, thật sự không hiểu!

Ánh mắt anh hiện lên sự tố cáo khiến Uông Mỹ Lệ tự ti mặc cảm. Không nên như vậy, cùng nhau đi tới, anh vẫn là người hiểu cô nhất, anh nên sáng tỏ con đường tâm nguyện của cô, người khác có thể chỉ trích cô, phỉ nhổ cô thực tế và hám tiền, nhưng anh không thể!

Anh không nên hy vọng có thể thay đổi cô, khoảng cách giữa hai người rất rộng —— không thể thổ lộ tình cảm chân thành.

Uông Mỹ Lệ ôm lấy mình thật chặt, hít thở khó khăn, cố gắng đè xuống tâm tình kích động.

Nhắm mắt lại, lúc mở ra cô đã có thể điềm nhiên nhìn vào mắt Mạnh Dật Phi, "Đi thôi! Nếu như anh không nhắc đến chuyện kết hôn nữa, chúng ta vẫn có thể làm bạn, nếu như cố gắng ép buộc. Chỉ sợ không thể làm bạn được nữa. Nói thật, chúng ta mỗi lần gặp mặt đều cãi vã, quan hệ như vậy em thật sự cảm thấy mệt mỏi."

Lời của cô cũng chính là quyết định của cô. Quyết định này rất đau đớn —— người bị thương chính là anh, mà cũng là cô.

Mạnh Dật Phi nhìn thẳng vào đôi mắt lạnh lùng khó đoán của cô. Trong tim dâng trào một nỗi khổ sở đến tận trên cổ họng, anh cảm thấy rất thất vọng về cô.

Nếu như cô nói rằng "Hãy để em suy nghĩ thêm một chút", như vậy mặc dù đáp án cuối cùng vẫn là phủ định, cũng không thể gây thương tổn. Ít nhất anh cũng biết mình vẫn còn một chút giá trị trong lòng cô, mặc dù tình yêu nhỏ bé không thể chống lại tiền bạc. Nhưng anh cũng sẽ vui vẻ chấp nhận, là thật! Chỉ cần cô từng có chút do dự.

Anh luôn cho rằng, tình yêu cùng bánh bao, cô sẽ chọn bánh bao, chỉ là không ngờ lại có thể biết kết quả nhanh chóng đến nỗi không hề có sự phản kháng nào.

Thì ra là, cuối cùng cũng vẫn chỉ có anh tự mình đa tình. Trong lòng cô, trừ tiền bạc, nhỏ mọn, cũng không có chỗ cho tình yêu.

Anh có thể hiểu, chỉ là rất khó tiếp nhận.

Nên buông tay, nếu không sẽ càng thêm rắc rối, coi như cô chưa từng nói, mình cũng cảm thấy không thể cùng nhau làm bạn bè. Là bạn bè thì có thể không trách móc không hỏi hặn đợi chờ sau lưng cô hai mươi năm sao? Mà anh còn có thể phóng khoáng tuổi trẻ bao lâu nữa?

Cái anh muốn, cũng chỉ là một tâm chân tình, nhưng cô lại vô tâm. Đối với người vô tâm mà mong có sự thật lòng sao? Thật là vô vọng mà!

Mạnh Dật Phi chậm rãi mở miệng trước khi bước ra cửa, giọng nói có phần thâm trầm mệt mỏi ——

"Lúc này, anh đã quyết định ích kỷ một lần, hoàn thành giấc mơ tâm nguyện nhiều năm qua của anh. Sáu giờ tối mai anh sẽ bay sang Pháp. Có lẽ. sẽ không trở về nữa."

Tâm tư đã thương tổn nhiều rồi nên không chịu nổi đã kích lần nữa, anh chỉ có thể xa chạy cao bay, một mình gặm nhấm nỗi đau, lắng đọng trong lòng phần tình cảm sâu đậm này.

Uông Mỹ Lệ ngạc nhiên nhìn vào bóng lưng chán chường với đôi tay bỏ trong túi, âm thầm rơi lệ, bức tường thành nội tâm yếu ớt liền bị sụp đổ.

Anh muốn đi sao?

Cô vẫn cho là, anh sẽ vĩnh viễn đứng ở sau lưng mình, chỉ cần quay đầu lại là có thể tựa vào khuôn ngực với vòng tay ấm áp . . .

. . .

Sau này, anh sẽ không còn bảo vệ cô sao? Sau này, anh có còn vì mình mà sắp đặt sẵn mọi thứ không? Sau này, anh cũng không còn muốn trách móc gì nữa? Cô cắn chặt môi dưới, không để tâm máu đã chảy. Từ trước tới giờ anh luôn là người để tâm! Nắm lấy tay cảm thật chặt đến mức gây cả móng tay, rất đau, nhưng cố gắng chịu đựng trong lòng. Hãy đi thật xa đi! Một ngày nào đó, anh sẽ biết cô đã đúng, nghèo khó sẽ làm tình yêu phai màu, cô tình nguyện để anh hận mình, cũng không bằng lòng miễn cưỡng kết hợp, sau đó để mặc cho áp lực kinh tế từ từ đục khoét thâm tình trong anh —— cũng như ba mẹ, vì tiền mà tổn thương lẫn nhau.

Đóng cửa lại, cũng là đóng lại bóng dáng âm đạm bên ngoài, cũng đóng luôn ánh sáng hy vọng trong lòng.

Cô lại lựa chọn lần nữa, mà anh vẫn không cách nào tránh khỏi bị bác bỏ.

Dựa vào cửa, Ưông Mỹ Lệ ngã xuống đất, cắn nắm đấm, không để cho tiếng khóc phát ra . Để cho anh ra đi mà không vương vấn gì, cũng là món quà cuối cùng cô tặng anh—— coi như là báo đáp lại tấm chân tình của anh, cũng coi như trả cho sự hy sinh của anh.

Trừ những thứ này, cô không thể làm được gì khác.

Cô vẫn biết. Nếu như đã bị tổn thương, thì sẽ rất khó đền bù.

Trải qua một đêm ngầy ngật đại đột, cũng chỉ là thân thể mệt mỏi, còn suy nghĩ của cô vẫn sáng suốt.

Sẽ không hối hận, không được hối hận!

Cho dù có anh bên cạnh. Cô cũng sẽ không để cho bất kì kẻ nào có cơ hội kéo mình trở về chịu đựng cuộc sống nghèo khó.

Tiếng chuông cửa vang lên đinh tai nhức óc, Ưông Mỹ Lệ nhìn chằm chằm vào cửa. Mặc kệ là ai tới, người đó tốt nhất là chịu được sự tức giận của cô.

Thò lỗ kéo cửa ra, mẹ Trình khinh thường nhìn thấy cô uể oải, "Thế nào? Không muốn mời ta vào sao?"

Ưông Mỹ Lệ kích động nói: "Xin thứ lỗi cho tôi không ngờ người có địa vị cao như bà lại đầu hàng nhân nhượng trước người có địa vị thấp mà ghé đến chỗ thô thiển này, nên không kịp trải thảm đỏ. "Nói xong lập tức xoay người vùi sâu vào ghế sa lon, còn cố ý bắt chéo hai chân, liếc xéo mẹ Trình. Nếu như bà ta muốn tìm phiền toái, được thôi, cô cũng đang có một bụng tức không có nơi phát!

Mẹ Trình tự nhủ trong lòng phải nhẫn nại, đừng tức giận! Đừng tức giận! Phải nhanh chóng giải quyết xong chuyện quan trọng trước mắt. Bà ta ngồi đối diện với Ưông Mỹ Lệ, cau mày không thèm để ý đến cô.

"Hôm nay tôi tới là để giải quyết chuyện của con tôi và cô."

Ưông Mỹ Lệ nhíu mày, "anh ta và tôi còn có chuyện gì? Hôn lễ đã kết thúc, không phải sao?" Sau chuyện tối qua, cô không nghĩ mình cùng Trình Văn Lương còn có thể tiếp tục.

"Nếu như bà nghĩ muốn tôi bồi thường tổn thất, thật xin lỗi, tôi tin sau khi điều tra tôi, biết tôi không có khả năng đó. Được rồi, nói đi! Trừ những thứ này còn có chuyện gì?" Đầu đầu như búa bổ cô liên tục tiếp làm rõ, không có hứng thú tiếp chuyện không đâu với mẹ Trình.

Thờ dài một cái, mẹ Trình không để ý tới việc cô không vui, "Trình gia là gia đình có tiếng tăm, sau sự việc tối qua, các hãng truyền thông đều đang chăm chú quan sát sự phát triển của vụ việc. Tôi tới đây, là muốn thỏa thuận với cô. Tôi muốn quyết định nói ra thông tin, bởi vì cô là con người lăng lợ, nên Trình gia mới không thể không quyết định từ hôn."

Đây là phương pháp mà bà đã suy nghĩ cả một đêm. Làm như vậy, mặt mũi Trình gia vẫn còn. Nhưng trước hết phải che miệng của cô, Trình gia không muốn cả hai bên đều tổn hại.

Ưông Mỹ Lệ cười lạnh chế nhạo nói: "Trình gia đã không cần liêm sỉ nữa, cho nên mới không tiếc lời bịa đặt cho tôi những thứ như vậy. Vậy còn tôi? Sau này vẫn còn có thể làm người à!"

Bản chất lăng nhăng? Chuyện như vậy mà Trình gia cũng nghĩ ra được. Cô tính tình lăng lợ khi nào? Danh tiếng bị vùi dập một cách ác ý, sau này cô làm sao có thể có chỗ đứng trong công việc nữa đây?

Cô tỏ vẻ thần nhiên, khiến mẹ Trình nóng người. Con nhóc đáng ghét này! Thôi, cương đối cương sẽ chỉ làm tình hình hồng bét thôi. Phải bình tĩnh!

Mẹ Trình hóa đá tại chỗ lấy một tờ chi phiếu trong bóp da ra, đặt lên bàn đẩy tới trước mặt cô.

Ưông Mỹ Lệ liếc qua con số trên tấm chi phiếu, mười triệu tệ! ? Cái giá Trình gia đưa ra rất lớn!

"Số tiền này để mua sự im lặng của cô, đủ chứ!" Mẹ Trình bĩu môi khinh miệt, rốt cuộc cũng là đưa con gái hám tiền, dùng tiền giải quyết đúng là nhanh nhẹn.

Uông Mỹ Lệ trầm tư.

Khi cô thấy mẹ Trình rõ ràng khi dễ đến nỗi thiếu điều muốn đem chi phiếu ném vào mặt mình, thì thẳng thắn dứt khoát nói với bà ta: cô không muốn số tiền dơ bẩn đó! Sau đó thường thức bà ta ngạc nhiên luống cuống.

Nhưng, khi tình tảo suy nghĩ lại kỹ một chút, cô thật sự muốn có số tiền ấy.

Thôn cũ rồi cũng sẽ bị phá đi, năm triệu tệ mới có thể đủ mua một gian phòng thật tốt để ba mẹ sống yên phận, số còn dư cũng đủ giúp Mạnh Dật Phi không lo thiếu thốn khi tạo nghiệp ở Pháp. Mười triệu tệ. Mất đi cơ hội lần này, thì lúc nào cô mới kiếm được một số tiền lớn như vậy?

Cố gắng giữ bình tĩnh, cô một lần nữa hy sinh tôn nghiêm.

Uông Mỹ Lệ dùng ngón tay trỏ cùng ngón giữa gấp lên chi phiếu, "Tôi không ngại bà dùng phương pháp quỷ quyết gì để đem tất cả lỗi đẩy qua cho tôi, nhưng mà nếu bà quá khoa trương, thì tôi cũng không chắc sẽ không phản ứng." Cô nghiêng người qua, "Muốn cắt đứt tất cả các đường của tôi, coi chừng ép chó cắn bừa."

Cô cảnh cáo nhẹ nhàng khiến mẹ Trình ngấm sợ hãi. Không ngờ Uông Mỹ Lệ thật sự là người lợi hại như vậy, thật khó đoán, đến mặt mũi của mình cũng không coi ra gì. May mà còn chưa kịp cho cô vào cửa, nếu không con trai của mình sớm muộn cũng sẽ bị cô nắm trong lòng bàn tay.

Hừ lạnh một tiếng, đối với hành vi bá đạo của Uông Mỹ Lệ mặc dù không hài lòng nhưng cũng đành miễn cưỡng chấp nhận.

Giao dịch thành công, mẹ Trình tao nhã đứng dậy, "Hãy nhớ, từ nay về sau, Trình gia chúng ta cùng cô không còn quan hệ."

Bởi vì xuất thân khác nhau, nên cũng không cần chấp nhặt với dân bản cùng làm gì.

Uông Mỹ Lệ giờ chi phiếu trong tay ra hiệu mình đã hiểu, mắt cũng không buồn nhìn. Nếu đã nói hết mọi chuyện, còn phải giả bộ dè dặt ý tứ cho ai nhìn nữa?

Uông Mỹ Lệ cẩn thận đem chi phiếu cất đi.

Chỉ cần có tiền, cô cũng không quan tâm người của toàn thế giới phi nhô cô tham lam, cô luôn luôn biết rõ mục tiêu mình theo đuổi.

Có lẽ. Nên quay lại con đường chính rồi.

Cô vốn hi vọng gả vào nhà giàu có, nhưng nếu đã có mười triệu tệ trước mắt, vậy hãy bỏ qua chuyện rửa vàng thôi! Ba mẹ có chỗ ở và sống yên ổn, tương lai cô có thể không còn lo lắng thăng tiến thật nhanh nữa. Còn có thể dùng tiền mình thật sự kiếm được, mặc dù cuộc sống không phải tốt nhất, cũng không phải là quá kém.

Về phần hôn nhân. Cô chỉ yêu tiền, mà người cô yêu lại không có tiền, cho nên anh cũng không nói đến kết hôn nữa.

Huống chi, nhớ thương duy nhất trong lòng đã phải ra đi.

Cô biết chỉ cần cô đồng ý, là có thể giữ anh lại. Nhưng mà, được đến Pháp vẫn luôn là mơ ước của anh, cô tại sao có thể ích kỷ ngăn cản? Uông Mỹ Lệ cười khò.

Giữa bọn họ dù sao cũng phải có người có thể đạt được mơ ước chứ!

Mà cô sẽ ở lại, thay anh chăm sóc cha mẹ anh —— giống như anh thường làm.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Hám Tiền Phiền Phức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

Sân bay

Mạnh Dật Phi nhìn đồng hồ đeo tay, thời gian sắp tới. Biết rằng nếu ép quá mức sẽ vừa hù dọa lẫn mất luôn cô, nhưng anh vẫn không biết tự lượng sức mình vẫn muốn vật lộn độ sức cao thấp chính mình trong cảm nhận của cô.

Hai mươi năm rồi, anh yêu cô đã hai mươi năm rồi !

Cùng nhau làm bạn, anh thấy cô sợ sẽ phải trải qua tháng ngày gian khổ, cho nên không đành lòng trách móc nặng nề cô hám làm giàu. Nhưng —— có thật tình yêu của hai người không thể không khuất phục dưới áp lực kinh tế ?

Đúng là không thể cứu vãn sao !?

Anh thật hận mình không có năng lực chia sẻ gánh nặng trên vai cô , hận mình không thể chín chắn thay đổi quan niệm của cô, hận rằng cuối cùng phải dẫn đến tình cảnh như thế này.

Cô sẽ không tới, anh biết. Cho tới bây giờ cô cũng sẽ không để bất cứ ai ngăn cản ý tưởng của mình. Chờ, chỉ là muốn đánh cược ngoài ý muốn.

Quay người lại, Mạnh Dật Phi nhắc hành lý lên, nhất quyết đi về phía cửa ra .

Đột nhiên, sau lưng xôn xao, anh xoay người, không ngoài ý muốn chỉ có cô mới có thể đưa tới trận xôn xao này.

Uông Mỹ Lệ mặc một bộ đồ công sở Armani màu trắng đục đi về phía anh, đeo mắt kính Gucci, bên dưới là vẻ mặt khiến người ta không thể đoán được.

Thời gian như ngưng đọng, chung quanh chỉ còn lại hai người. Mạnh Dật Phi vững vàng nhìn cô chăm chăm, không đoán được suy nghĩ của cô. Bất kỳ suy đoán nào cũng cảm thấy bất an! Nhưng cô không mang hành lý, điều này đã nói rõ tất cả.

Đeo mắt kính to để có thể che đi cặp mắt sưng vù của mình, Uông Mỹ Lệ đưa ra một tờ giấy, "À, em mới vừa đi đổi chi phiếu du lịch."

Mạnh Dật Phi trừng mắt nhìn tay của cô, giống như thứ cầm phía trên chính là quái vật, "Năm triệu tệ?"

Trông mắt đen núp dưới mắt kính có ý hỏi, "Tại sao?"

Nhà cô cần dùng tiền, còn nữa, năm triệu này từ đâu tới?

Bước lên trước, Uông Mỹ Lệ nhét chi phiếu vào trong túi anh, trước khi anh bắt được cô nhanh chóng lui lại một bước dài. Cô muốn ngăn anh đem chi phiếu trả lại, "Nếu như anh không chịu nhận, em thề sẽ xé nát nó! Đừng nghi ngờ lời em nói."

Mạnh Dật Phi vẫn muốn đưa trả lại cho cô, "Số tiền kia đưa cho ba mẹ em mua nhà đi! Anh vẫn còn đủ tiền." Sáng sớm hôm nay anh đã chuyển phần lớn tiền để dành sang tài khoản cha mẹ rồi. Nếu chỉ có một mình anh ra nước ngoài, cũng không cần phải chuẩn bị quá nhiều. Anh chỉ muốn hoàn thành giấc mơ nghệ thuật lúc còn trẻ.

Uông Mỹ Lệ lắc đầu, "Số tiền kia đủ cung cấp cho anh hai năm không lo ăn mặc bên Pháp. Về phần ba mẹ em, em cũng đã giữ lại năm triệu."

Mạnh Dật Phi kinh ngạc nhìn cô, "Mười triệu tệ? Em lấy đâu ra nhiều tiền như vậy! ?"

"Khé Ước Bán Thân." Cô tự giễu.

"Vậy anh càng không thể lấy." Mạnh Dật Phi hơi tức giận, vì cô khinh thường mình như vậy.

Thời gian không nhiều, Uông Mỹ Lệ cố ý nói nặng lời: "Lấy cất đi! Trước kia anh cho em một lúc năm mươi ngàn, bây giờ em trả lại anh năm triệu. Nhận lấy, đừng để cho em nợ anh quá nhiều."

Những lời này khiến Mạnh Dật Phi sửng sốt nửa ngày.

"Em tìm được lương duyên, anh cũng nên ra đi suôn sẻ. Hai chúng ta tất cả đều vui vẻ, không phải sao?" Cô cự tuyệt nhìn vào trong đôi mắt bị thương của anh.

Cô làm vậy là đúng, bởi vì nếu không muốn để cho mình trở thành ràng buộc của anh, cho nên phải dứt khoát cắt đứt sự dịu dàng trong anh.

Cô đã thiếu anh rất nhiều, rất nhiều rồi...

"Đi thôi! Đừng khiến em thành chướng ngại nữa." không khách khí nói lời tổn thương. Cô không muốn ác độc như vậy! Chẳng lẽ. hiệu quả và lợi ích của việc hám làm giàu đã lâu, là tâm sẽ không trở về được lương thiện như lúc đầu?

Uông Mỹ Lệ kiên quyết nói lời hù dọa hung ác, không kịp giải thích bất kỳ điều gì. Nhưng trên mặt anh dồn nén nỗi kinh sợ, không nói ra lời phủ nhận. Cũng chỉ là một câu nói quá đáng, thế nhưng anh lại tin tưởng. Anh luôn luôn hiểu cô nhất!

Bởi vì tâm xa rồi, cho nên không thể hiểu được nữa sao?

Như vậy cũng tốt, anh cũng vẫn sẽ đi, không phải sao? Cô ngậm chặt miệng, không giải thích bất kỳ lời dư thừa nào. Sẽ không để anh mang theo một tia nhớ thương nào, tập trung theo đuổi giấc mộng của mình đi!

Nếu như cô muốn anh chết tâm, vậy thì đã thành công rồi.

Như cô mong muốn tim của anh đã vỡ, lạnh, chết rồi.

Mạnh Dật Phi cười ha ha, trong tiếng cười tràn đầy thâm trầm, "Cho nên, năm triệu này để mua sự an tâm của em sao? Tốt! Nếu như đây là hy vọng của em, anh sẽ nhận." Anh móc ra vé máy bay, đây là chuẩn bị cho cô. Chỉ cần cô đồng ý, bất kể là góc bể chân trời anh cũng sẽ quyết chí thể cùng theo. Một lòng say mê đôi lấy tình cảm chân thành để tồn tại. Hai mươi năm khổ sở chờ đợi, lại lấy được năm triệu trả ơn sao?

Tình yêu, thân tình, trong mắt cô còn có cái gì là không mua được?

Anh oán hận cô hám tiền!

Mạnh Dật Phi xé nát vé máy bay, cũng là xé toang khát vọng trong đáy lòng còn sót lại, "Chiến thắng, dịu dàng, xinh đẹp! Em trải qua tới hôm trước cũng có nhiều đáng về thật! Vừa mới giải trừ hôn ước với Thiếu Đông Trình gia, sau đó thì có vô danh tiểu tốt tôi đây cầu hôn, tiếp theo còn có một con rùa vàng khác đang cầm 10 triệu tệ chờ kết hôn với em! Ha ha ha —— em không hổ là cô gái xã giao nổi tiếng, tôi khâm phục em!"

Anh không cần lựa lời nói chỉ muốn hung hăng tổn thương cô, chặt đứt ý niệm ngu xuẩn không muốn xa rời. Không phải nên tỉnh lại sao?

Một tờ chi phiếu, chặt đứt hi vọng của anh, để cho anh nhận rõ gương mặt thật của cô —— không chỉ vô tâm, hơn nữa còn vô tình!

Anh đột nhiên quay người, dứt khoát đi về phía cửa ra. Từ nay về sau. không tiếp tục, không liên quan, không dây dưa, không vui mừng!

Cho đến khi không còn nhìn thấy bóng lưng quyết tâm của anh, Uông Mỹ Lệ mới ngồi chồm hồm xuống nhặt lên mảnh vụn vé máy bay tan tác đầy đất.

Cuối cùng cô cũng tự tay đưa đi tình cảm chân thành của mình, cũng đoạn tuyệt tất cả có thể.

Đây là đúng, cô an ủi mình.

Để cho anh nghĩ rằng cô có ông chủ vàng mới cũng tốt, lòng oán hận đủ để giúp anh vượt qua tháng ngày nhớ nhà, đủ để cho anh tự do lo chuyện sáng tác.

Nhưng. Tại sao nước mắt không ngừng tuôn rơi? Tại sao trong lòng giống như bị người ta hung hăng bóp chặt? Tại sao anh vừa đi liền tàn nhẫn mang theo tất cả hi vọng.

Nếu như cô làm đúng, tại sao cả hai người đều bị thương?

Giữ gìn sức khỏe! Dật Phi.

Cứ để lại tất cả khổ tâm cho một mình cô chịu đựng!

Rốt cuộc, cô mệt mỏi cực độ chứng kiến máy bay cất cánh trong nháy mắt, trước mặt bỗng tối sầm, té bất tỉnh.

"Mẹ, con đã xem một nhà trọ, phía trước hai con đường, giá tiền cũng hợp lý." Uông Mỹ Lệ trở lại thôn cũ, nói với mẹ đang ngồi chồm hồm trên mặt đất rửa rau.

Ban đầu chỉ là phòng gạch được xây cất qua loa tạo thành, đã sớm không chịu nổi tàn phá của năm tháng. Khó là vì bọn họ chỉ có quyền cất nhà mà không có sở hữu đất, cho nên nhà tạm cộng thêm ít sắt vụn tạm thời chống đỡ cũng không chịu nổi lâu ngày.

Uông Mỹ Lệ nhíu mày, không ngờ ở giữa lòng thủ đô lại còn loại nhà cửa này.

Cô thúc giục, "Chúng ta hãy nhanh đến xem qua, nếu như mẹ đồng ý sẽ đặt cọc trước, sau đó sẽ có thể dọn nhà."

Mẹ Uông đứng dậy xoa tay, cô vẫn là một đứa con cung kiêu ngạo như vậy!

"Con bên ngoài sống tốt nên đã lâu không về nhà rồi, có muốn ở lại ăn bữa cơm không? Mẹ sẽ nấu cho con những món con thích."

"Không cần!" Cô nói với mẹ, "Không cần phiền toái, con sẽ chờ mẹ trả lời. Mẹ có."

Mấy tháng nữa sẽ bị giải tỏa rồi, vừa hay lại có mười triệu tệ của Trình gia, cô có thể mua cho ba mẹ một ngôi nhà cũ, để cho bọn họ không đến nỗi không chỗ cư trú.

"Ba đâu?" Uông Mỹ Lệ nhìn chung quanh, "Mẹ có muốn gọi ba cùng đi không? Nếu như ba mẹ cũng thích, con có thể mua ngay cho."

"Lệ lệ, " mẹ Uông có chút khó xử, "Bản thân con ở bên ngoài cũng cần dùng tiền, lão lấy tiền mang về mẹ đã thật ngại quá rồi, còn phải tốn một số tiền lớn như vậy để mua nhà cửa."

"Mẹ đừng lo lắng. Con còn có năm triệu tệ, là của ông chủ lúc trước cho con, thiết kế thêm vài bộ trang phục là kiếm được mà." Uông Mỹ Lệ không muốn làm mẹ lo lắng, nên trấn an bà. Thật may là lúc đầu cô không muốn cho người nhà tham gia hôn lễ của mình, cho nên cũng không đề cập với họ, bây giờ lại bắt phải giải thích phiền toái.

"Năm triệu. . . ." Mẹ Ông hết sức vui mừng. Đứa này sao có thể có một chỗ làm tốt như vậy chứ, rất may năm đó không để cho cô đi làm công nhân như những đứa trẻ trong thôn, nếu không hạnh phúc lúc này của bà đã không thể có. Cô bây giờ chẳng những là người thành đạt, còn kiếm về nhiều tiền như vậy, khiến cho cho bà cảm thấy cũng có mặt mũi.

"Ba mẹ không có gì có thể cho con, mẹ nghĩ con hãy cất năm triệu này đi, sau này khi cưới sẽ dùng đến."

Ông Mỹ Lệ cảm thấy xấu hổ! Mẹ khổ cả đời lại chưa từng nghĩ tới dựa vào cô để kiếm tiền, xem xét lại mình. . .

. . .

Nghèo khó không ăn mòn nhân cách, nhưng là vì lòng tham!

"Mẹ ——" giọng nói của cô hơi xúc động. "Con kiếm tiền rất nhanh, mẹ yên tâm. Lại nói, mẹ và ba không có chỗ ở sao con có thể an tâm ở bên ngoài làm việc đây? Nếu như không phải có mẹ ủng hộ, con cũng không thể thuận lợi đi tu nghiệp bên Pháp, bây giờ con đã có năng lực, phụng dưỡng cha mẹ là chuyện đương nhiên thôi!"

Mẹ Ông cuối cùng bị thuyết phục, "Được rồi! Chỉ là, con đã có lòng mua nhà, hay là con hãy mua căn hộ tái định cư của nhà nước đi?" Vì những hộ gia đình trong thôn cũ sẽ có một kế hoạch hỗ trợ, sẽ được ưu đãi giá mua cả căn hộ sau khi tái định cư.

Ông Mỹ Lệ hết sức kinh ngạc. Hoàn cảnh đã nghèo khổ thì thôi, lại còn muốn nghĩ tới hàng xóm. Tại sao mẹ lại không nhớ đi? Năm đó khi cô ra đi đã quyết không chùn bước!

Mẹ Ông xấu hổ cười, "Chỗ này đã ở lâu như vậy rồi, đã quen với những hàng xóm xung quanh. Đổi chỗ khác ở sẽ không quen!"

Bởi trong lòng vui vẻ, nên sẽ không bị hoàn cảnh đánh ngã sao? Ông Mỹ Lệ đã rất tiết kiệm lời.

Ở trong mắt cô đây chỉ là xóm nghèo địa phương, mẹ cô lại cảm thấy tràn đầy lưu luyến; những bà tám hàng xóm nhiều chuyện, mẹ lại cho là thẳng thắn, tốt bụng.

Nhìn nụ cười tươi vui mãi nguyên trên mặt mẹ mình, cô nghi ngờ.

Có phải do được dạy dỗ không được thân thiện đối mặt với thực tế, cho nên mới mất đi vui vẻ thuần túy?

Đặt tay lên ngực nói, nếu như không bị phát hiện, nếu quả thật được gả vào gia đình giàu có, cô thật sự có thể từ đó "Vui vẻ Vô Lo" rồi sao? Hay là cũng giống chim Hoàng Yến bị nhốt trong lồng son, chỉ mong muốn một bầu trời tự do?

Chén cơm Hào Môn không phải là thứ cô trân trọng —— những người đàn bà chanh chua trong xóm cô còn cảm thấy khinh thường, sao có thể chịu để dòng họ người ta soi mói —— sau đó thì sao? Lại là lục đục đầu đá, thể xác và tinh thần đều mệt mỏi, dốc sức thu hồi tiền nuôi dưỡng giá trên trời sao?

Cô đã từng chắc chắn kiên trì rằng, chỉ có không lo thiếu thốn tiền bạc mới có thể trải qua những tháng ngày vui vẻ vô lo, nhưng cô lại phát hiện ra từ mẹ, vui vẻ thật ra rất dễ dàng có được, chỉ cần đừng yêu cầu quá cao.

Đột nhiên hiểu ra khiến Ông Mỹ Lệ cả người toát mồ hôi lạnh, cô lại ngu xuẩn lấy hạnh phúc của chính mình đi đánh cược!

Cô chán nản. Đáng tiếc hiểu ra đã quá muộn, hôm nay cô đã mất đi người cực kỳ quan tâm trong cuộc đời, không có Mạnh Dật Phi, mạng sống của cô sao có thể hoàn hảo?

Bỏ ra hai mươi năm chân thành tha thiết không hối hận. Đổi lấy sự đối xử tàn nhẫn của cô!

Ông Mỹ Lệ kinh ngạc nhìn về phía chân trời. Dật Phi.

Không phát hiện sự khác thường của cô, mẹ Ông tự nhiên nói: "Mấy đứa nhỏ này cũng thật là giỏi! Giống như Dật Phi, đã muốn ra nước ngoài nhiều năm rồi, cuối cùng cũng có thể đi ra ngoài học thêm"

"Dật Phi. Anh ấy vẫn muốn ra nước ngoài?" Ông Mỹ Lệ không hiểu hỏi.

Cô cho là anh đã sớm bỏ qua con đường nghệ thuật này, cho đến khi bị cô kích thích mới có thể muốn thay đổi hoàn cảnh. Cô còn tự cho là mình thanh cao, hoàn thành ước nguyện của anh, thì ra vô tình cô lại là trở ngại của anh!

"Đúng rồi! Nghe bà Mạnh nói, thật ra thì cậu ấy đã cố gắng tích góp dư tiền nói muốn ra nước ngoài học, sau lại không biết làm sao, cũng không nghe nó nhắc lại chuyện đó, cho đến gần đây Dật Phi mới lại nhắc tới phải ra nước ngoài. Nhưng mà như vậy cũng tốt! Thừa dịp trẻ tuổi ra ngoài đi lại, nếu không về sau già rồi trong lòng sẽ nuối tiếc."

Trong lòng sẽ nuối tiếc.

Muốn gọi anh về nhưng lòng lưỡng lự. Năm đó anh đưa cho cô một trăm năm mươi nghìn khi ra nước ngoài, chắc hẳn chính là vốn của anh để dành! Mà anh lại không suy nghĩ nhiều đem toàn bộ tiền cho cô, để cô có thể an tâm đến Pháp.

Như vậy là không nghĩ đến việc đòi hỏi, làm sao cô trả nổi!

Uông Mỹ Lệ giùng giàng, tình cảm thì muốn lập tức bay đến Pháp tìm anh, lý trí lại nói cô không được tiếp tục đi ngăn cản anh.

Thật có lỗi, nghĩ lại hai mươi năm, anh yên lặng hy sinh không biết bao nhiêu lần, nhưng cô đáp lại anh cũng chỉ đến thế.

Nếu đây là mong muốn của anh, hãy để cho anh không băn khoăn phóng tay một lần đi! Coi như mắc nợ anh.

Ngộ nhớ. Ở Pháp anh gặp được người con gái hiểu và thương anh. Đó cũng là số của mình thôi!

Uông Mỹ Lệ buồn phiền trong lòng. Chi đổ thừa lúc đầu quá tùy hứng, coi thường hạnh phúc dễ như trở bàn tay! Nhớ nhưng gặm nhấm lòng cô —— cứ tưởng rằng sẽ không đau lòng.

"Lệ lệ? Con sao vậy?" Mẹ Uông cuối cùng cũng phát hiện cô mất tự nhiên.

"Không có gì." Giấu kín nỗi đau lòng, không để mẹ thêm phiền não. Uông Mỹ Lệ cố tỏ ra nhẹ nhàng nói: "Mẹ đã muốn ở cùng hàng xóm cũ, vậy hãy theo ý mẹ đi!"

"Thật sao!" Mẹ Uông thật vui vẻ, "Vậy mình đi đăng ký." Bà vội vàng chạy đến sát vách nói với bà Mạnh tin tốt này.

"Bà Mạnh! Bà có ghi danh không? Chúng tôi lấy tiền Lệ lệ mang về, tôi muốn nhanh chóng đăng ký mua căn hộ chung cư."

Mẹ Mạnh hưng phấn không nhiều nói: "Không có, bọn tôi tính toán còn thiếu một triệu nữa." Lúc già ai mà không muốn cùng hàng xóm cũ ở chung một chỗ để bầu bạn, đáng tiếc phải dựa vào lương bổng cả đời, bây giờ cũng không chịu nổi.

"Dật Phi nhà bà không phải cũng để dành không ít tiền sao?" Dật Phi chăm chỉ mẹ Uông đều nhìn thấy.

"Đừng nhắc tới chuyện này, tôi nghĩ tới thì lại càng tức! Dật Phi mấy năm nay làm việc cực khổ cũng kiếm không ít, kết quả tôi mới vừa muốn dùng đến tiền, mới phát hiện cái lão quỷ nhà tôi đã vụng trộm gửi về Đại Lục mất rồi! Lão ta cũng không chịu nghĩ, tôi chỉ dựa vào những thứ tiền riêng này, cũng đã là vấn đề rồi! Tôi thật là tức chết mà!" Tính khí dịu dàng của mẹ Mạnh cũng không nhịn được tức giận.

"Mẹ nuôi, ghi danh một căn phòng cần bao nhiêu tiền?" Uông Mỹ Lệ hỏi.

"Ba triệu tệ, nhưng chỗ mẹ còn thiếu một triệu, không sao, tự mẹ sẽ nghĩ biện pháp. Thật may là Dật Phi đã xuất ngoại, nếu không sẽ bị trễ nãi."

"Là vậy sao!" trong lòng Uông Mỹ Lệ đã có chuẩn bị, cô hỏi mẹ Uông: "Mẹ, chúng ta lấy một triệu tệ cho mẹ nuôi mượn trước được không, như vậy mẹ cũng có thể có một người bạn bên cạnh mình, sau này nếu thiếu tiền con lại đem thêm về."

"Vậy thì thật tốt quá! Mẹ cũng đang nghĩ như vậy đó!" Mẹ Uông quay sang kéo tay mẹ Mạnh, "Đi đi đi! Chúng ta cùng đi đăng ký, chọn hai gian phòng sát vách, làm hàng xóm cả đời."

Mẹ Mạnh cảm động quay mặt đi, Uông Mỹ Lệ bước tới trước, "Mẹ nuôi, mẹ cũng đừng nghĩ ngợi gì hết, Dật Phi ra nước ngoài, con giúp anh ấy chăm sóc hai người cũng là việc nên làm." Đây là việc duy nhất mà cô có thể làm thay anh.

Cuối cùng, Uông Mỹ Lệ học xong.

Uông Mỹ Lệ phong cách thiết kế thay đổi!

Khi tách ra cũng không có gì khó khăn, tác phẩm của cô tạo ra cảm giác ngọt ngào, chứa đựng thâm trầm.

Xảy ra biến chuyển bất ngờ khiến Louis không kịp ứng phó, cực kỳ tức giận lao tới phòng làm việc chất vấn.

"Katherine, cô đã xảy ra chuyện gì vậy? Tôi chỉ muốn phong cách phu nhân hoa lệ cao quý, không phải quá phụ ưu buồn!" Không thể phủ nhận, bây giờ thiết kế của cô không gian tưởng tượng mở rộng hơn, nhưng lại không hợp với phong cách của F&R.

Uông Mỹ Lệ ngẩng đầu lên để bút xuống, bình tĩnh nói: "Lộ Dịch Sĩ, tôi không muốn tiếp tục thiết kế những thứ quần áo hoa lệ kia nữa."

"Cái gì! Cô có biết mình đang nói gì hay không? Hoa lệ à? Đó là phong cách mà F&R đã sáng lập từ một trăm năm trước tới giờ! Cô có hiểu phong cách hay không! Đã đánh mất phong cách lúc trước, cô nghĩ mình còn có thể lưu lại F&R sao?" Anh ta ném bản thiết kế lên bàn của cô.

"Sửa lại một chút, ngày mai tôi sẽ cần dùng!"

Uông Mỹ Lệ ôm ngực, ngồi sát vào thành ghế, "Thật đáng tiếc vì anh không chấp nhận. Chỉ là, tôi cũng không muốn thay đổi." Cô đã nghĩ thông suốt, cô có thể dẫn dắt phong trào mới, cũng không cần vô hình chung cổ xúy phong cách hám làm giàu.

Cô muốn mỗi khách hàng đều vì mình mà mặc trang phục cô thiết kế, chứ không phải vì lừa gạt một rổ lừa vàng mới biến trang phục thành quà tặng. Cô gái hám tiền, lừa người cũng là lừa mình. Mà cô chính là tấm gương thê thảm!

Lộ Dịch Sĩ không tin nhìn cô, "Cô có biết mình đang nói gì không? Cô như vậy là muốn chấm dứt tiền đồ của mình!"

Uông Mỹ Lệ lắc đầu, "Tôi không cho là như vậy. Rồi F&R tôi vẫn có thể về làm thuê ở tổ nhân công, có lẽ kiếm được ít tiền hơn, nhưng mà rất vui vẻ."

Lộ Dịch Sĩ giật giật tóc, không tin vào những điều mình đang nghe.

"Cô tự nhiên nói cho tôi biết kiếm được ít tiền sẽ vui vẻ? Trời ạ! Nhất định là cô điên rồi!" Cả thế giới đều biết rằng không có tiền cô sẽ không cảm thấy an toàn, nhưng bây giờ cô lại nói không có tiền sẽ vui vẻ? Thật là quá đáng!

Uông Mỹ Lệ mỉm cười, cô nhìn những bản thiết kế trên bàn, "Lộ Dịch Sĩ, anh chỉ cần thẳng thắn nói cho tôi biết, những bản thảo này anh có muốn lấy không?"

Lộ Dịch Sĩ mở to hai mắt, "Dĩ nhiên không thể nhận, tôi không phải bị điên!"

"Được thôi." Cô thu hết những bản thiết kế kẹp vào trong tư liệu, "Anh hãy tìm người khác thay thế vị trí của tôi đi."

Lộ Dịch Sĩ ghen hòng trợn mắt nhìn cô không hề quyến luyến thu dọn đồ đạc, kinh ngạc hỏi: "Cô nói thật sao? Cô muốn từ bỏ vị trí thiết kế chính mà mình vất vả mới có được, chỉ vì những thứ này." Anh ta chỉ chỉ kẹp tư liệu, "Những bộ đồ quả phụ vui vẻ trống rỗng?"

"Lộ Dịch Sĩ!" Uông Mỹ Lệ nũng nịu, "Hãy bỏ phong cách F&R qua một bên, anh hãy nói thật lòng xem, những bản thiết kế này của tôi có phải rất nổi bật hay không, sẽ khiến cho ánh mắt người khác sáng lên!"

"Đúng vậy, đúng vậy! Tôi thừa nhận những tác phẩm này không tệ, nhưng mà, Katherine, cô cũng phải hiểu rõ rằng, nếu làm công nhân may quần áo tầm thường lương thấp, cô sẽ biến thành người nghèo nàn đó!" Anh ta biết điểm yếu duy nhất của cô chính là sợ nghèo.

Uông Mỹ Lệ dọn dẹp xong đồ dùng cá nhân của mình, nhún vai, "Cũng có lẽ vậy...! ! Chẳng qua tôi tin tưởng vào năng lực của mình." Cô vác ba lô lên đi ra cửa, nháy mắt nói: "Nhưng anh cũng đã quên rằng, F&R cũng là phát triển lên từ những công nhân làm thuê đó thôi! Có lẽ cũng sẽ có một ngày tôi có thể tạo ra nhãn hiệu riêng của bản thân, sáng lập ra công ty thời trang thuộc sở hữu của mình."

Thấy nụ cười xuất phát từ nội tâm của cô, Lộ Dịch Sĩ chỉ có thể Ừ Ờ Ờ. "Được rồi! Tôi chúc cho cô được thuận lợi. Ah? Túi xách LV của cô đâu?" Biết cô nhiều năm như vậy, lần đầu tiên anh ta thấy cô không dùng ví da.

Uông Mỹ Lệ giờ túi xách lớn trong tay lên, "Lấy túi LV đắt tiền để đựng hành lý sao? Anh đừng trêu tôi mà!"

Anh ta còn chưa phát hiện ra quần áo cô mặc trên người đều không phải là hàng hiệu! Trước kia mình thật ngu xuẩn, cứ cho là nếu không có trang phục sang trọng thì sẽ không tạo dựng được lòng tin. Nhưng thật ra thì, lòng tin nên xuất phát từ bên trong, chứ không phải dựa vào mớ hàng hiệu trên người.

Lộ Dịch Sĩ gọi lại cô đang khí thế bước đi, "Katherine, giữ gìn tốt sức khỏe!" Anh hít hít nhẹ chớp mắt, "Nếu muốn quay lại, cứ đến tìm tôi; nếu làm ăn khá giả, nhớ đừng quên tôi đó!"

Một câu nói đùa khiến tâm tình tốt hơn. Thật ra thì cô sao có thể nói đi là đi, chỉ là, cô nhận ra một chuyện, thật sự không muốn tiếp tục thiết kế ra những trang phục không đúng với ý nguyện của mình.

Cô cười sáng khoái, "Tôi biết rồi! Còn nữa, gọi tôi là Uông Mỹ Lệ, tôi tên là Uông Mỹ Lệ!"

Cô không cảm thấy xấu hổ khi nói ra tên mình nữa, có lẽ rất bình thường, nhưng là cô, chính xác là cô!

Bước ra khỏi tòa nhà hoa lệ, ngược nhìn bầu trời sáng chói.

Đi một vòng tròn thật lớn cô cuối cùng cũng nhận ra, những người nghèo thật ra lại là người giàu có nhất, bởi vì không có gì phải cạnh tranh, tệ nhất cũng chỉ là trở về điểm xuất phát mà thôi. Hôm nay có ảm áp thân tình, còn có kỹ năng, vậy thì sợ cái gì! Về phần tình yêu.

Uông Mỹ Lệ than nhẹ. Cô không mơ ước xa xôi, tất cả hãy để cho thời gian quyết định.

Uông Mỹ Lệ liền mở một xưởng nhỏ bên con đường cạnh thôn cũ.

Ngày mà thôn cũ bị dỡ bỏ, hầu như tất cả các hộ gia đình đều đến đông đủ, cả cha mẹ Mạnh cùng mẹ Uông tuy đã tạm thời dời đến nơi ở mới cũng trở về. Những bà tám thường ngày hay lớn tiếng la mắng giờ phút này cũng im lặng không nói gì, im lặng hồi tưởng lại, nhìn về hướng bàn tay kỳ quái đang tàn phá những bức tường mà cảm thán. Uông Mỹ Lệ cũng tới.

Cái xóm nghèo mà cô căm thù đến tận xương tủy lại tự nhiên khiến cô quyến luyến.

Giữa chốn phàm tục ấy, cô hình như thấy Mạnh Dật Phi dẫn mình đi học, tan học. Mạnh Dật Phi đứng bên kia rãnh nước nhỏ nói vọng sang "Hi vọng em mãi mãi vui vẻ", Mạnh Dật Phi ở nhà vệ sinh công cộng kéo cô lại nhét vào tay cô tiền học phí.

Vòng tròn rộng lớn cuối cùng lại kéo hai nhà Mạnh, Uông lại tiếp tục làm hàng xóm sát vách, thì lại cố gắng đẩy cô vào một nơi khác biệt.

Chẳng trách trong thôn không ai có ý định muốn rời đi, chẳng trách những người già sau trăm tuổi vẫn kiên trì muốn chôn cất ở phía sau thôn, bởi vì nơi này. . . . tất cả đều tràn đầy nỗi nhớ.

Vậy mà cô lại ngu xuẩn hy vọng có thể thoát đi, nơi đây chính là cội nguồn của cô!

Chỉ hận hiểu ra đã quá muộn.

Uông Mỹ Lệ lặng lẽ rút lui khỏi đám người nghen ngào. Nếu như cô có thể hiểu sớm một chút, thì sao có thể liên lụy Mạnh Dật Phi khổ sở kiên quyết chờ đợi hai mươi năm? Sao có thể hôm nay xa cách hai người hai nơi?

Lúc đầu, anh mang tình cảm thế nào để tiễn cô lên máy bay? Hai mươi năm yên lặng chờ đợi, chẳng lẽ anh không sợ là công dã tràng sao?

Nghĩ đến Mạnh Dật Phi đã từng bay đến Nice khiến cô một phen bất ngờ. Cô cũng có thể làm đúng sao? Đã làm thương tổn anh thật sâu mãi về sau. . . .

Lúc anh còn có một mục đích, biết nên tới chỗ nào tìm cô. Nhưng mà cô? Nước Pháp lớn như vậy, muốn tìm hành tung bất không ổn định của anh thì nên bắt đầu tìm từ đâu được?

Huống chi, anh sẽ tha thứ cho cô sao? Mà. Anh vẫn là còn độc thân sao? Tại sao ngay cả một lá thư cũng không có?

Giờ đây, cô cuối cùng có thể cảm nhận được sự chờ đợi của Mạnh Dật Phi. Tại sao cô lại từng cho anh hy vọng được? Nhưng mà, anh lại chờ đợi như vậy, không mong muốn được đáp lại mà chỉ là chờ đợi.

Nếu anh đã đợi cô hai mươi năm, bây giờ đổi lại hai người là có quan hệ gì?

Nhưng —— Uông Mỹ Lệ âm thầm cầu nguyện, ngàn vạn lần đừng để cho cô cũng phải chờ thêm hai mươi năm nữa!

Phong cách đặc biệt của Uông Mỹ Lệ rất được hoan nghênh, khách hàng cũng thích phong cách thiết kế táo bạo của cô, hiện đại không gò bó.

Cũng vì giá tiền hợp lý nên mọi người cũng dễ dàng chấp nhận hơn, chỉ qua mấy tháng ngắn mà cô đã thu hồi được số vốn đầu tư, lại còn có chút lãi.

Bởi vì cô chỉ mới gây dựng sự nghiệp, cũng chỉ có một phòng làm việc của cô, vậy nên bản thân phải tự giải quyết mọi việc. Nhưng cô vẫn luôn bận rộn vui vẻ như cũ, cô thích nghe âm thanh của kéo xẹt qua vải vóc, cùng với một bầu không khí chân thật ngập tràn trong tiệm tuyệt không hề có âm mưu ý đồ gì. Giống như trở về thời điểm ban đầu —— lúc cô vừa mới bắt đầu tiếp xúc với thiết kế thời trang.

Đây mới là điều mà cô thích nhất, mà cô đã phải mất rất lâu mới phát hiện ra.

Uông Mỹ Lệ nhăn mũi, vừa nghĩ đến còn phải cố gắng làm cho xong mớ trang phục để chụp lên trang bia quảng cáo, đã cảm thấy cả người như muốn cạn sạch sức lực.

Nhưng mà không chụp cũng không được! Công hiệu của quảng cáo không gì sánh bằng, và lại cô cũng xuất thân là người mẫu, chính mình là người phát ngôn cho trang phục của mình là hợp lý nhất. Không những vậy. Còn có thể tiết kiệm được một khoản thuê người mẫu? Chắc là điên mất!

Trong khi chờ nhiếp ảnh gia đến, Uông Mỹ Lệ tự mình trang điểm, nhờ vào kinh nghiệm của bản thân, cô luôn có thể khiến cho khuôn mặt của mình trở nên xinh đẹp nhất.

Nhiếp ảnh gia Tiểu Giang tới, ngoài ra còn mang theo một phóng viên. Thì ra là bạn gái của Tiểu Giang mà lần trước chụp hình rất thích một cái áo khoác bằng len, kiên quyết muốn Tiểu Giang đi mua. Cuối cùng Uông Mỹ Lệ nhận lời đưa cho anh ta. Tiểu Giang cảm kích trong lòng nên mới dè dặt mọi giao thiệp của mình, đi tới những tòa soạn báo, nhờ người tới viết bài phỏng vấn để đưa tin.

Một bộ đầm màu vàng nhạt kết hợp với áo khoác màu đen giống áo lính, đi cùng với boot cao cổ, làm cho thân hình thon thả của Uông Mỹ Lệ tăng thêm nhiều phần khí khái.

Nhưng Tiểu Giang cảm thấy hình ảnh hơi lạ, "Mỹ Lệ, có lẽ cô nên cắt tóc ngắn nhìn sẽ có vẻ hợp hơn?" Phong cách thiết kế của cô rất đơn giản, biểu trưng cho sự tự chủ trong thời đại mới của nữ giới, nhưng phối hợp với một mái tóc dài phủ vai có vẻ gì đó không cân xứng.

"Đúng vậy!" Nữ phóng viên cũng nói thêm, "Thật lòng mà nói tôi cũng thấy tóc của cô vừa dài lại thẳng, lại chưa từng nhuộm màu, cả mái tóc dài đen nhánh xinh đẹp như vậy mà đi quảng cáo đầu gối đầu thì rất đẹp! Nhưng lại phối hợp với phong cách này thì. Rất kỳ quái."

Có nói mọi cách thế nào Uông Mỹ Lệ cũng không đồng ý, ý nguyên muốn duy trì mái tóc dài này là của Mạnh Dật Phi, cô không muốn cắt đi! Nhưng nói cho cùng, mái tóc dài khiến cô tăng thêm phần uyển chuyển đáng yêu, lại không thích hợp cho lắm với phong cách thiết kế của cô.

Chẳng lẽ lại phải bỏ ra một số tiền lớn để thuê người mẫu sao?

Tiểu Giang phản đối, "Tôi đã từng chụp hình rất nhiều người mẫu, không nói đến mái tóc, thì cô vẫn là người thích hợp nhất để quảng bá thương hiệu của chính mình; ngoài ra sẽ lại vừa tốn tiền cộng với hiệu quả không tốt bằng, vậy tại sao phải tốn thêm công sức làm gì!"

Nữ phóng viên nhìn thấy vẻ bối rối trên mặt cô: "Mái tóc này đối với cô rất quan trọng sao?"

Uông Mỹ Lệ chân thành nói ra tình cảm của mình: "Đúng vậy, nó tượng trưng cho sự quan tâm của người đàn ông tôi yêu." Tiểu Giang nghĩ ra một giải pháp, "Hay là đội tóc giả cũng được!"

"Nhưng tôi không có tóc giả." Lâu rồi Uông Mỹ Lệ không làm người mẫu, những thứ trang phục và đạo cụ kia đã không còn nữa.

"Không sao." Tiểu Giang lấy điện thoại di động ra, "Bạn gái của tôi là thợ trang điểm, tôi gọi thì cô ấy sẽ mang tới ngay."

"Như vậy tôi sẽ rất ngại!" Uông Mỹ Lệ thấy rất cảm kích. Thật ra thì cô không quen Tiểu Giang, chỉ khi bắt đầu khai trương văn phòng mới tiếp xúc qua, không ngờ anh ta lại có lòng giúp đỡ nhiệt tình như vậy.

"Đừng khách sáo với tôi! Bộ trang phục lần trước cô giúp cũng rất khó rồi, cô còn thẳng thắn muốn cho tôi. Bạn gái của tôi cũng vô cùng thích phong cách của cô, chính cô ấy muốn tôi tìm phóng viên phỏng vấn cô. Có thể tận mắt gặp được thần tượng trong lòng, cô ấy thật sự hết sức vui mừng!"

"A, thì ra tôi là người bị lợi dụng đó!" Nữ phóng viên cười nói, "Cũng vì đây là một cuộc phỏng vấn rất đáng giá, nếu không tôi đã không tới đây."

Trong lòng Uông Mỹ Lệ tràn đầy cảm động. Dù cô không hoàn toàn bị chủ trương tôn thờ đồng tiền làm mờ mắt thì trong mắt cô cũng chỉ có hiệu quả và lợi ích, lúc nào cũng tính toán làm cách nào để có lợi nhuận, cũng không nghĩ đến sẽ bỏ ra cái gì, thì cũng không có cơ hội quen biết với những bạn bè tốt như vậy. Lúc này cô thấy rất vừa lòng, cũng có thể vô tư kết bạn. Cho đi và nhận được cũng thật là những điều ngọt ngào.

Cũng nhờ thành quả của tạp chí xuất bản, bộ sưu tập của Uông Mỹ Lệ và văn phòng nhanh chóng nổi tiếng, có rất nhiều tạp chí thời trang tranh nhau phỏng vấn cô, thậm chí còn có truyền thông nước ngoài đến phỏng vấn, giá trị của cô đột nhiên tăng cao như mặt trời giữa trưa.

Tại Pháp.

Mạnh Dật Phi cẩn thận đọc hết từng chữ trên cả mặt báo, hơn nữa còn dùng ánh mắt nhìn cận kề một đầu tóc ngắn xinh đẹp trong hình, trên mặt cô gái là nụ cười đầy hạnh phúc, sau đó tức giận ném quyển tạp chí vào tường!

Tóc đối với cô rất quan trọng sao?

Đúng vậy, nó là sự quan tâm của người đàn ông tôi yêu.

Cô có thể nói một chút về người cô yêu không?

Anh ấy là một người khẳng khái.

Tôi nghĩ, chắc chắn cô rất thích anh ta.

Đúng vậy, tôi và anh ấy đã yêu nhau lâu rồi.

Chúc cô hạnh phúc.

Được, cảm ơn cô!

Đáng chết!

Mạnh Dật Phi đâm mạnh vào vách tường, không để ý tới đau đớn truyền tới trên tay, có trời mới biết con tim anh cũng đang tan vỡ.

Cô dám cắt tóc ngắn, vì người mình yêu!

Cô ấy nhất định đã rất vui! Vì người đàn ông kia là một người khẳng khái như vậy. Cô chắc chắn đã đạt được ước mơ giàu sang, tiền bạc và địa vị.

"A ——" Mạnh Dật Phi hét lên đau khổ .

Anh cũng sẽ tự nguyện bỏ ra tất cả mọi thứ của mình vì cô, đáng tiếc thứ cô cần lại chính là của cải vô số! Cô sẽ hạnh phúc. Nhưng anh rất hận hạnh phúc của cô không phải do anh mà có, chỉ ông trời mới biết anh hận cả con người may mắn hạnh phúc kia của cô! Tại sao? Anh đã đợi hai mươi năm rồi.

Tại sao lại như vậy.

Anh luôn hy vọng những lời cô nói lúc ở sân bay chỉ là giận dỗi. Anh lại bỗng nhiên có ý xấu rằng người kia sẽ đối xử tệ bạc với cô, sau đó, anh lại có thể an ủi cô ấy, giống như anh vẫn làm mọi khi.

Nhưng.

Cô đã tuyên bố hạnh phúc vui vẻ, bây giờ anh. giải quyết như thế nào đây? Có cách gì sao!

Buông tay thôi!

Lần này, Cuối cùng Mạnh Dật Phi quyết định bỏ tay khỏi hai mươi năm gìn giữ vì cô, bắt đầu mà sống vì mình.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Hâm Tiền Phiền Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

Tại Pháp tài năng của Mạnh Dật Phi được phát huy đến mức tối đa.

Tại triển lãm nghệ thuật đại chúng thường niên, rất nhiều tác phẩm của anh được giới truyền thông chú ý, đặc biệt là "Hi vọng".

Đó là những dựa lưng ghế công viên mang hình dáng một đôi môi đỏ mọng, cánh môi nửa khép lộ ra mộng tưởng, một tia nước mạnh mẽ phun ra từ bên trong, biến tấu chuyển động theo ánh sáng đôi khi động lòng người, đôi khi là một khung cảnh quyến rũ.

Từ trước đến nay nghệ thuật đại chúng luôn được xem là hình thức nghệ thuật thay thế, nó biểu tả một cách chân thực suy nghĩ của tác giả, tác phẩm có thể làm từ giấy vệ sinh, cũng có thể là một con cá vàng sẽ bị máy xay sinh tố nghiền nát vào bất cứ khi nào; nhưng phong cách của Mạnh Dật Phi giống như một cuộc phiêu lưu của thị giác với những gam màu mạnh mẽ chứa đựng tính chất mê hoặc cao, cho dù mạng tính tình cảm cao độ, nhưng lại khiến người khác vui vẻ chấp nhận.

"Hi vọng" mang theo cảm xúc dâng trào về tình cảm chân thành, giống như có người đang khẽ nhếch môi đỏ mọng, chờ bạn hỏi han. Mà người này là ai? Ở nơi nào? Sự rằng chỉ có tác giả mới có thể biết.

"Phi ——" Giọng Allen kéo dài. Cô là một người đẹp Pháp tóc vàng mắt xanh, Giám đốc trung tâm nghệ thuật Norman. Trung tâm nghệ thuật này dành riêng để tổ chức biểu diễn nghệ thuật quốc tế khác nhau, mà Mạnh Dật Phi cùng những tác phẩm đến từ Phương Đông của anh đã khiến cô đam mê sâu sắc.

Mạnh Dật Phi cúi đầu tập trung vào tác phẩm trên tay, không để ý tới cô.

"Phi ——" Allen không vui, "Anh không thêm đề ý người ta! "

Mạnh Dật Phi không hề lay chuyển đối với sự hờn dỗi của Allen, "Có chuyện gì sao?"

"Không có việc gì thì không thể tới sao?" Allen dậm chân, "Anh cũng không chịu nói vài lời ngọt ngào!"

Mạnh Dật Phi đầu không ngước, tay không ngừng, "Nếu như không có chuyện gì, tôi còn có việc."

Hai câu thật ngắn gọn cắt đứt hi vọng của Allen. Người đàn ông này rõ ràng không phải đồng tính luyến ái, trải qua cuộc sống của một tín đồ Thanh giáo tại Pháp ba năm. Nếu như không phải là tác phẩm của anh biểu lộ sự ham muốn ẩn chứa bên trong một cách mạnh mẽ, cô cũng nghi ngờ anh có vấn đề.

Nhưng tại sao làm cộng sự ba năm, anh lại không hề động lòng trước sự chủ động của cô?

Lần thứ n, Allen nhún nhún vai, "Tháng sau Đài Loan có mời một số lĩnh vực, anh có đi hay không?"

Khi Mạnh Dật Phi mới tới nước Pháp, sau khi đạt được sự chú ý trong một cuộc triển lãm nghệ thuật đại chúng, Allen liền ký hợp đồng chính thức làm người đại diện của anh. Ngoại trừ tương mạo rất ưu tú, không thể không nói, anh cũng thật sự là một nhân tài. Qua mấy năm nay, Mạnh Dật Phi đã trở thành người đứng đầu của Norman đến từ các quốc gia khác, trở thành người đại diện cho nghệ thuật đại chúng.

Đây cũng là điều khiến Allen bất ngờ. Bởi vì tại Norman, cũng không phải chỉ tập trung phát triển một loại tác phẩm của nghệ thuật đại chúng. Nếu như anh đồng ý, Norman sẽ trở thành bệ đá vững chắc để anh bước vào thế giới của nghệ thuật.

Thử nghĩ xem được bao nhiêu Nghệ Thuật Gia khi còn sống đã nổi danh quốc tế?

Tài ba của anh cộng thêm sự trợ giúp của cô, bọn họ sẽ đạt được thành tựu to lớn của nghệ thuật trong nước.

Đáng tiếc anh không có ý định này, anh chỉ thích sáng tác đơn thuần. Cũng may là anh có được người đại diện tốt nhất, đã giúp anh kiếm được rất rất nhiều tiền.

Allen ngồi bên cạnh anh đang tập trung làm việc, "Anh không muốn à? Vậy tôi sẽ từ chối" Vì đó là quê hương của anh, cô đã xem xét triển lãm lần này.

"Tôi nhận." Mạnh Dật Phi dừng lại một chút, trả lời ngắn gọn, cũng nên trở về rồi.

Allen còn muốn nói thêm, nhưng nhìn thấy anh chuyên tâm với công việc, lại lặng lẽ rời đi. Cô luôn biết chừng mực, đây là nguyên nhân bọn họ có thể hợp tác vui vẻ.

Trong phòng lại trở nên yên tĩnh như trước.

Đang muốn làm xong tác phẩm là mô hình một phụ nữ, không có đầu và chân tay, nhưng cũng vẫn hoàn mỹ, không hề có tỳ vết. Kỳ quái là, toàn bộ cơ thể ấy đều dính đầy tiền.

Mạnh Dật Phi nheo mắt lại nhìn tác phẩm của mình. Sâu trong đôi mắt đen sắc bén thoáng qua một tia đau đớn mất mát, nhanh chóng biến mất như chưa từng có.

Tác phẩm có tên là ——"Hám lâm giàu".

Anh ngẩng đầu nhìn ra xa xôi.

Ba năm, anh cũng nên trở về rồi, bây giờ anh đã đủ kiên cường để đối mặt với cô. Tự mình trở về đón ba mẹ sang Pháp phụng dưỡng chu đáo, anh cũng đã từng có ý muốn đưa ba mẹ sang Pháp định cư, nhưng ba mẹ Mạnh lại kiên quyết không đồng ý.

Đài Loan có gì đáng giá để quyến luyến như vậy? Không phải thôn cũ cũng đã bị dỡ bỏ hết rồi sao? Anh ngẩng đầu cười khổ.

Chờ đến khi ba mẹ nhìn thấy phong cảnh xinh đẹp của nước Pháp, nhất định sẽ rất vui mừng đồng ý ở lại Pháp định cư cùng anh.

Đối với anh Đài Loan chính là một nơi đau lòng. Mà lần này cũng là lần cuối anh về lại đất Đài Loan.

Dật Phi sắp về rồi!? Từ lúc biết được tin từ miệng mẹ Mạnh đã khiến cho cô vừa mừng vừa sợ, cuối cùng anh cũng sắp quay về rồi!

Mấy năm nay Mạnh Dật Phi mất liên lạc với mẹ Mạnh và ba Mạnh nhiều lần, từ những bài báo trên tạp chí cô cũng biết, Mạnh Dật Phi dường như vừa mới tới Pháp đã gặp may.

Nghệ thuật đại chúng đã thịnh hành nhiều năm qua tại Mỹ, cũng đang từ từ manh nha ở Pháp, hàng năm chính phủ Pháp sẽ mở một cuộc triển lãm với quy mô lớn về đề tài này, trong đó những tác phẩm của Mạnh Dật Phi lại mang đậm sắc thái con người, đã lập tức thành công nắm bắt được mục tiêu của người xem.

Không cần là xuất thân chính quy, không cần có tố chất nghệ thuật cao thâm, nhưng xuất thân từ xã hội bản cùng đã giúp Mạnh Dật Phi có được cảm thụ sâu sắc, sáng tạo ra nhiều tác phẩm hoàn mỹ, thu hút được sự quan tâm sâu sắc của nhiều tầng lớp khác nhau, tạo ra một trào lưu mới thuộc về riêng anh.

Bây giờ Mạnh Dật Phi đã trở thành bậc thầy tầm cỡ quốc tế. Ông Mỹ Lệ thấy may mắn vì đã không ngăn cản anh sang Pháp, nhưng vẫn tự trách mình vì làm anh chậm trễ mấy năm.

Mẹ Ông vui mừng nói. "Bà Mạnh, vậy là sau này bà có thể hưởng an nhàn rồi." Sau khi con rạch nhỏ bị lấp, bọn họ lại là hàng xóm cách nhau một cánh cửa, như vậy vừa có thể quan tâm lẫn nhau, lại có sự riêng tư. Ngay cả bữa tối hằng ngày cũng ăn cùng nhau.

Ông Mỹ Lệ cũng mua một căn hộ phía trên cùng nơi với họ, ở một mình. Cô cũng dần thích ứng với những hàng xóm cũ ồn ào lộn xộn, nhưng do thời gian làm việc và nghỉ ngơi không ổn định nên cô cũng không muốn quấy rầy cả hai nhà nghỉ ngơi, cho nên mới nghĩ ra biện pháp mua căn hộ này để ở.

"Đúng vậy, đứa bé này, mới đây mà đã ba năm rồi, vậy mà cũng không nghĩ tới muốn trở về." Mẹ Mạnh nhắc đi nhắc lại.

"Không sao cả. Lệ Lệ nhà tôi lúc dọn ra ngoài quay lại cũng đã chín năm, nói tới Dật Phi cũng đã thành công trở về rồi."

Thấy mẹ cô về trách móc, Ông Mỹ Lệ đặt chén trong tay xuống dựa vào bà, "Mẹ —— con xin lỗi mà! Con biết mẹ hiểu con mà! Sau này con sẽ không đi xa như vậy nữa. "Cô và mẹ trước đây chưa từng thân mật như vậy, hình như chỉ cần loại bỏ suy nghĩ nặng nề là có thể dễ dàng làm nũng.

Chỉ cần không mong muốn quá cao, cuộc sống, vốn cũng không phức tạp như vậy."

Mẹ Ông bị cô chọc cười khanh khách, "Cái người trẻ con này! Cũng đã ba mươi rồi mà còn làm nũng như vậy, không sợ làm trò cười cho mẹ nuôi!"

Mẹ Mạnh giả bộ ghen nói: "Có con gái đúng là thân thiết! Dật Phi nhà bọn tôi sẽ không chịu nói những lời ngọt ngào dụ người vậy đâu."

Ông Mỹ Lệ lập tức đi qua đấm lưng cho bà, "Mẹ nuôi cũng là mẹ mà! Con cũng sẽ làm nũng với mẹ nha!"

"Cái đứa nhỏ này!" Mẹ Mạnh mừng rỡ cười không ngừng, "Nếu có thể làm mẹ thật thì rất tốt. "Bà vỗ vỗ tay Ông Mỹ Lệ đầy ảm ý.

Mấy năm nay cô cũng không thiếu người theo đuổi, tuy nhiên cũng không thấy cô có ý muốn nghiêm túc.

Mẹ Mạnh trao đổi ánh mắt với mẹ Ông, họ cũng hi vọng hai đứa trẻ này tác hợp với nhau.

Lời của bà khiến Ông Mỹ Lệ hoảng hốt.

Dật Phi quay lại một mình sao? Có phải cô đã chờ đợi thành công Dã Trùng rồi không? Ông Văn lại tới. Ông Mỹ Lệ than nhẹ một tiếng, không ngừng tay làm việc.

"Chị Ông, Ông tiên sinh tới rồi!" Tiểu Quyên chống tay, mặt mờ dựa tới, "Theo em thấy! Hay là cấp cho anh ta một cái thẻ đeo để cùng đến đây làm luôn đi, ha ha ha —— nhất định là sẽ rất chuyên cần! Mặc cho phong ba bão táp, phong cách so với nhân viên chính thức như em cũng không kém nha."

Ông Mỹ Lệ liếc xéo cô một cái, "Cuối cùng em cũng biết mình đã nghỉ việc nhiều thế nào rồi sao?"

Tiểu Quyên biện bạch. "Như vậy không tính mà! Hai ngày trước là nghỉ bão!"

Ông Mỹ Lệ khẽ mỉm cười không đối co với tiểu Quyên nữa. Thật ra thì ý của cô không phải muốn tính toán chuyện nghỉ bão, mà chỉ muốn lấy chuyện đó để lấp miệng của tiểu Quyên.

Tiểu Quyên là phụ tá của cô, văn phòng làm việc ngày càng phát triển, một mình cô cũng không làm hết việc. Lại còn có Ông Văn.

Haiz! Ông Mỹ Lệ thốt ra tiếng thở dài kìm nén.

Lúc đầu Trình gia công bố lý do từ hôn cũng không tổn thương người quá đáng, chỉ giải thích ngắn gọn là vì "Hai người không cùng ý tưởng, cho nên giải trừ hôn ước" đơn giản xúc tích. Nhưng vì, những người không hiểu chuyện lại nói chuyện từ hôn với việc cô rời khỏi F&R là một, đó là do Trình gia không bỏ qua cho cô.

Vì vậy, giá trị con người của Ông Mỹ Lệ rớt xuống không phanh. Ngày trước có biết bao công tử nhà giàu vây xung quanh mong muốn được cô để mắt tới, giờ nếu có liên lạc gì thì cũng chỉ là thăm dò xem cô có muốn trở thành tình nhân của mình không.

Hừ! Nếu muốn làm người tình, cô đã làm từ tám trăm năm trước rồi, đâu đến lượt những kẻ xấu xí, đầu nhỏ duệ trước mặt người.

Cuối cùng chỉ còn có Ông Văn là không bị dọa chạy mất. Từ khi biết cô một mình đứng ra mở văn phòng kinh doanh, hằng ngày sau khi tan sở anh ta đều ghé sang thăm cô.

Cô hiểu tâm lòng của anh, đáng tiếc trong lòng cô đã có người khác, đối với một Ông Văn âm thầm kiên trì, cũng chỉ có thể cố hết sức để anh ta không còn hy vọng gì nữa. Cho nên Ông Mỹ Lệ chỉ có một thái độ cư xử với anh: không nhận quà, không hẹn hò, không thái độ mềm mỏng.

Đối với một người hòa nhã thì làm sao có thể cứng rắn đuổi hẳn đi được? Mỗi lần Ông Văn tới đều yên tĩnh ngồi trong góc, yên lặng xem báo và nhìn cô bận rộn. Đợi tới lúc đóng cửa sẽ hỏi cô một câu như thường lệ: "Buổi tối có thời gian không?"

Mà câu trả lời của cô đều là: "Thật xin lỗi, tôi chỉ muốn về nhà."

Mà anh ta cũng tỏ ra lịch sự không nói gì thêm, chỉ luôn yên lặng đi theo cô về nhà, rồi nói hẹn gặp lại.

Tình huống như vậy đã duy trì được ba năm, Ông Văn kiên trì làm cho Ông Mỹ Lệ cảm động, nhưng mà cũng chỉ dừng lại ở cảm động mà thôi. So với sự chờ đợi hai mươi năm của Mạnh Dật Phi, thì anh ta sẽ là gì? Nhưng quan trọng hơn nữa, lòng của cô đã hoàn toàn thuộc về Dật Phi, đối với nhiệt tình nóng bỏng của anh ta chỉ có thể cảm thấy có lỗi.

Ông Mỹ Lệ tiếp tục thở dài, bước tới trước, "Hai ngày trước mới xoay sở đến kiệt sức, sao hôm nay lại tới nữa?"

Ông Văn đóng lại tạp chí kinh tế tài chính trên tay đứng lên, mỉm cười ảm áp nói: "Dự báo thời tiết báo hôm nay sẽ còn có mưa to, tôi thấy không yên tâm, nên muốn tới xem thế nào."

Hai ngày trước có gió và mưa lớn, vị trí phòng làm việc lại ở chỗ thấp nên ngập nước rất nhanh, vào lúc Ông Mỹ Lệ chạy tới tiệm mà đang không biết phải làm sao, Ông Văn xuất hiện, không nói nhiều liền xắn tay áo lên, giúp cô dời những thứ quan trọng lên gác.

Đối với anh cô vừa cảm ơn vừa cảm phục. Tình cảm là thứ độc đoán, một khi đã rõ ràng tình cảm trong lòng mình, cô đã không chấp nhận bất cứ chân tình nào khác nữa, cũng không có cách nào khiến cô cảm thấy đáng giá để chấp nhận nữa.

Ông Mỹ Lệ cười khổ nhìn mưa rơi tầm tã bên ngoài. "Không phải chứ? Hôm nay tôi đã rất vất vả mới dọn sạch sẽ đám nước bùn, bây giờ lại tiếp tục ngập nước sao?"

Tiểu Quyên đeo ba lô bước ra, "Chị Ông, em về trước đây!"

Nhìn bóng lưng Tiểu Quyên, Ông Văn ôn hòa cau mày, "Cô nên giữ cô ấy lại để giúp một tay."

Ông Mỹ Lệ một bên lấy lễ phục ra khỏi tủ vừa trả lời: "Không cần, Tiểu Quyên còn phải làm gấp phần còn lại của báo cáo, cứ để cô ấy về sớm một chút, nếu không, không biết đến mấy giờ mới xong được."

Nhận lấy y phục trong tay cô, giọng nói Ông Văn có chút không vui, "Sao cô ta lại gấp như vậy, cũng phải có trách nhiệm gọi người nào đó tới giúp cô chứ."

"Đừng nói vậy, thật ra thì Tiểu Quyên rất có thiên phú, học tập cũng rất mau, chỉ là tuổi trẻ nên cũng hơi ham chơi. "Cô cười bao dung. " Tuổi trẻ là như vậy đó! Ai lại trách một người trẻ chứ? Mai mốt lớn hơn thì sẽ khác thôi."

Ông Văn ngây ngơ nhìn nụ cười xinh đẹp mê ly của Uông Mỹ Lệ. Vượt ra khỏi vỏ bọc tầm thường, giờ đây cô đã làm rung chuyển ánh nhìn của người khác, khiến những kẻ tầm thường được mở mang tầm mắt.

Anh kích động kéo tay cô, "Gả cho anh đi! Katherine, anh sẽ yêu em suốt đời suốt kiếp!"

Trải qua giây phút bất ngờ, Uông Mỹ Lệ rút tay ra, chậm rãi lắc đầu, "Tôi không thể đồng ý, Ông Văn, có lẽ lúc trước tôi đã gạt rất nhiều người, nhưng tôi không thể gạt anh."

"Tại sao? Em muốn nói đến xuất thân của mình sao? Anh không thèm để ý! Anh không quan tâm em là Hoa kiều Pháp Katherine hay là người trong thôn nhỏ Uông Mỹ Lệ, hãy tin anh, anh là thật lòng yêu em."

"Tôi tin. Nhưng tôi không thương anh. "Uông Mỹ Lệ tiếc nuối nhìn vẻ mặt thất thần của Ông Văn, "Tôi không thể lừa anh, vì trong lòng tôi đã có người khác. Tôi không muốn tự gạt bản thân để gả cho anh, cũng vì tôi đã xem anh như một người bạn."

Nước lạnh lẽo ngập tới mắt cá chân, đầu tiên Uông Mỹ Lệ lấy lại tinh thần, kinh nghiệm của hai ngày trước cho cô biết, nếu như cứ tiếp tục mưa lớn như vậy, trong tiệm sẽ trở nên hỗn loạn rất nhanh.

Cô lập tức xoay người, lại vọt vào cứu lấy những lễ phục xa xỉ trong tủ.

Ông Văn cũng theo bên cạnh giúp một tay, vẫn sẵn sàng như cũ nói: "Không thể phủ nhận, em không đồng ý khiến anh cảm thấy rất tiếc, nhưng bất cứ khi nào em thay đổi quyết định, anh vẫn luôn ở đây."

Trong khoảnh khắc đó, nước mắt đã vòng quanh trong hốc mắt của Uông Mỹ Lệ. Thật là một người tinh tế dịu dàng! Cô chỉ có thể yên lặng cầu trời ban cho anh một người có cùng tình cảm để bầu bạn.

Thế nước theo mưa không ngừng rơi nhanh chóng tăng lên, cả hai do không ăn ý nên chân tay cuống cuống cấp cứu những thứ vãi vốc, trang phục tương đối đáng tiền trong cửa hàng.

Chợt, một bàn tay đỡ lấy đồ đạc trong tay Uông Mỹ Lệ, cô nghi ngờ ngẩng đầu, không phải Ông Văn mới lên lầu sao?

Mặc dù ở ngay trước mắt, cho dù thế nào cô cũng không nghĩ ra người đó lại là —— Mạnh Dật Phi!

Tâm tình lặng yên như mặt hồ đột nhiên vui mừng kích động, Uông Mỹ Lệ sửng sốt nhìn anh cuộn tay áo lên, điềm nhiên khuôn đồ.

"Thứ này đặt ở đâu?" Mạnh Dật Phi hỏi trong khi Uông Mỹ Lệ vẫn đang trong trạng thái sửng sốt.

Ông Văn dù có hơi khó hiểu tình huống trước mắt, nhưng vẫn chỉ lên cầu thang, "Xin đặt trên lầu, ở đó nước không ngập tới được."

Uông Mỹ Lệ lấy lại tinh thần, lập tức tham gia đội quân cấp cứu, ba năm cũng không làm mất đi sự ăn ý của hai người. Mạnh Dật Phi chỉ cần trao đổi với cô ánh mắt, là có thể hiểu rõ suy nghĩ của đối phương, rồi cùng nhau hoàn thành.

Ông Văn kẹt giữa hai người bỗng nhiên cảm thấy mình thừa thãi không biết nên làm gì.

Đột nhiên một giọng nữ truyền đến: "Hãy đến đây ngồi với tôi đi! Không ai có thể xen vào giữa hai người đó đâu."

Ông Văn quay lại, bắt gặp một mỹ nữ tóc vàng đang ngồi vắt vẻo trên bàn làm việc. Anh mỉm cười đi đến bên cạnh để tránh cản trở hai người đó.

"Cô là...?" Ông Văn hỏi. Cô trả lời bằng tiếng Anh pha giọng Pháp mềm mại.

"Allen."

Anh đưa tay ra, "Tôi là Ông Văn, hoan nghênh tới Đài Loan."

Ông Văn đứng trong nước cùng Allen ngồi trên bàn làm việc quan sát hai người tâm đầu ý hợp. Mạnh Dật Phi cao gầy lưu loát khiêng những cuộn vải thiết kế mẫu lên trên, còn Uông Mỹ Lệ đang nhanh chóng cuộn những chân váy lên tránh cho bị ướt; sau đó anh ta đương nhiên không cần quay lại cũng biết tay Uông Mỹ Lệ đang từ cầu thang đưa xuống chờ anh chuyển tiếp đồ trên tay qua, động tác của hai người ăn ý đến từng giây.

Ông Văn cảm thán nhìn văn phòng so với trước đó chừng hơn mười phút. Lần trước bị ngập nước, bọn họ tay chân luống cuống nhanh chóng thu dọn gần hai tiếng đồng hồ mà cũng không hết, sau đó do nước đã ngập tới nửa người nên cũng không còn cách nào mới đành buông tay.

Anh thua! Anh hiểu mình đã thua một cách thảm hại.

Người đàn ông cao lớn kiêu ngạo trước mắt này không cần mở miệng cũng hiểu rõ ý cô, hơn nữa, giữa bọn họ có một sự ăn ý cao đến mức không ai có thể chen vào giữa

Allen nhìn ngoài trời đã ngớt mưa, "Nơi này không còn chuyện gì của chúng ta nữa rồi, có phải cũng nên đi rồi không?"

Ông Văn lịch sự bế cô xuống, nước ngập vừa đến gấu quần của cô, "Tiểu thư ở đâu? Tiện thể tôi sẽ gọi taxi đưa cô về."

Allen dùng ánh mắt xinh đẹp quyến rũ nhìn anh, "Có lẽ. . . . Anh có thể mời tôi uống một ly cà phê, sau đó chúng ta sẽ tâm sự một chút về anh ta . . . và cô ấy."

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Hám Tiền Phiền Phức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Ông Văn cũng đưa mắt nhìn bọn họ, thật sâu kín thờ dài một cái. Sau đó, lẳng lẳng mang theo Allen rời đi, đem tất cả không gian để lại cho bọn họ.

Nơi đây là một thành phố sông nước nhưng lại rất tĩnh lặng, trong căn phòng xóc xếch chỉ còn lại bàn ghế, những thứ đồ khác đã được chuyển lên lầu trên rồi. Hai người bọn họ yên lặng ngắm nhìn đối phương, bốn phía yên tĩnh đến mức chỉ nghe thấy tiếng hơi thở của nhau.

Nhìn thấy anh mừng như điên nhưng khi thấy được mỹ nữ người Pháp kia đôi mắt cô nháy mắt lạnh như băng. Uông Mỹ Lệ len lén dõi theo anh, muốn từ trên mặt anh nhìn ra chút đầu mối gì đó. Anh trở lại, lại mang theo một mỹ nữ.

Bởi vì sự kiêu ngạo của mình nên cô không muốn hỏi nhiều, càng cự tuyệt thừa nhận điều này, cho dù cô đang quan tâm muốn chết!

Rốt cuộc Mạnh Dật Phi cũng phá vỡ trầm mặc trước, anh nâng mái tóc dài của cô lên.

"Tóc của em vẫn chưa cắt hết à?" Vẫn đen nhánh như vậy, không thay đổi chút nào, giống như tâm không đổi. Uông Mỹ Lệ tức giận kéo tóc của mình về, "Mưa bên ngoài rất lớn."

Mắt anh thấy cô cắt tóc rồi!

Cửu biệt trọng phùng, mà câu thứ nhất anh hỏi thăm cư nhiên lại hỏi hột như thế, rất tốt, cô sẽ theo anh nói mấy chuyện không đâu đó.

"Em còn chưa có kết hôn."

"Cô ấy rất đẹp." Cô dĩ nhiên không có kết hôn! Uông Mỹ Lệ cố gắng khắc chế sự chua xót nơi cổ họng, cố gắng bình tĩnh thăm hỏi.

"Anh ta không phải bạn trai của em." Anh có thể nhìn ra điều đó.

Uông Mỹ Lệ nhìn anh giống như nhìn quái vật, rất tốt, anh vẫn còn muốn nói lung tung phải không? Cô sẽ theo tới cùng.

"Cái áo sơ mi kẻ caro này của anh rất đẹp." Chiếc áo sơ mi dạ hiệu Kashmir này làm cho anh toát ra vẻ cao quý mà lại rất đẹp trai. Hàng hiệu sao? Trong mũi cô phát ra một tiếng hừ nhẹ, xem ra anh cũng hiểu được cách dùng hàng hiệu để trang hoàng cho mình.

Cô liên tiếp hỏi một đàng, trả lời một nẻo khiến Mạnh Dật Phi gấp gáp vò tóc mình, "Quần áo của anh đều do Allen thu xếp." Anh không có thời gian đi dạo phố, "Em có khỏe không?" Phải làm thế nào thì cô mới nguyện ý trả lời câu hỏi của anh? Anh chán ghét một cuộc đối thoại vô nghĩa như vậy.

Hiện tại việc mà anh muốn làm nhất chính là ôm cô vào trong ngực, hung hăng hôn cô, mà không phải nói những chuyện không đâu như Allen có đẹp hay không, áo sơ mi nhìn có được hay không!

Uông Mỹ Lệ tức giận, cô níu lấy vạt áo của anh, khó nhọc đi cà nhấc về phía trước nhìn thẳng vào mắt anh, "Tôi có được không? Anh là cái đồ đáng chết! Hiện tại anh còn hỏi tôi có được không? Tôi nói cho anh biết, tôi rất khỏe! Rất khỏe!"

Mạnh Dật Phi nắm lấy eo nhỏ của cô, khiến cô đang nghiêng răng nghiêng lợi có thể không phí sức mà nhìn thẳng vào anh.

Uông Mỹ Lệ đang trong cơn thịnh nộ tiếp tục mắng: "Đội anh ba năm, tôi rất khỏe! Thật vất vả cuối cùng cũng nhìn thấy anh trở lại, kết quả anh lại mang theo một người phụ nữ về! Vì thế tôi càng cảm thấy tốt hơn! Nếu kẻ đáng chết là anh còn một chút lương tâm thì mau rút ra ngoài cho tôi, đừng ở chỗ này giả mù sa mưa hỏi tôi có được hay không!"

Mạnh Dật Phi thấy trong mắt cô đang bùng cháy hai ngọn lửa, cười, "Em tức giận, em đang nói tục." Hơn nữa còn là vô cùng tức giận, nguyên nhân sự phẫn nộ của cô là vì cô quá quan tâm.

Anh rút cuộc đội được đến khi cô quan tâm tới anh!

Sự tức giận của Uông Mỹ Lệ không thể đè nén được nữa, cô giùng giàng muốn xuống, "Tôi đang tức giận đấy! Anh thả tôi xuống!" Nhưng sức lực của

cô căn bản đánh không lại anh, tức thì nóng giận công tâm cô dứt khoát đánh vào ngực của anh, "Thả tôi xuống! Cái tên vô lại này!" Trên mặt anh là một nụ cười ngênh ngàng khiến cho cô hận không thể xé nát được cái miệng của anh.

Mạnh Dật Phi đang đứng yên bỗng đặt cô lên bàn làm việc, rồi xoay người rời đi.

Uông Mỹ Lệ kiệt sức mặt như đưa đám nhìn bóng lưng của anh không chậm trễ chút nào, không nhận được cú đầu khóc sục sùi. Đi thì đi đi! Tôi tìm mỹ nữ tóc vàng của anh đi!

"Tại sao em lại khóc?" Đôi mắt đẫm lệ mông lung, một bàn tay ấm áp êm ái lau đi dòng nước mắt của cô. "Anh cũng chỉ đi ra bên ngoài xem xem trời có còn mưa không thôi mà."

Khuôn mặt vô tội của anh thật sự rất khó làm cho cô tức giận, Uông Mỹ Lệ quay đầu đi, quật cường không chịu nhìn anh.

Mạnh Dật Phi nhẹ nhàng nâng mặt của cô lên, thâm tình nói: "Allen chỉ là người đại diện của anh, trong quá khứ là như vậy, mà tương lai cũng thế. Anh không có người phụ nữ khác." Anh nắm lấy tay cô đặt ở trước ngực mình, "Nơi này thủy chung chỉ có em thôi."

Uông Mỹ Lệ mê man nhìn đôi mắt đen nháy của anh, cô giang hai cánh tay dùng sức ôm lấy anh, vừa khóc vừa cười mà nói: "Rốt cuộc anh cũng trở lại! Em đợi anh thật lâu thật lâu. . . .rốt cuộc anh cũng trở lại!"

Cô chân thành tha thiết thổ lộ khiến cho anh thực sự xúc động, âm thanh khàn đục của Mạnh Dật Phi vang lên bên tai cô: "Anh yêu em, vẫn một mực yêu em."

Uông Mỹ Lệ trả lời bằng cách dâng lên đôi môi hồng điểm của mình.

Trải qua hơn một ngàn ngày sống chia lìa, bọn họ đói khát hướng đối phương đòi hỏi, liều mạng hấp thu hơi thở của đối phương, mãnh liệt như vậy, cuồng nhiệt như vậy.

Những nụ hôn nóng rực pha thêm tình ý nồng đậm, không có chút nào cất giữ đối với sự nhớ thương trong lòng. Nếu như không có một lần chia lìa, sẽ khắc cốt ghi tâm như vậy sao? Sự bi thương sau một cuộc ly biệt đã được xoa dịu sau một nụ hôn nồng nàn.

Mạnh Dật Phi rốt cuộc cũng cảm nhận được kích tình ẩn sâu trong cô, anh yêu cô, không còn là đơn phương nữa.

Thời gian giống như dừng lại vào lúc này, nhưng, nước thì không dừng lại.

Uông Mỹ Lệ vỗ vỗ vào Mạnh Dật Phi đang mê ly, "Uhm —— em nghĩ chúng ta phải ra khỏi đây thôi." Nước đã ngập tới gần mặt bàn làm việc. Mặc dù nụ hôn này vô cùng say lòng người, nhưng không cách nào làm cho người ta coi thường mực nước đang từ từ dâng lên.

Mạnh Dật Phi ôm cô, luống loát bước đi trong vũng nước đã dâng đến bắp đùi anh. Lúc ở ngoài cửa, anh nhìn thấy Uông Mỹ Lệ kéo cửa sắt xuống, anh lo lắng hỏi: "Đồ trên gác xếp có sao không?"

Uông Mỹ Lệ nhún nhún vai, "Y theo kinh nghiệm hai mươi mấy năm chúng em sống ở đây thì xem ra, nước sẽ ngập không quá hai mét đâu. Thật ra thì hai ngày trước bị ngập mà không kịp chuẩn bị gì nên cũng có chút tổn thất, nhưng hôm nay lại quên xem dự báo thời tiết, lại càng không ngờ tới bão đã tan rồi mà còn lũ thế này, mới đem cất hết quần áo đi. Thôi, nếu nó có ngập đến tầng trên thì không còn biện pháp nào nữa. Mặc cho số phận đi!"

Mạnh Dật Phi lập tức hiểu, cô là vì muốn ở gần để chăm sóc cha mẹ hai nhà, cho nên mới lựa chọn mở tiệm ở chỗ này.

"Cám ơn em." Anh chân thành nói.

Uông Mỹ Lệ khoát khoát tay, "Không có gì, lúc trước khi em xuất ngoại không phải anh cũng giúp em chăm sóc ba mẹ sao."

Mực nước trên lối đi bộ dâng cao làm không thấy đường nữa khiến cho tình hình càng thêm nghiêm trọng, Mạnh Dật Phi thận trọng dìu cô, đi tới một chỗ khá cao, vẫn chưa bị ngập nước tới.

Chờ được đến khi thang máy xuống thì Uông Mỹ Lệ chỉ chỉ hai người một thân nhếch nhác, "Bây giờ anh phải về nhà sao?"

Đây là một ám hiệu, mà anh nghe đã hiểu.

Đi vào thang máy, Mạnh Dật Phi trực tiếp ấn tầng cô ở, trực tiếp trả lời nghi vấn của cô, "Mẹ anh nói em ở tầng bên trên tầng của họ." May nhờ về nhà trước một chuyến, mới đề cho anh làm rõ tất cả những hiểu lầm buồn cười này.

Chiếc thang máy trầm ổn đi lên mang theo hai người với tâm trạng áy náy.

Uông Mỹ Lệ nắm tay anh đi vào nơi tư mật thuộc về cô.

Đập vào mắt chính là hơi thở của phái nữ khiến cho Mạnh Dật Phi có chút co quắp, sự lo lắng mơ hồ từ dưới bụng dâng lên. Anh sợ, sợ không khác chế được tâm tình nhộn nhạo của mình, sợ mình sẽ khi dễ cô. "uhm. . . . Anh muốn về nhà tắm trước."

Uông Mỹ Lệ lần theo bàn tay đầy mồ hôi của anh đi lên, cả người nhu nhược không xương bầu vú vào cánh tay cường tráng của anh, ghé vào lỗ tai anh

nỉ non: "Luu lại đi! Trước hãy tắm rửa sạch sẽ rồi hãy trở về."

Tắm? Ở cái thời khắc không thể giữ vững lý trí này mà cô còn nói với anh như thế nghe ra thật là mập mờ mà lại càng thêm mất trí!

Mà cô cố tình vuốt ve vào da thịt anh làm càng phát run, sức quyến rũ của cô đang tấn công vào đại não anh.

Thật sự thì Mạnh Dật Phi say rồi, say vì nụ cười lúm đồng tiền của cô, say trong đôi mắt dịu dàng của cô, say hơn nữa chính là vì những hi vọng trong đáy lòng mình....

Chuông điện thoại đánh thức Mạnh Dật Phi khỏi cơn say, anh tự nhiên cầm điện thoại lên, trong nháy mắt tỉnh táo lại, "Mẹ? Không phải. . . .con không có. . . . hã? Phải cố gắng lên?"

Bị tiếng nói của anh làm cho tỉnh lại, Uông Mỹ Lệ mở to đôi mắt tỉnh táo sau cơn buồn ngủ nhìn sững sờ nhìn anh, "Làm sao rồi?" Cũng từ trong tay anh nhận lấy điện thoại.

Mạnh Dật Phi cười khở nhìn cô, lắc đầu một cái.

Điện thoại là của mẹ anh gọi tới, vừa nghe thấy tiếng anh vẫn còn ngái ngủ liền hỏi: tối hôm qua có phải ngủ trên giường của Mỹ Lệ đúng không? Khi anh hốt hoảng phủ nhận thì lại đổi sang là mẹ Uông nói.

Mà bà lại còn ngay trong buổi sáng tỉnh mơ gọi điện cho anh còn đang ở trong nhà con gái bà rồi nói: còn chưa có làm? Phải cố gắng lên đó!

Đây là cái tình hình gì vậy?

Uông Mỹ Lệ vẫn chưa hoàn toàn tỉnh lại nắm cả hông của anh, nửa nằm trên người của anh tiếp tục ngủ nướng.

Thân thể trần truồng gần bó thật chặt lấy anh làm cho anh nhanh chóng thức tỉnh.

Uông Mỹ Lệ rốt cuộc cũng khôi phục tỉnh táo, cô không thể tin lửa dục của anh lại nhiều như vậy.

"Trời ạ! Anh còn muốn nữa sao? Tối ngày hôm qua căn bản đã ngủ không bao nhiêu rồi mà!"

Mạnh Dật Phi cười khê, cánh tay duỗi một cái đem cô nhét vào trong ngực, "Không có biện pháp, em thực sự quá mê người, hơn nữa anh còn phải chờ bao nhiêu lâu như thế!" Môi của anh chiếm lấy khóe môi đang cong lên của cô.

Trong cơn kích tình, chiếc điện thoại không thức thời lại vang lên.

Mạnh Dật Phi nhìn cô, ý bảo cô nghe điện thoại. Đây là nhà cô, không phải sao? Uông Mỹ Lệ lướt qua thân thể anh cảm ổng nghe lên "Alo" một tiếng, sau đó quái dị nhìn anh.

"Là điện thoại của anh."

Mạnh Dật Phi chần chừ nhận lấy ổng nghe, chẳng lẽ lại là mẹ? "Alo?"

"Phi, anh vẫn còn nằm trên giường của bạn gái à?" Bên đầu kia điện thoại truyền tới tiếng nhạo báng.

"Làm sao cô biết số điện thoại này?"

"Là mẹ anh nói cho tôi biết! Bà nói anh đang rất 'vội', muốn tôi mượn một chút hãy gọi lại. Vậy anh đã bận rộn xong chưa?". Trong thanh âm của Allen rõ ràng có ý cười.

Mạnh Dật Phi than nhẹ một tiếng, "Gần xong. Có chuyện gì sao?"

"Anh quên hôm nay chúng ta sẽ bố trí hội trường triển lãm sao?"

Anh thật sự quên mất.

Bên đầu điện thoại kia Allen tiếp tục nói: "Đã ba năm không gặp lại bạn gái, anh có bận rộn một chút cũng không sao." Cô dừng lại một chút, hình như đang cố gắng nhịn cười, "Hôm nay anh không cần tới, chỉ là, muốn lấy tên triển lãm là gì? Anh còn chưa có nói cho tôi biết đấy!"

Mạnh Dật Phi dùng tay không vuốt ve da thịt mịn màng như phấn của Uông Mỹ Lệ, "Tình cảm chân thành."

"Hám làm giàu" là cái tên anh lấy lúc trong lòng anh đã nguội lạnh, nhưng hiện tại, nó là "Tình cảm chân thành", hơn nữa anh muốn tặng nó cho mối tình chân thành này của anh.

Mạnh Dật Phi giao phó: "Tình cảm chân thành không mua được." Nói xong anh ngắt điện thoại luôn.

Lần này, bọn họ không cúp điện thoại nữa.

Sau cơn kích tình triền miên, Uông Mỹ Lệ thân nhiên chìm vào mộng đẹp.

Lời kết của Hám làm giàu: bộ rầy hiếm thấy khó tìm sao? Nên chính mình dự trữ một con! Chỉ là, phải thừa dịp sớm đó! Nhớ. Muốn rất sớm rất sớm . .

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Hám Tiền Phiền Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.